Júlia KSZ 2000/4/3.

Susan Mallery

Fogd a kezem!

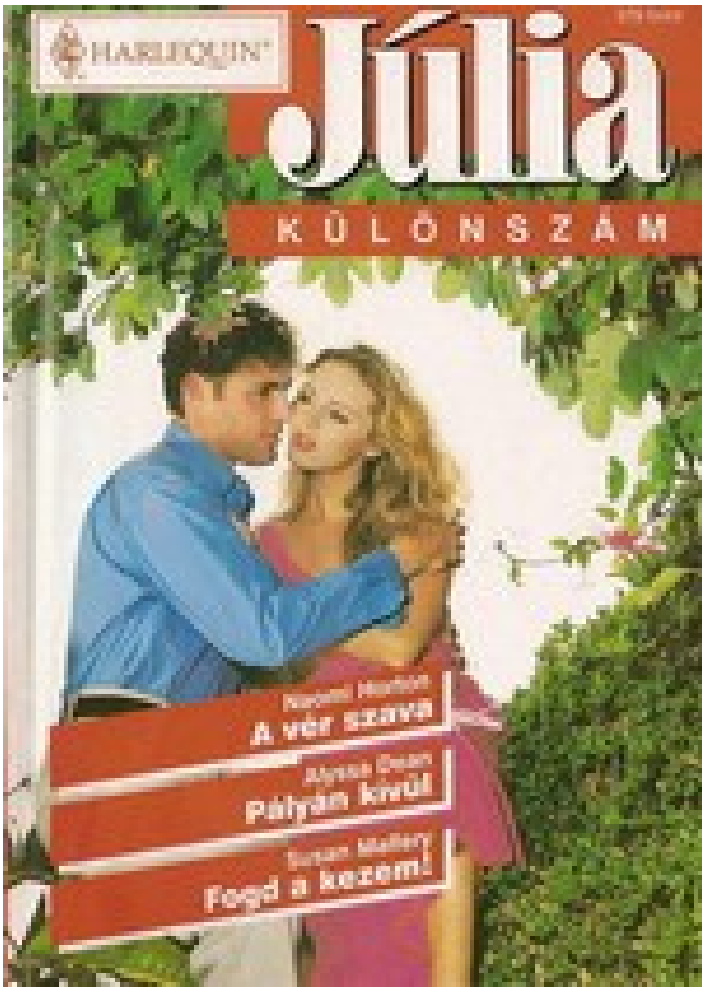

Vajon van-e még remény a számukra? Ez a kérdés foglalkoztatja Elissát, amikor jelentkezik az árvaházban meghirdetett állásra, ahol néhány éve a férje, Cole az igazgató. Majdnem öt éve nem látták egymást, az asszonynak mégis elég egy pillantás, hogy ráébredjen, bármit megtenne annak érdekében, hogy megmentse a házasságukat…

Eredeti cím: The Secret Wife

Megjelenés: 2000.08.24.

1. FEJEZET

- Mielőtt még végérvényesen elvállalná az állást, figyelmeztetem, az itteni fizetés őszintén szólva, nevetségesen alacsony.

Elissa Bedford ránézett az íróasztal mögött ülő, ízlésesen öltözött hölgyre, és elnevette magát.

- Ne aggódjon, Millie, nem is számítottam másra! Nem meggazdagodni jöttem ide. Már évek óta csodálattal figyelem az áldozatkész munkájukat, és azért vagyok itt, hogy felajánljam a segítségemet.

Elissa körülnézett a szobában. A kis igazgatósági épület úgy hetven évvel ezelőtt épülhetett. A linóleumpadló már jócskán elkopott, és a falakra is ráfért volna a festés. A lekerekített sarkú, stukkós mennyezetű öreg ház azonban ennek ellenére valamiféle utánozhatatlan bájjal rendelkezett.

Az elszürkült falakat számtalan képzőművészeti alkotás díszítette. Nem múzeumba illő darabok, hanem olyan szívből jövő, apró kis remekművek, amelyek híven visszatükrözték az ifjú művészek érzelmeit. A gyűjteményben az első ügyetlen ceruzafirkáktól kezdve a majdhogynem mestermunkának mondható tollrajzokig minden helyet kapott.

Elissának sem a képek, sem az aláírások nem voltak ismerősek. Az itt töltött gyönyörű órák emléke azonban nem halványult el benne. A hely hangulata semmit sem változott. Vajon még Cole is a régi?

Millie English, a bemutatkozó beszélgetést vezető asszony követte Elissa pillantását.

- Látom, felfedezte a mi kis galériánkat. Nagyon sokat jelentenek nekünk ezek a képek. Minden egyes alkotáshoz külön történet fűződik.

- Tudom - felelte Elissa. - Az, hogy melyik gyerek képe kerül ide, egyáltalán nem a tehetség függvénye. Egyfajta kitüntetés, ha valakinek kiállítják a művét, amit a jó magaviseletével vagy egyéb kiemelkedő teljesítményével érdemelhet ki.

Millie meglepetten vonta fel szőke szemöldökét.

- A jelentkezési lapján semmi sem utalt arra, hogy valaha is ebben az intézményben élt volna. Talán előzetesen tájékozódott valakitől?

- Nem, nem igazán. - Elissa hátradőlt. - De a nővéreimmel gyakran jártunk itt gyerekkorunkban. És a galériára különösen jól emlékszem. Már akkor is nagyon tetszett az ötlet.

- Ezek szerint ez az egyik oka, hogy segíteni akar nekünk?

- Igen. - Elissa remélte, hogy az asszony nem fog tovább faggatózni.

Nagyrészt személyes indokok késztették erre a döntésre.

Millie figyelmesen méregette tetszetős, formatervezett szemüvege mögül, és abbahagyta a kíváncsiskodást. A platinaszőke, jól ápolt, ötvenes évei közepén járó asszonynak nemcsak a szemüvege, de tökéletesen szabott kosztümje is egyedi darabnak tűnt, és egész megjelenése jólétről árulkodott. Emellett csak úgy sugárzott belőle a tettvágy. Elissa szemernyit sem kételkedett az asszony elszántságában.

- Nos, rendben. Szívesen feltennék még ezernyi kérdést is, de minek?

Millie a kopott íróasztalra tette a szemüvegét. - Körülbelül négy hete hirdettük meg az állást, és eddig csak egyetlen hölgy jelentkezett, aki még sohasem végzett irodai munkát.

- Én négy évig dolgoztam egy kórház igazgatási osztályán. Azért jöttem el onnan, mert szeretek emberek között lenni. Az iratrendezőket és a számítógépeket előbb-utóbb megunja az ember.

- Értem. A jelentéktelen fizetés mellé még ingyenkosztot és szállást is biztosítunk. Esténként általában szabad lesz. Biztos vagyok benne, hogy jól fogja érezni magát nálunk.

- Ez már most is így van.

- Csodálatos! Tehát, Elissa Bedford, akkor azt hiszem, megegyeztünk. Ezennel hivatalosan is felajánlom önnek a meghirdetett állást.

Elissa mélyet lélegzett. Egyszerűbben ment, mint gondolta. Millie ezek szerint arra is fel van hatalmazva, hogy egyedül döntsön személyi kérdésekben.

- Én pedig köszönettel elfogadom.

- Remek! Mikor tudna kezdeni?

Mielőtt Elissa válaszolhatott volna, lépteket hallott a szomszédos irodából. Idegessége, amit eddig többé-kevésbé sikeresen leküzdött, most újult erővel tört rá.

Millie a léptek hallatán derűsen elmosolyodott.

- Ó, ezek szerint Cole már visszajött. Micsoda pompás időzítés! Rögtön be is mutatom neki. De vigyázzon, meg ne ijedjen tőle! Néha ugyanis egy kicsit mogorva. Mégis remekül végzi a munkáját. Ha ő nem veszi át néhány éve a vezetést, már nem is létezne a Grace Árvaház. - Fürkésző pillantást vetett a vele szemben ülő nőre, majd óvatosan megkérdezte: - Maga még hajadon?

- Én... - dadogta Elissa, de Millie leintette.

- Nem kell válaszolnia. Cole amúgy is azt állítja, hogy mindenbe beleütöm az orromat. Egyébként, amióta ismerem, soha nem láttam női társaságban. Igazából persze semmi közöm hozzá, de ha az embernek van négy gyereke, már megszokta, hogy másoknak is állandóan tanácsokat osztogasson.

- Nem valószínű, hogy Mr. Stephensont éppen én érdekelném.

- Ilyesmit soha nem lehet előre kijelenteni. - Közben nyílt az iroda ajtaja, és Millie felnézett. - Cole! Éppen rólad beszélgettünk! Nézd, végre találtam valakit az irodába! Elissa Bedford, hadd mutassam be Cole Stephensont!

- Már ismerjük egymást. - Elissa lassan felállt, és kényszeredetten elmosolyodott. Azonnal elgyengült, amikor megpillantotta a férfit. Minden bizonnyal Cole figyelmét sem kerülte el a szeméből sugárzó riadalom. A nő legszívesebben sarkon fordult volna, hogy elszaladjon. Mégis összeszedte magát, és felszegett fejjel viszonozta a férfi ellenséges, hitetlenkedő tekintetét.

Cole a hosszú idő alatt, amíg nem látta, alig változott. Sajnos. Még mindig olyan vonzó volt, ahogy emlékezett rá - magas és tekintélyt parancsoló. Sűrű, sötét haja rövid ujjú ingének gallérjáig ért. Szépen ívelt ajkával távoli földrészek titokzatos hangulatát idézte.

Elissa már sok éve vonzódott hozzá, annak ellenére, hogy a férfi szenvedélye gyakorta megrémisztette. Hiába áltatta magát, hogy azóta érettebb lett, és megtanult a kísértésnek ellenállni, érzelmei az évek során mit sem változtak.

- Elissa!

Cole mély hangjától egyből libabőrös lett a lány. Ezernyi kérdésre számított, ám a férfi csupán futólag végigmérte.

- Ó, tehát már találkoztatok - csicseregte Millie jókedvűen. - Hát ez pompás!

Elissa az asszony felé fordult. Hát Millie semmit sem érzékel a helyzet feszültségéből? Hiszen szinte szikrázik közöttük a levegő!

- Azóta eltelt egy kis idő - jegyezte meg Cole, és az ajtófélfának támaszkodott. - Talán öt év?

- Négy év és nyolc hónap - vágta rá Elissa gondolkodás nélkül. Aztán bosszúsan az ajkába harapott. Ennél ostobábban aligha adhatta volna ki magát!

- Öt év! Istenem, milyen fiatalok lehettetek akkor! - Millie kutakodva nézett egyikükről a másikukra. - Nyilván valami elbűvölő történet lehet itt a háttérben, ezt azonban későbbre halasztjuk. Cole, ha nincs ellenedre, körbevezetem Elissát a házban, és megmutatom a szobáját.

- Ne olyan sietősen, Millie! - állította le a férfi szenvtelenül az asszonyt.

Elissa csak most vette észre, hogy még mindig visszatartja a lélegzetét. A testvéreire kellett volna hallgatnia, akik igyekeztek lebeszélni erről a találkozásról. Természetesen nem számított arra, hogy Cole tárt karokkal fogadja majd, de legalább szeretett volna végre tiszta vizet önteni a pohárba.

Millie megkerülte az asztalát, majd Cole elé állt, és kihúzta magát.

- Jól gondold meg, mit mondasz! - szólt, és határozottan mellbe bökte a férfit. - Sürgősen segítségre van szükségünk. Elissa pedig egy hónapja az első komoly pályázó. És nem áll szándékomban életem végéig túlórázni. Úgyhogy ne játszd tovább a kemény fiút, különben ezek után engem is nélkülöznöd kell!

Cole arca elsötétült.

- Ezt vegyem fenyegetésnek?

- Ne félj, nem felejtettem el, hogy te vagy az igazgató, és tiéd az utolsó szó! Figyelmeztetlek azonban, hogy ha nem tudod kellőképpen megindokolni, miért ne dolgozhatna itt Elissa, én is vele megyek. - Millie keményen a főnöke szemébe nézett.

Ez ugyancsak egyértelmű kijelentés volt.

- Millie, igazán semmi sem kötelezi, hogy ennyire a pártomat fogja - lépett közbe gyorsan Elissa. Dehogy akarja, hogy az asszony őmiatta kockára tegye az állását!

- Nem a maga kedvéért teszem! - Millie még mindig farkasszemet nézett Cole-lal. - És ezzel ő is tisztában van. Nos, Cole, mi lesz?

- Tehát mondjak valami elfogadható indokot, ugye?

- Pontosan.

- Rendben, akkor figyelj! Elissa nem dolgozhat itt, mert a feleségem.

Ha Cole azt remélte, hogy - sokéves barátságuk során először - zavarba hozhatja Millie-t, hát alaposan melléfogott. Az asszonynak a szeme sem rebbent.

- Na és? Hiszen állandóan azt hajtogatod, hogy ne üssem bele az orromat a magánéletedbe! - vágta rá habozás nélkül. - És most, ha megengeded, megmutatom Elissának a házat.

Cole továbbra is mozdulatlanul állt az ajtóban, megakadályozva, hogy a két nő elhagyhassa az irodát. Még nem adta meg magát.

- Nem viccelek, Cole! - folytatta Millie fenyegetően. - Tudod, mennyire fontos nekem az árvaház, de lassan már nem bírom tovább. És mindketten tisztában vagyunk vele, hogy nélkülem becsukhatod a boltot.

- De miért éppen ő? - dohogott továbbra is a férfi. Igyekezett úgy tenni, mintha Elissa ott sem lenne, azonban ez sem használt. Érezte a nő jelenlétét, és a lelkében felébredt valami, amit már évek óta halottnak hitt. Kétségbeesetten küzdött ellene, hogy a fiatalasszony ismét az élete részévé váljon.

- Mert nem akadt más jelentkező - dobta vissza a labdát Millie. - Legalább próbáljuk meg! Ha ragaszkodsz hozzá, megállapodhatunk három hónap próbaidőben.

A férfi már öt éve nem hallott Elissáról, aki most minden átmenet nélkül újra fel akarja venni vele a kapcsolatot. Ő pedig nem tehet ellene semmit.

Egyáltalán szeretne ellene tenni?

- Cole, nem úgy van, ahogy gondolod! - vetette közbe Elissa.

A férfi végre rápillantott, hiszen három hónapon keresztül úgysem nézhetne el a feje fölött. Elissa aranyszőke haját kontyba tűzve hordta, néhány tincs azonban elszabadult, és játékosan a nyakába hullott. Zöld szeme csillogott, érzéki szája izgatottan meg-megremegett. Puha, fehér ruhája teljesen elrejtette igéző domborulatait, amelyekre pedig, mindegy, mennyi ideig legyenek távol egymástól, világéletében emlékezni fog.

- Mit akarsz itt? - ripakodott rá Cole. - Csak azt ne mondd, hogy egész Los Angelesben nem találtál máshol munkát!

- De én éppen ezt az állást akarom!

- Miért?

- Na most már elég legyen! - avatkozott közbe Millie türelmetlenül. - Add neki az állást három hónapra, és ha nem válik be, újra keresünk valakit!

Millie-t aligha lehet meggyőzni. Az asszony az elmúlt hat hónap folyamán dupla óraszámban dolgozott - ráadásul szinte ingyen, hiszen az árvaház anyagi keretei teljesen kimerültek.

- Te nyertél, Millie - adta be a derekát Cole csüggedten. - Három hónap. Ám akármilyen mulasztáson kapom, azonnal repül.

- Rendben van - bólintott az asszony. - Jöjjön, Elissa, járjunk egyet!

- Ma már ne, Millie, inkább menj haza! Késő re jár. Majd én megmutatom Elissának a szobáját.

Az asszony gyanakodva felnézett.

- Rád bízhatom őt?

- Megígérem, hogy nem fogom bántani.

- És azt is megígéred, hogy nem rúgod ki?

- Ha ragaszkodsz hozzá... - Legalábbis addig nem, amíg ki nem derítem, miért jött ide, tette hozzá a férfi gondolatban.

- Akkor jó. - Millie az órájára pillantott. - Valóban sietnem kell, még el szeretnék menni egy jótékonysági rendezvényre. Köztünk szólva, Elissa, ez a fickó messze nem olyan félelmetes, mint amilyennek mutatja magát. Ha közelebbről is megismeri az ember, néha egész kedves. - Felnevetett. - De hát magának magyarázzam? Nyilván jobban tudja, mint én. Hát akkor további jó mulatást! Holnap reggel találkozunk. - Felkapta a táskáját, és az íróasztalon heverő papírokra bökött. - A szerződését már elkészítettem. Csak alá kell írnia. Jó éjszakát! - Azzal az asszony kisuhant a szobából.

- Ülj le! - szólt rá a feleségére Cole, amikor egyedül maradtak.

Elissa leereszkedett a vendégfotelba. A férfi az íróasztal sarkára telepedett, és néhány másodpercig tanácstalanul meredt maga elé. Igyekezte megérteni a történteket, de nem igazán sikerült neki. Elissa hirtelen megjelenése gyökerestül felforgatta az életét.

És mi a helyzet az érzéseivel? Bár felesége újbóli felbukkanása leírhatatlanul bosszantotta, de hiába is próbálta volna tagadni, hogy még mindig vonzódik hozzá. Ezért a felismerésért csaknem megvetette magát. Pillanatnyilag azonban mégis a kíváncsisága kerekedett felül. Vajon miért jött vissza Elissa?

Vagy a válasz nagyon is magától értetődő?

- Azért vagy itt, mert el akarsz válni? - szegezte neki a kérdést.

Elissa nagy szemeket meresztett rá.

- Szó sincs róla, csak a meghirdetett állást szeretném betölteni.

Cole szerfelett megkönnyebbült, ez az érzés azonban végképp felingerelte.

- Nem hiszek neked.

- Jogod van hozzá. - Elissa nem nézett a férfi szemébe. - És te? Te talán el akarsz válni?

Cole agya mozgásba lendült. Hát persze hogy el akar válni! Miért is tartanák fenn ezt a látszatházasságot? Már így is túl régóta húzódik az egész. Mit ér egy kapcsolat, ha csak papíron létezik?

- Nem erről van szó. - A férfi arra számított, hogy Elissa nem éri be ennyivel, de csalódnia kellett. A felesége egyelőre nem válaszolt, csak rosszkedvűen bűvölte a cipője orrát. Cole-t némileg elégtétellel töltötte el, hogy, hívatlan vendége sem érzi jól magát a bőrében.

- Nem azért jöttem, hogy bosszantsalak - szólalt meg végül Elissa halkan, miközben nyugtalanul fészkelődni kezdett a fotelban. - Valaha olyan sokat jelentettünk egymás számára, és most azt kérdezed, el akarok-e válni. Nem tudom. Csak arra gondoltam, ha valamennyi időt újból egy fedél alatt töltünk, talán könnyebben megtaláljuk a megoldást.

Elissa kényszerítette magát, hogy felnézzen. Zöld szeme sötétebbnek látszott a szokottnál. Cole alig akarta elhinni, amit az imént hallott.

- Néhány dolog megváltozott az életemben - folytatta a felesége. - Nincs kedvem nyugdíjaskoromig egy irodában dolgozni. Vissza szeretnék menni a főiskolára, hogy valami értelmes végzettséget szerezzek. Ez a fajta munka jó gyakorlatot jelentene számomra, mert egészen más, mint amit eddig csináltam.

Cole végképp összezavarodott. Elissa szavai újra felébresztették a gyanakvását. A felesége változásról beszél? Ez csak egyet jelenthet: egy másik férfi van az életében.

Igaz, az elmúlt négy év folyamán néha ő is eljátszott a gondolattal, hogy beadja a válópert, vagy hogy más nőkhöz próbál meg közeledni, ez a megjegyzés azonban így is szíven ütötte.

- Mit vettél már megint a fejedbe? A nagy jótevő szerepében szeretnél tetszelegni, amikor nem voltál alkalmas még feleségnek sem? Nincs rád szükségünk. Tűnj el innét!

- Nem! - mondott ellent Elissa rendkívül elszántan, majd kényelmesen hátradőlt a fotelban. Úgy érezte, túljutott a nehezén, idegessége egy csapásra elpárolgott. - Beleegyeztél, hogy három hónapig itt dolgozhatok. Én pedig jól ismerlek, ezért tudom, be is fogod tartani az ígéretedet.

- Ha ki akarsz békülni...

- Fogalmam sincs, mit akarok - vágott közbe a fiatalasszony. - De ha ennyire feldühítelek, miért nem adtad be már réges-rég a válópert? Erre nem tudsz felelni, ugye? Mindketten nagyon fiatalok voltunk, és sokat hibáztunk...

- De te elhagytál.

- Nem, te mentél el először.

Cole felugrott. Ez a képtelenség végképp kihozta a béketűrésből.

- Miről beszélsz? Én aztán nem hagytalak el!

Elissa közelebb hajolt.

- Mindennap elvesztettem belőled egy keveset. Mindegy, hogy ettél, aludtál vagy a munkádba temetkeztél, én már nem is léteztem számodra. Csak valamiféle cselédlányt láttál bennem.

A férfi a fejét rázta. Nem akart visszagondolni erre az időre.

- Magyarázd, amivel akarod: egy nap hazatértem a munkából, és a hűlt helyedet találtam.

Cole még nagyon jól emlékezett arra a megrendítő élményre, amikor elhagyottan találta a lakását. A természetellenes csendre, a néhány odavetett sorra a jegyzetfüzetkén meg a közös ruhásszekrényük üresen tátongó másik felére.

Elissa semmit sem hagyott hátra. Mintha soha nem is lett volna ott.

A fiatalasszony felállt, és a férjére pillantott. A délutáni napfény besütött az iroda ablakán, megvilágítva az arcát, amelyről immár az utolsó gyermeki vonások is eltűntek. Lenyűgözően nézett ki. Cole egy egész évig minden áldott éjjel vele álmodott, felhevültén ébredt, majd csalódottan vette újra és újra tudomásul, hogy egyedül van. Kétségbeesetten igyekezett elfelejteni őt.

Ez végül sikerült is. Megtanult magányosan élni. Erre a felesége váratlanul megint felbukkan!

- Félig-meddig én vagyok a hibás - ismerte el Elissa. - De nem minden az én bűnöm.

- Semmi kedvem felhánytorgatni a múltat.

- Nekem se. - A fiatalasszony alig észrevehetően elmosolyodott. - Túl is léphetnénk rajta. Valaha barátok voltunk, Cole. Talán ismét azok lehetnénk.

Ha eddig valaki efelől érdeklődött volna, a férfi egészen bizonyosan rögtön azt válaszolja, hogy rövid házassága immár végérvényesen a múlté. Most azonban már nem látta ennyire egyértelműnek a helyzetet.

- Nem változhattunk meg annyira - folytatta a felesége. - És végül hová jutottunk újra? Oda, ahol az egész elkezdődött: az árvaházba.

Dehogynem, Elissa sokat változott. Megtanult küzdeni. Öt évvel ezelőtt ilyenkor már régen zokogva a hálószobába rohant volna, és utána legalább egy hétig nem nézett volna a szemébe. Eleinte ezért Cole megvetette őt, még mielőtt igazán megismerte volna. Azután reménytelenül beleszeretett. Az elmúlt években viszont ez a szerelem gyűlöletté változott. Középút pedig számára nem létezett.

- Három hónap - szögezte le végül. - Ebben egyeztünk meg. Millie majd elmondja, mi lesz a dolgod. Neki fogsz dolgozni, nem nekem. Nálunk viszont a gyerekek állnak az első helyen. Semmiképp sem okozhatunk zavart vagy sértődést azzal, hogy eláruljuk, házasok vagyunk. Az ő számukra tehát mindenképpen Elissa Bedford maradsz.

- Ahogy akarod, Cole. Én mindenesetre választ szeretnék kapni a kérdéseimre. Bár tényleg nem azért jöttem, hogy kellemetlenkedjem neked.

- Késő. Már meg is tetted. De ne feledd, csak próbaidőn vagy! Ha valami galibát okozol, repülsz. Tudom, hogy szinte lehetetlen feladat lenne Millie nélkül eligazgatnom az árvaházat, de ha nincs más választásom, meg fogom próbálni.

- Rendben.

Cole az ajtóhoz ment.

- A szobád a főépületben van, a földszinten. A harmadik ajtó jobbra. Biztos megtalálod. Küldjek valakit, aki segít behozni a csomagjaidat?

- Nem, köszönöm.

- Jó. A vacsorát fél hatkor tálalják. Kérlek, légy pontos!

A férje már a folyosón járt, amikor Elissa visszahívta.

- Cole!

A férfi megállt, anélkül hogy hátrafordult volna.

- Mi az?

- Nem próbálhatnánk meg legalább barátságot kötni?

Ennek a nőnek fogalma sincs róla, mit kíván. Nem is sejti, milyen szörnyű heteket élt át, amikor megpróbálta alkoholba fojtani a bánatát! Azokról a véget nem érő éjszakákról sem lehet tudomása, amikor órák hosszat sétált céltalanul az üres lakásban, újra meg újra végignézve a felesége fényképeit, és közben szakadatlanul azon töprengett, vajon miért hagyta el.

Cole már gyermekkorában megfogadta, hogy soha többé nem ajándékoz meg senkit a szeretetével meg a bizalmával. Ennek ellenére beleszeretett Elissába, és bízni kezdett benne. Ő azonban elhagyta.

- Nem - közölte nyugodtan. - Nem lehetünk barátok.

2. FEJEZET

Elissa letette a bőröndöt az ágyra, és körülnézett. A szoba meglehetősen eltért az árvaházakról alkotott általános képtől. Valószínűleg túl sok régi filmet láthatott. Végtére is nem a tizenkilencedik században él. A keskeny ágy, az agyonmosott ágynemű, a dísztelen éjjeliszekrény és a plafonról himbálózó csupasz villanykörte már a múlté. Ehelyett kényelmes, tágas szoba fogadta, franciaággyal meg két éjjeliszekrénnyel. Az ágyra terített világoskék takaró jól illett a falak és a függönyök színéhez. A képet egy hatalmas tölgyfa ruhásszekrény meg egy olvasólámpa tette teljessé. A szoba másik végéből nyíló ajtón át egy külön fürdőszobába lehetett jutni. A hálóhoz még egy saját nappali is tartozott kényelmes ülősarokkal és az ablak előtt álló hintaszékkel. Innen csodálatos kilátás nyílt a rózsakertre.

- Tetszik - állapította meg Elissa fennhangon, bár egyedül tartózkodott a szobában. Kinyitotta a ruhásszekrényt, és beakasztotta a ruháit. Nem hozott túl sok mindent. A biztonság kedvéért ugyanis abból indult ki, hogy Cole azonnal kidobja, és ez kis híján valóban meg is történt.

Elissa lehunyta a szemét, és felsóhajtott. Miért van így meglepődve? Hiszen a férfi az évek során egyetlenegyszer sem kereste meg. Enyhe vigaszt az nyújtott csupán, hogy a válókeresetet sem adta be.

Talán eddig meg sem fordult a fejében, és most épp a felesége megjelenése fogja rábírni a döntő lépésre. Erre a gondolatra összeszorult Elissa szíve.

Mindegy, legalább elérte, hogy itt maradhasson. Ha semmi nem jön közbe, három hónapja van arra, hogy eldöntse, miként képzeli el az életét a továbbiakban, és ebben milyen szerepet szán a még törvény szerinti férjének. Addig nem tágít, amíg tisztába nem jön az érzéseivel!

Falion meg Kayla, a testvérei azt fogják hinni, megőrült. Önkéntelenül is elmosolyodott. Mindketten le akarták beszélni arról, hogy váratlanul állítson be az árvaházba. Úgy vélték, jobb, ha Cole felkészülhet a találkozásra. Elissa azonban attól félt, hogy akkor azonnali elutasításban lenne része. Ezért döntött a meglepetésszerű támadás mellett.

- Csinos vagy. Biztos Millie vett fel. Azok, akiket Cole választ, többnyire még mosolyogni sem tudnak.

Elissa a hang irányába fordult. A hálószoba küszöbén karcsú kislány álldogált.

- Tiffany vagyok - mutatkozott be a jövevény pajkos mosollyal. - Kopogtam, de biztos nem hallottad. - Arcáról lehervadt a mosoly. - Vagy inkább menjek el?

- Dehogyis! - Elissa a gyerekhez lépett, és kezet nyújtott. - Elissa Bedford vagyok. Igazad van, Millie-nek fogok dolgozni.

- Ezt mindig azonnal látni. - Tiffany alig pár centivel lehetett alacsonyabb Elissánál. Hosszú, sötét, sűrű haja, mandulavágású szeme, kávébarna bőre igencsak feltűnővé tette megjelenését. - Tizenkettő múltam - folytatta a csinos leány. - Karácsonykor leszek tizenhárom. - Az ajtófélfának támaszkodott. A fehér sort és a barackszínű póló jól kiemelték sudár alakját. Igazi kis szépségkirálynőnek látszott már most is.

- Nekem nyáron van a szülinapom, július elsején. Az jó messze esik karácsonytól.

- Pedig egészen különleges dolog, ha valaki karácsonykor tarthatja a szülinapját. Mondjuk azért hátránya is van, mert az ember kevesebbszer kap ajándékot. - Tiffany keresztülment a szobán, és Elissa ágyára telepedett. - Egyébként én nem is vagyok igazi árva. Az anyukám él, csak éppen kábítószerfüggő. Már részt vett néhány elvonókúrán, de egyszerűen képtelen

leszokni. Egy ideig nevelőszülőknél laktam. Azok viszont mindig úgy tettek, mintha az anyukám már halott lenne. Ezért örülök annyira, hogy Cole idehozott.

- Mióta vagy itt?

- Néhány éve. - Tiffany figyelmesen szemlélte Elissa virágmintás ruháit, amíg a fiatalasszony folytatta a kicsomagolást. - Szép cuccaid vannak, de eddig egyetlen farmert sem láttam.

- Nem vagyok oda a farmerért.

- És a sortért?

- Azért sem. Inkább a szoknyákat meg a ruhákat szeretem.

- És hogy tudod ilyen magasra feltornyozni a hajad?

- Először összefogom lófarokba, azután egy csattal feltűzöm. - Elissa megsimogatta a lány sötét fürtjeit. - Szívesen megmutatom. Nagyon jól állna neked. Fontál már magadnak copfot?

Tiffany a fejét rázta.

- Biztos nem sikerülne!

- Pedig nagyon egyszerű. Majd azt is megmutatom. Akkor egyedül is csinálhatsz majd frizurát magadnak. Csak egy kis türelem kell hozzá.

- Tényleg? Hát az csodálatos lenne! - Tiffany szeme felragyogott.

- Én mindent szeretek, ami csodálatos - felelte Elissa ünnepélyesen.

- Találkoztál már Cole-lal?

- Hát persze.

- És? Mi a véleményed róla?

- Nagyon megváltozott - válaszolta a fiatalasszony gondolkodás nélkül. A következő pillanatban azonban már megbánta óvatlanságát. Cole ugyan csak annyit kötött ki, a házasságukat tartsa titokban, de nyilvánvalóan értelmesebb dolog lett volna, ha azt sem árulja el, hogy egyáltalán ismerik egymást.

- Mióta ismered? - Tiffany felugrott az ágyról.

- Nagyjából olyan idős korom óta, mint amennyi most te vagy. De már rég nem találkoztunk.

- Hűha! Ezek szerint ezer éve ismeritek egymást!

- Néha én is úgy érzem.

- És milyen volt régen? - faggatódzott Tiffany. - Olyan, mint más gyerek? Ő is játszott, és csinált butaságokat is?

- Hát persze. Bár azért már akkor is különlegesen elszánt fiú hírében állt. Mindig keresztülvitte az akaratát.

Azt, hogy Cole a legelső találkozásuk alkalmával milyen elutasítóan viselkedett vele szemben, Elissa most inkább nem említette. A fiú eleinte nem kedvelte őt, máig sem tudta, miért. Egyben azonban biztos lehetett. Ha nem akarja, hogy mindjárt az első napon kirúgják, valahogy más irányba kell terelnie ezt a beszélgetést.

- Mikor lesz a vacsora? - kérdezte gyorsan, és az órájára pillantott.

A lány követte a tekintetét.

- Ajaj, pár perc múlva kezdődik. Sietnünk kell, különben csak a kicsik asztalánál jut hely nekünk. Nagyon helyesek, de mindig hatalmas disznóólat csinálnak evés közben. - Tiffany megragadta Elissa karját, és vonszolni kezdte az ajtó felé. - Gyere, majd utána folytatod a pakolást!

- Jó, jó! - Elissa felnevetett. Alig maradt ideje, hogy becsukja maga után az ajtót. Együtt léptek ki az épületből a hűs esti levegőre.

Az Ojai-völgy úgy kétórányi autóútra feküdt Los Angelestől északnyugatra.

Nyáron itt gyakran a harminc fokot is elérte a hőmérséklet. Az ország más tájain szeptemberben már ugyancsak lehűlt a levegő, itt azonban még mindig csodálatos nyári idő járta tiszta, kék éggel és hűvös, csillagos éjszakákkal.

Bár ugyancsak szaporán kellett szednie a lábát, ha lépést akart tartani Tiffanyvel, Elissa mégis körülkémlelt útközben egy kicsit. Idekint semmi sem változott. Még jól emlékezett a pompás pázsitra és a hatalmas, árnyékot adó öreg fákra. Törzsüknek most néhány ócska biciklit támasztottak, mellettük pedig kopott kosárlabdák hevertek a fűben, amelyeket már régen újra kellett volna pumpálni. Az ösvényeken több tucat különböző korú gyerek igyekezett hangosan társalogva a kocsibehajtó másik végénél lévő egyemeletes épület felé.

Elissa megpróbálta összevetni az emlékeit a látottakkal. A fák azóta természetesen nagyobbra nőttek, a bokrok sűrűbbek lettek, és persze a gyerekek is máshogyan néztek ki. Az árvaház mégis ugyanazt a békés nyugalmat árasztotta magából, mint azelőtt. Nehéz egy gyermek sorsa, ha szülők és otthon nélkül kényszerül felnőni, a Grace Árvaház mégis elviselhetővé tette az életet azok számára, akiknek egyedül kellett boldogulniuk.

- Nézd! - riasztotta fel Tiffany a gondolataiból. - Ott van Cole. - Odaintett a férfinak. - Szia, Cole! Megmutatom Elissának az ebédlőt.

Már Cole is észrevette őket. Egy másodpercre találkozott a tekintetük. Elissa érezte, ha egyedül jött volna, a férfi most hátat fordítana neki. A gyerekek jelenétében azonban nem tehetett mást, közelebb kellett jönnie. Sötét tekintete meghazudtolta mosolyát. Csak akkor olvadt meg a jég, amikor Tiffanyhez fordult.

- Szóval te képviseled az üdvözlőbizottságot?

A kislány bólintott.

- Igen. Elissa nagyon tetszik nekem. - Körülnézett. - Ha nem sietünk, nem kapunk jó helyet. Én be is megyek, és lefoglalok két széket nektek is, jó?

Tiffany, mielőtt még válaszolhattak volna, már el is tűnt a tömegben. Elissa egyedül maradt a férfival. Habozva odafordult hozzá, és ránézett. Már gyermekként is mindent megadott volna azért, hogy kitalálja Cole gondolatait. Vajon kíváncsi arra, miért van itt? Egyáltalán eszébe jutott valaha is az elmúlt évek során? Emlékszik-e még az együtt töltött szép napokra? Hiányzott-e egy kicsit is neki? Vágyakozott-e néha utána? De akkor miért nem kereste vele soha a kapcsolatot?

- Tiffany azt mondta, hogy az édesanyja kábítószeres - szólalt meg végül, mert lassan idegesíteni kezdte a feszült hallgatás. Cole most már mellette lépdelt.

- Valóban. Az anyja egy időre el is tűnt. Már halottnak hitték, de váratlanul újból felbukkant. Herointúladagolás miatt félholtan vitték be az egyik kórház sürgősségi osztályára. Nincs remény arra, hogy az állapota belátható időn belül jelentősebben javulhatna. A bíróság ezért küldte Tiffanyt árvaházba.

- Milyen szomorú történet! - Elissa a saját gyermekkorára gondolt. Az sem telt valami boldogan, de ő legalább együtt lehetett a szüleivel.

- Tiffanynek sokat jelent, hogy él az édesanyja - folytatta a férfi. - Ezért nem érzi úgy, hogy ő is árva.

Elissa tudta, hogy Cole árván nőtt fel. A fiú leghőbb vágya, hogy valaki örökbe fogadja, sohasem teljesült.

Mindketten a gondolataikba merülve sétáltak tovább.

- Kitől hallottál róla, hogy itt vagyok? - kérdezte végül Cole.

- A nővéreimmel rendszeresen megkapjuk az árvaházi értesítőt. Abban olvastam, hogy te lettél az igazgató.

Cole érthetetlenül mormogott valamit. Vajon most mi járhat a fejében?

Végtére is ő igazán tisztában lehetett vele, hogy csak azok kapják rendszeresen az értesítőt, akik időnként adakoznak is az árvaház javára. Vajon mit hisz, miért adakozik?

A fiatalasszony úgy döntött, kifaggatja egy kicsit.

- És te honnan tudtad, hogy Los Angelesben éltem?

- Mégiscsak a feleségem vagy. Tudnom kell, hol tartózkodsz.

- Értem. Persze az, hogy fel is vedd velem a kapcsolatot, már túlzás lett volna, ugye?

Cole elengedte a füle mellett a kérdést.

- Fogalmam sincs, miért jöttél ide, Elissa, és nem is érdekel. Itt nem vagy több egyszerű alkalmazottnál. Elvárom tőled, hogy kövesd Millie utasításait. A gyerekek érdekében kell tevékenykedned, és melegen ajánlom, hogy ne csinálj felfordulást! A magánéleted semmiképp sem lehet fontosabb, mint a gondozottaink hogyléte.

- A magánéletem? Hát tényleg azt hiszed, hogy eltemetkeznék itt, ha lenne bármiféle magánéletem? Emiatt aztán csakugyan nem kell izgatnod magad.

A férfi fenyegető pillantása elárulta, hogy egy szavát sem hiszi.

- Egyáltalán mivel vádolsz? - kérdezte Elissa. - Azt gondolod, viszonyom van valakivel?

Bárcsak így lenne! Bárcsak képes lett volna felejteni Cole-t, és keresni valaki mást! Ő viszont az öt év különélés ellenére továbbra is a feleségének érezte magát.

- Akármi történt is közöttünk - magyarázta nyugodtan -, még mindig házasok vagyunk. Nem csaltalak meg.

- Ezt a mesét nem veszem be. - Cole kitárta az ebédlő ajtaját.

Hangos gyerekzsivaj vetett véget a beszélgetésüknek. Elissa keze ökölbe szorult. Ezt a csatát talán a férfi nyerte, a háborúnak azonban még nincs vége.

- Hahó, ide! - kiáltotta Tiffany a terem másik végéből.

Cole hallhatóan felsóhajtott. A kislánynak tényleg sikerült lefoglalnia két helyet, rögtön a svédasztal mellett.

Elissa körülnézett. A gyerekek meg az alkalmazottak együtt ültek a nyolcszemélyes asztaloknál. A kitárt ablakokon keresztül fény és friss levegő áradt be a terembe.

Cole az ebédlő elején álló kis színpad felé tartott. Elissa nem tudta, kövesse-e, vagy inkább leüljön Tiffany mellé.

- Állj ide, hogy mindenki jól láthasson! - szólította fel Cole röviden. - Csak be akarlak mutatni.

A hangzavar elcsitult, az igazgató barátságos mosollyal a színpadra lépett.

Elissa titkon azt kívánta, bárcsak neki is szólna ez a mosoly.

- Jó estét mindenkinek! - köszönt Cole jókedvűen.

- Jó estét! - kiáltották a többiek, és minden szempár a férfira tapadt. Az árvaházban ötvenhét különböző korú gyermek lakott, valamint két, állandóan ott élő házaspár. Rajtuk kívül még tizenegy részmunkaidős egyetemista dolgozott itt.

- Szeretném bemutatni nektek Elissát! - kezdte a férfi, és fejével a felesége felé biccentett. - Ő a családunk legújabb tagja, Millie mellett fog dolgozni az irodában. Azonban csak három hónapig marad velünk.

Ez már túl sok volt Elissának. A férfi további szavait nem is hallotta. Először megvádolta azzal, hogy megcsalta, utána pedig úgy mutatja őt be az árvaházban, mint aki csak rövid időre jött ide, nehogy a gyerekek túlságosan megszeressék.

Pillanatok alatt mesebeli gonosz mostohát csinált belőle.

Cole közben befejezte a mondókáját, és a gyerekek udvariasan tapsoltak. A férfi a helyére vezette Elissát, megmutatta neki a büfét, majd sarkon fordult.

- Hát te nem eszel velünk? - szólt utána Tiffany csalódottan. - Hiszen ezt a helyet külön neked foglaltam!

- Nem, ma nem.

- De máskor mindig velünk szoktál enni!

- Majd legközelebb, megígérem! - Cole összeborzolta a kislány haját, és elhagyta a termet.

Elissa lassan végigment a svédasztal mellett, és hallgatta Tiffany csevegését, aki kimerítő előadást tartott a különféle ételek előnyeiről meg hátrányairól.

Gondolatai azonban továbbra is Cole körül jártak. A férfit mindig is zárkózott, nehezen kezelhető embernek ismerte, és szemmel láthatóan azóta sem változott túl sokat. Épp ellenkezőleg, rosszabb lett a helyzet. Valószínűleg most is ugyanúgy megtartja a szavát, mint régen. Ha tehát azt állítja, hogy sohasem lehetnek barátok, akkor teljesen hiábavaló is lenne ebben kételkedni.

Elissa három órával később megkönnyebbült sóhajjal csukta be maga mögött kis lakosztályának ajtaját. Az este ugyan kellemesen telt, és szívesen válaszolgatott a gyerekek kíváncsi kérdéseire, mégis túl hosszúnak tűnt a nap, nem szokott hozzá ennyi zűrzavarhoz. Vacsora után máskor nyugodtan félrevonult egy könyvvel, olvasgatott egy keveset, azután pedig ágyba bújt.

Felvette az éjjeliszekrényről az üres jegyzetfüzetet, és kényelembe helyezte magát a kis nappali kanapéján. Felkapcsolta az olvasólámpát, majd eltöprengve rágcsálni kezdte a tolla végét. A gyerekek ruházatán különösebb kivetnivalót nem talált, néhány foltozott darabot látott ugyan, de hát ez a legjobb családokban is előfordul. Az épületek egy részére igencsak ráférne már a festés, ám ez sem halaszthatatlan. Valami mégiscsak szemet szúrt neki. Ismét felidézte magában az utat az ebédlőbe. Ez az! A játékok meg a sportszerek mind kopottaknak és ócskáknak tűntek. A létesítmény nem rendelkezett igazi játszótérrel a kicsik számára. Szóval ebben az ügyben kell tennie valamit.

Elissa jegyzetelni kezdett. Cole minden bizonnyal azonnal kidobná, ha sejtené, mit csinál. Bár a férfinak ehhez semmi köze nincs. Amire készül, kizárólag a gyerekek érdekeit szolgálja. Néhány telefon, és a dolog el is lesz intézve. Már alig várta, mit fognak szólni hozzá a gyerekek. És persze a férje.

Cole az igazgatósági épületbe lépve női hangokra lett figyelmes. Felismerte köztük Elissáét, és habozni kezdett, ne menjen-e inkább máshova. A felesége már egy hete dolgozott az árvaházban, ő pedig azóta kitért az útjából. Azzal áltatta magát, hogy mindezt nem gyávaságból teszi, hanem csak kerülni akarja a felesleges bonyodalmakat.

Felettébb ócska kifogás, ezt kénytelen-kelletlen maga is elismerte. Ezért most úgy határozott, nem bújócskázik tovább, és egyenesen Elissa irodája felé indult.

Hányszor elismételte már magában, hogy a történtek után a feleségének teljesen hidegen kellene hagynia őt! Azonban egyszerűen nem tudott olyan szenvtelen nyugalommal nézni az asszonyra, ahogy szeretett volna. Ha csak rápillantott, máris azt érezte, hogy a gyűlöletnek meg a vágynak ez a furcsa elegye előbb-utóbb az eszét veszi.

- Ezt meg hol tanultad? - kérdezte éppen Elissától a tízéves Gina, amikor benyitott az ajtón. A kislány elbűvölten figyelte, amint a fiatalasszony copfba fonja Tiffany haját.

Shanna, egy törékeny, vörös hajú, rendkívül beszédes gyermek boldogan kapott a nehéz varkocsba font hajához.

- Minket is megtanítasz copfot fonni? Az én hajam nagyon szép így! Neked hogy tetszik, Tiffany?

Tiffany tekergetni kezdte a fejét, hogy megfigyelhesse Elissát munka közben.

- Maradj nyugton! - pirított rá a fiatalasszony nevetve. - Még a végén csálé lesz a frizurád!

- De még mindig nem sikerült megtanulnom, hogyan kell csinálni! - panaszkodott a csinos fekete lány türelmetlenül.

- Majd addig gyakoroljuk, amíg nem megy kitűnően mindenkinek. Megígérem! - nyugtatta meg Elissa.

Shanna előrehajolt, hogy jobban lásson, közben pedig Elissa vállára tette a kezét. Olyan természetesnek hatott ez a bizalmas mozdulat, hogy Cole nyugtalan lett. Miként lehetséges, hogy a gyerekek ilyen rövid idő alatt a bizalmukba fogadták a feleségét? Miért nem látják ugyanolyannak, mint ő? Hát nem érzik, hogy Elissának ez az egész semmit sem jelent, hogy néhány hét múlva könnyedén elhagyja majd őket, mint annak idején a férjét? Bárcsak rájönne, mit keres itt a felesége, és akkor végre kidobhatná az árvaházból is meg az életéből is.

Egyelőre azonban várnia kell. Addig is egy kicsit figyelni akarja, ahogy együtt nevet a lányokkal.

Cole karba tette a kezét, és csendben szemlélte a jelenetet. A gyerekek máskor olyan ügyesen felmérik az emberek természetét! Úgy látszik, ez az az eset, amikor a kivétel erősíti a szabályt. Sajnos.

Gina vette őt észre először. Félénken rámosolygott, azután bizakodó arccal odalépett hozzá.

- Szervusz, édesem! - köszöntötte őt az igazgató, és felemelte a kislányt.

- Cole! - kiáltott fel Tiffany lelkesen. - Nézd, Elissa copfot fon nekünk! Hát nem csodálatos?

- De, remek.

- És azt is meg fogja tanítani, hogyan kell csinálni! - szólt közbe Shanna. Akkor aztán minden reggel frizurát csinálunk magunknak!

- Jól hangzik - helyeselt a férfi, majd ismét Ginához fordult. - Mi újság?

- A tanárnőm megkérdezte, nem akarok-e franciául tanulni. Én persze megmondtam neki, hogy nincs pénzünk nyelvi kazettákra - válaszolt a kislány szomorúan.

Cole magához szorította a gyereket. Gina igen nagy tehetséget mutatott a nyelvtanulás területén. Zsenge kora ellenére már folyékonyan beszélt spanyolul.

- Dehogy nincs rá pénzünk!

- Komolyan? - kapta fel a fejét a kislány reménykedve.

- Hát persze - szögezte le a férfi határozottan, bár tudta, hogy a keretek már rég kimerültek. Tekintete önkéntelenül is Elissára vándorolt. A fiatalasszony éppen Tiffany copfját gumizta össze. Mosolya arról árulkodott, hogy ő is egyetért a hallottakkal.

- Te miért nem növeszted meg a hajad? - vigyorgott Tiffany Cole-ra.

Boldogan, hogy már nem kell egy helyben ülnie, kézen fogta a szobatársnőit, és az ajtó felé vonszolta őket. - Akkor sokkal fiatalabbnak látszanál!

Az igazgató játékosan meghúzta a fülét.

- Most aztán kifelé! Nincs más dolgotok?

Elissa megvárta, hogy a kislányok után becsukódjon az ajtó, azután a férfi felé fordult: - Remélem, nincs ellenedre, ha összebarátkozom a gyerekekkel.

- Szerintem csak fölösleges időpocsékolás. Hiszen néhány hónap múlva úgyis elmész.

- Három hónap a próbaidőm, ez igaz. Ha azonban nincs kifogás a munkám ellen, miért ne maradhatnék tovább?

- Unatkozni fogsz.

- Nem, remekül érzem magam. Miért feltételezed rólam mindig a legrosszabbat?

Elissa kérdése meglepte a férfit. Nem is jutott eszébe semmi csattanós válasz, ezért inkább odahajolt az íróasztal fölé, és a kezébe vett néhány fényképet az ott heverő felvételek közül.

- Képeket rendezel?

- Igen. Millie megkért, hogy válogassam ki a legszebbeket a negyvenedik évkönyvünk ünnepi kiadásába. Már elkezdtem időrendi sorrendbe tenni őket - mesélte Elissa tétován. Nem tetszett neki, hogy Cole ilyen gyorsan témát váltott.

A férfi kényelmesen letelepedett mellé, és kinyújtotta a lábát. Egymás után böngészte át a fényképkupacokat. Az egyik adag úgy tizenöt éve készülhetett.

Elnézegette a jól ismert arcokat. Még róla is készült néhány felvétel. Elissa úgy sejtette, valami meghatározott képet keres.

Cole hirtelen megdermedt, azután csendben odanyújtott a feleségének egy felvételt.

- Te jó ég, ez Kayla, Falion meg én! Hogy utáltuk ezeket az egyforma ruhákat! - Elissa elmerengve vette szemügyre a képet. Három fiatal, zöld ruhás, tökéletesen egyformának tetsző lány nézett le róla ünnepélyesen. - Ez nyilván az első látogatásunkkor készülhetett - folytatta elgondolkodva. - Milyen beképzeltnek látszunk! Eleinte nem nagyon kedveltetek bennünket, ugye?

- Valóban nem. Egy hatalmas, ajándékokkal teli autóval érkeztetek. Olyanoknak tűntetek, mint valami más világból származó hercegkisasszonyok.

- Pedig ez nem igaz. Csak először nagyon bizonytalanul éreztük itt magunkat. Később azután megváltozott a helyzet. Még jól emlékszem az első találkozásunkra.

Cole hallgatott. Nem akarta, hogy Elissa felidézze a múltat, de a fiatalasszony már el is merült az emlékeiben.

- Bemenekültél a narancserdőbe. Ott találtam rád, egy könyvet tartottál a kezedben. Már akkor is elég magas voltál, és a tekintetedtől remegni kezdett a lábam.

Cole még jól emlékezett erre a találkozásra. Az ágreccsenésre felpillantott az olvasmányából, és egy fiatal lányt látott kilépni a fák árnyékából a napfényes tisztásra. Mintha csak egy angyal jelent volna meg előtte. A napfény bearanyozta szőke haját, a mosolya pedig annyi gyöngédséget sugárzott, hogy szinte azonnal eloszlatta a fiú minden ösztönös idegenkedését.

Azelőtt sohasem érdekelték a lányok, sőt inkább kifejezetten idegesítették.

És még akkor is, tizenöt éves korában, esküdni mert volna rá, hogy annak a vonzalomnak, amely a lányhoz köti, semmi köze a szerelemhez. Az csak később kerítette hatalmába.

- Én mentem oda hozzád, Cole, és köszöntem neked. Te meg elküldtél. Ez már tizenöt éve történt, de szinte azóta sem változott semmi. Pedig ennyi idő alatt igazán fejlődhettünk volna valamicskét.

A fiatalasszony szemében tükröződő fájdalom meghazudtolta könnyed szavait.

Cole sehogy sem bírt belenyugodni, hogy még a felesége érzi megbántva magát.

- Talán hallgatnod kellett volna rám - jegyezte meg élesén.

- Hogy menjek el? Akkor sohasem álltunk volna szóba egymással! - Elissa tekintete elsötétült. - Mindegy, mi történt velünk azóta, de sohasem bántam meg, hogy megismertelek, és hozzád mentem feleségül. Sajnálom, ha te másképp érzel.

Elissa ismét a képek felé fordult, a férfi pedig lopva figyelni kezdte őt.

A felesége ma kibontva viselte a haját. Cole még jól emlékezett arra az érzésre, amit a selymes fürtök érintése váltott ki belőle. A visszafogott smink kiemelte Elissa zöld szemét, a pirosító pedig tiszta vonásait. Csak a száj körüli vonal látszott most is komolyabbnak, mint régen.

Szerencsére az öltözködési szokásai sem változtak. Még mindig puha, bő ruhákat hordott, amelyek csak sejtetni engedték nőies domborulatait. Egy farmerhez és pólókhoz szokott világban egyenesen régimódinak hatott. Mennyire hiányzott már Cole-nak ez a látvány!

Elissa egy képet tartott az igazgató orra alá. A férfit ábrázolta, nyolc éve, a sikeres jogi államvizsgája után, mellette pedig ő maga állt félénken.

- Az első randink - idézte fel az asszony.

- Úgy nézel ki, mintha tizenöt éves lennél.

- Pedig két héttel később töltöttem be a tizenhetet. Még szinte gyerekek voltunk. Te persze már akkor is nagyon komolynak látszottál. Valahogy mindig úgy érezted, bizonyítanod kell magadnak és másoknak. - Elissa visszatette a képet a kupac tetejére. - Mi van azzal a New York-i ügyvédi irodával? Nem náluk akartál elhelyezkedni? Mi történt?

- Az érdekel, miért jöttem inkább ide?

- Igen. Miért adtad fel a terveidet?

- Túl sok törtető embert ismertem meg a munkám során, és egyre jobban taszított a gondolat, hogy esetleg én is ilyenné válhatok, hogy engem is csak az foglalkoztat majd, miként juthatnék minél magasabbra a ranglétrán. Egyébként is hallottam róla, hogy az árvaház anyagi gondokkal küzd, és nincs vezetője sem. Én közben már összeraktam némi pénzt, ráadásul éppen valami új feladatot kerestem magamnak, úgyhogy kapva kaptam a lehetőségen.

- Pedig már megszoktalak öltönyben meg nyakkendőben. Bár, őszintén szólva, a farmer sokkal jobban áll.

- Legalábbis kényelmesebb.

Elissa ügyesen tovább puhatolózott.

- Millie mesélte, hogy Ojaiban van egy kis irodád, ahol továbbra is ügyvédként dolgozol, hogy így is támogathasd az árvaházat.

- Millie túl sokat fecseg - morogta Cole feszengve. - Nem vagyok hős. Szeretem az ügyvédi munkát, és jól jön nekünk az a kis pluszpénz.

- Rólam van szó? - lépett be Millie az irodába. Cseppet sem lepődött meg azon, hogy Cole és Elissa összehajolva nézegetik a fényképeket. Láthatólag nem is várt választ a kérdésére. - Találtál már valami érdekeset? - fordult ehelyett Elissához. Mivel nap mint nap együtt dolgoztak, hamar áttértek a tegeződésre.

- Azt hiszem, igen. Minden egyes évfolyamból kiválasztottam a legjobb felvételeket.

- Nagyon jó. És ez a három lány itt kicsoda? - nyúlt Millie az Elissát meg a testvéreit ábrázoló kép után. Megfordította a felvételt, majd elolvasta a hátára írt szavakat, azután megkövülten a fiatalasszonyra meredt.

- Hármas ikrek vagyunk. Kislánykorunkban játszottunk egy televíziós sorozatban, amely egy árva gyerekről szólt. Az itteni első látogatásunk csak reklámcélokat szolgált. A menedzserünk találta ki az egészet. Később azonban rendszeresen jöttünk magunktól is, és játszottunk az itteni gyerekekkel.

- Azt sem tudom, mit mondjak - nyögte Millie.

- Én sem - vigyorodott el Cole kárörvendően. - Életemben először látlak szótlannak.

Millie határozottan leintette a férfit.

- Ne idegesíts fel! - Azután ismét Elissára nézett. - Vetítik még a sorozatot?

- Hát persze. Valamelyik kábelcsatorna mindig műsorra tűzi. De megkérlek, ne szólj róla senkinek! Nem akarom, hogy más is értesüljön róla. Már annak idején sem élveztük az egészet. Egyikünk sem rendelkezik túlságosan kimagasló színészi képességekkel, de anyánkat nem lehetett jobb belátásra bírni.

- Tehát nem a pénz meg a hírnév érdekelt? - érdeklődött Millie.

Elissa elmosolyodott.

- Tizenhét éve még nem kényeztették el a gyermekszínészeket annyira, mint manapság.

- Tulajdonképpen milyen érzés hármas ikernek lenni? - faggatta tovább Millie.

Cole csendesen figyelte feleségét, miközben mesélt. Furcsa, ő maga sohasem gondolkodott el ezen. Az ő számára a három testvér mindegyike különálló személyiségnek tűnt. Bár külsőleg nem sokban különböztek egymástól, a jellemükben jelentős eltérések

rejlettek. Általában Falion, a legidősebb tartotta fenn magának a döntés jogát minden lényeges kérdésben. Kaylát, a legifjabbat inkább a kalandok, a váratlan izgalmak vonzották, semmi sem állt tőle távolabb, mint a józan mérlegelés. Elissának épp elég dolga akadt azzal, hogy megőrizze közöttük a békét, és épp elégszer hajtott fejet a testvérei kívánságai előtt a saját vágyai rovására. Miután összeházasodtak, hasonló helyzet alakult ki közöttük is. A felesége a legtöbb esetben behódolt az ő elvárásainak.

Az utóbbi évek során azonban Elissa megtanulta érvényesíteni az akaratát.

- Nos, hogy megy a dolog? - érdeklődött Falion.

Elissa hátradőlt az ágyán, és a tarkója mögé gyömöszölt egy párnát.

- Remekül! - kiáltotta lelkesen.

- Hazudós - hallatszott gyengéden a vonal túlsó végéről. - Egyáltalán nem megy remekül, sőt még csak jól sem.

- Ezt meg miből gondolod?

- Először is ismerem Cole-t. Nem fog egykönnyen beletörődni, hogy ismét az élete részévé válj. Másodszor pedig ismerlek téged. Elég felkavaró élmény lehetett ennyi idő után viszontlátnod őt. Tehát, most őszintén: hogy vagy?

Elissa lehunyta a szemét. Ezekben a pillanatokban azt kívánta, bárcsak egyke lenne. Állandóan el kellett viselnie a testvérei tolakodó gondoskodását és kéretlen részvétét. Persze valójában egy percig sem kételkedett benne, hogy százszor inkább ezt választaná, mint a magányt.

- Néha egész elviselhetően. Néha viszont azt képzelem, Cole éjszaka bejön a szobámba, és megfojt.

- Akkor legalább nem unatkozol.

- Ez igaz. - Elissa elmosolyodott.

- És ha egy éjjel tényleg betörne a szobádba, próbáld meggyőzni, hogy jobb szórakozást is kitalálhat magának, mint hogy megfojtson.

- Hát persze. - Elissa nem akarta szóba hozni, hogy véleménye szerint ő lenne az utolsó nő a világon, aki iránt Cole testi vonzalmat érezne. - Én megelégednék annyival is, ha barátságosabb lenne hozzám. Mintha állandóan arra várna, mikor hibázom.

- És ez meglep?

- Bizonyos értelemben igen. Titkon azt reméltem, tárt karokkal fogad. Elég nagy hülyeség, ugye?

- Sohasem szabad hülyeségnek tartani az álmainkat, kicsim. Cole viszont valóban nem az a gyengéd fajta, aki azonnal megbocsát. Ráadásul tényleg te hagytad el őt, még ha százszor is megérdemelte. Egyáltalán, mi a célod ezzel az egésszel? Ki akarsz békülni vele? Vagy végérvényesen el akarsz szakadni tőle?

- Ha én azt tudnám! - sóhajtott Elissa. - Azt hittem, könnyebb lesz majd a döntés, ha újra találkozunk. De nem így van. Először is még mindig nagyon csodálom, másodszor viszont rettenetesen bánt a viselkedése.

- Csak vigyázz! - figyelmeztette Falion aggódva. - Egyszer már megjártad vele. Hónapokig nem tértél magadhoz, miután otthagytad.

Elissa pontosan emlékezett még azokra a sötét napokra. A kedélyállapota azóta sokat javult, a gondolatai kitisztultak, de továbbra sem lett volna képes beszámolni pontosan végzetes döntése igazi mozgatórugóiról.

- Mit csinál a mi kis boldog asszonykánk? - terelte inkább a beszélgetést nemrég házasodott húgukra.

- Még mindig a hetedik mennyországban jár. Már attól örömtáncot lejt, ha meghallja a férje nevét. Miért is nem vette észre előbb, mennyire tetszik neki? Hiszen évekig nála dolgozott!

- Hogy beszélhetsz ilyen józanul a szív dolgairól? Az érzéseket nem lehet ésszerűen megmagyarázni!

- Akkor csak légy óvatos! Nehogy veszélybe sodord magad!

- Igazad van. Vigyázni fogok.

3. FEJEZET

Cole éppen elhagyta az igazgatóság épületét, és az étkezde felé indult, de hirtelen megtorpant. A föld is megremegett a lába alatt, amikor a feljárón begördült egy hatalmas teherautó, majd közvetlenül mellette megállt.

- Maga Cole Stephenson? - A vezetőfülkéből egy hosszú hajú fiatalember ugrott ki, és barátságosan a férfira mosolyogott.

Cole bólintott. Még mindig nem tudta, mire vélje ezt az egészet. Millie rendszerint tájékoztatta, ha nagyobb szállítmányt vártak.

- Akkor pompás. Gyorsan írja itt alá, és már kezdjük is a lepakolást!

Cole elhűlten meredt a listára, amit az ifjonc az orra elé tartott. A legkülönbözőbb sportszerek szerepeltek rajta.

- Ilyesmit én nem rendeltem.

- Hát akkor valaki más rendelte, és ki is fizette - vonta meg a vállát a hosszú hajú. - Nekem csak az a feladatom, hogy lerakodjak. A jótékony adakozót magának kell felkutatnia. Hová tegyük a holmit?

A kocsival érkezett másik férfi máris nyitotta a csomagtér ajtaját. A teherautót lassan körülvették az ámuldozó gyerekek. Cole még mindig a szállítólevelet tanulmányozta.

- Várjanak még egy pillanatot! Először utána kell néznem az irodában.

- Ahogy akarja. De biztosíthatom, minden rendben van. Ritkán szállítunk árvaházaknak. És ugyan hová vinnénk ennyi sportszert? Talán az öregek otthonába?

Cole fejcsóválva visszasietett az igazgatósági épületbe. Már a lépcsőn belebotlott Millie-be meg Elissába.

- Valami baj van? - érdeklődött Millie.

- Te rendeltél sportszereket?

- Fedezet nélkül? - vonta fel az asszony a szemöldökét. - És a hátad mögött? - Azután rámosolygott a férfira. - Vedd úgy, hogy az ég küldte! Hiszen ez csodálatos! Gyere, Elissa, nézzük végig a rakodást! - Azzal izgatottan kisiettek az épületből.

Cole az irodájába ment. Ő, Millie-vel ellentétben, nem díjazta annyira az égi ajándékokat. A telefonhoz lépett, és felhívta az alapítványt. Ott tájékoztatták, hogy az adományozó névtelen kíván maradni, és Cole-nak, akár tetszett, akár nem, be kellett érnie ennyivel.

Az ablakhoz lépett, és kinézett az udvarra. A gyerekek lelkesen nyitották ki a csomagokat. Kosárlabdák, focilabdák, baseball felszerelések, hokiütők, kapuk, hálók és tollaslabdajátékok kerültek napvilágra.

Cole visszament a többiekhez. Millie vette észre őt először.

- Hát nem csodálatos? - lelkendezett. - Igaz, nem a legégetőbben szükséges dolgok, de nézd, mennyire örülnek neki a gyerekek!

- Sejtelmed sincs róla, ki küldhette?

Millie egy pillanatra elgondolkodott.

- Bayerék szoktak ilyen tájban nagyobb összeget adományozni.

- Ez igaz. Velük azonban előzetesen egyeztetni szoktam, és ők mindig csekket adnak.

- Akkor talán Audrey Wilson?

Cole a fejét rázta.

- Vele megbeszéltem, hogy jövő tavasszal fizeti a festési munkákat.

- Ennyire ritka lenne a névtelen adomány? - szólt közbe Elissa.

- Ebben a nagyságrendben igen - felelte Cole. - Nagy különbség, hogy valaki felad húsz dollárt, vagy ránk költ néhány ezret.

- Gyere, Millie, játsszunk! - kiáltotta Tiffany, és kinyitott egy nagy, baseballkesztyűket tartalmazó ládát.

- Rendben! - Millie átkarolta Elissát. - Gyere, szállj be te is! Én itt maradok bírónak a startvonalon.

Elissa lepillantott bő szabású vászonruhájára. Még szerencse, hogy legalább lapos sarkú cipő van rajta!

- Na jó, egyszer mindent el kell kezdeni - tárta szét a karját megadóan. - De én is inkább bíró lennék.

- Nagyon egyszerű dolgod lesz - magyarázta Millie. - Csak azt kell figyelned, hogy a futó vagy a labda éri-e el először a jelet.

Cole is a bíráskodás mellett döntött. Bement a pálya közepére, és a szabályoknak megfelelően kijelölte a pontokat.

- Mérges vagy? - kérdezte Elissa, aki követte őt.

- Az adomány miatt?- A férfi a fejét rázta. - Hiszen látod, milyen boldogok a gyerekek! Nekem igazság szerint eszembe nem jutott volna, hogy még az idén sort kerítsek a sportfelszerelés frissítésére, de tagadhatatlanul kiváló ötlet.

- Ennek örülök.

Cole gyanakvóan odafordult hozzá.

- Miért? Talán neked is van valami részed benne?

Az asszony titokzatosan mosolygott, és állta a férfi tekintetét.

- Hát persze. Csak azért dolgoztam annyi évig a kórházban, hogy aztán egy nagyobb összeget adományozhassak az árvaháznak.

- Cole!

A férfi megfordult, és ügyesen elkapta a labdát, amit Millie dobott neki.

- Emlékszem, New Yorkban fallabdáztál - idézte fel Elissa.

- Igen, hétvégenként játszottam néhány munkatársammal. Az egyetemen viszont versenyeken is részt vettem.

- Engem sohasem érdekelt annyira a sport. Csak arra emlékszem, hogy a kórháznak volt egy bowlingklubja meg egy focicsapata.

- Tulajdonképpen miért nem mentél vissza az egyetemre? - Cole figyelte a pálya szélén a nyüzsgést. Lassacskán lelkifurdalása támadt. Ő végtére is befejezte az egyetemet, Elissa pedig az ő kedvéért lemondott a diplomáról. - New Yorkban nyugodtan folytathattad volna a tanulmányaidat. Te döntöttél úgy, hogy felhagysz az egésszel!

- Miért védekezel? Sohasem hibáztattalak ezért! Valóban én tehettem róla, hogy az összes jó tanácsot figyelmen kívül hagytam. Akkoriban azonban csak az érdekelt, hogy együtt lehessek veled. A tanulmányaim nem tűntek olyan fontosnak.

Cole tudta, hogy ez az igazság. Ráadásul neki sem tetszett a gondolat, hogy a felesége mindennap egyetemre menjen. Már az első pillanattól kezdve rettegett attól, hogy Elissa esetleg elhagyja egy másik férfi miatt - végül azonban őmiatta hagyta el.

- Azt hiszem, sok mindent nem vettünk eléggé komolyan - jegyezte meg.

- Fiatalok voltunk. Szerettelek, és nem gondoltam másra.

Azóta, ugye, ez is megváltozott? - kérdezte volna Cole. Erre a kérdésre azonban magától is tudta a választ. A felesége természetesen már nem szereti őt. Ő pedig nem is akarja a szerelmét. Nagy árat fizetett érte, túlságosan is nagyot.

Mégis, most látta be először, hogy Elissának is mekkora áldozatot kellett hoznia, amikor feleségül ment hozzá. Cole kiszakította őt a megszokott környezetéből, majd elvárta tőle, hogy megtalálja a helyét egy számára idegen és ismeretlen világban, az ő segítsége nélkül. Önzésében odáig ment, hogy csak magának akarta az asszonyt. Ugyanakkor el kellett ismernie, fordított helyzetben ő sohasem elégedett volna meg azzal, hogy csak az asszonyáért éljen.

- Nem akarom, hogy vádold magad - hallotta Elissa hangját. - Én sem vádollak semmivel.

- Ez helyes is. Hiszen nem is tehetek semmiről - vetette oda a férfi foghegyről. - Most pedig menj át a másik oldalra! Azt hiszem, kezdődik a mérkőzés.

Millie, úgy látszik, átvette időközben az irányítást, és kisorsolta a kezdő csapatot.

Elissa bólintott.

- Jó lehet, ha valakinek mindig igaza van, és sohasem hibázik. Te biztos minden éjjel az igazak álmát alszod. Talán átadhatnál egy keveset az életszemléletedből, mielőtt elhagyom az árvaházat. Én is szeretnék olyan boldog lenni, mint te.

Ezzel Elissa sarkon fordult, és elfoglalta a helyét a pályán. Cole utánabámult.

Megérdemli ezt a rendreutasítást, még akkor is, ha a felesége alapvetően igazságtalanul viselkedik vele szemben. Bármennyire is igyekszik a környezetét az ellenkezőjéről meggyőzni, korántsem olyan határozott, mint amilyennek látszik.

Elissa megérkezése óta két hét telt el. Azóta szépen beletanult a munkájába.

E pillanatban éppen a kifizetett számlákat iktatta, de a napi irodai munka mellett rengeteg más, élvezetes feladat is várt rá. Leginkább a gyerekekkel szeretett foglalkozni. Segített nekik a házi feladatukban, játszott velük, és mindig mindenben számítani lehetett rá.

- Olyan gondterheltnek látszol. - Elissa észre sem vette, hogy Millie bejött az irodájába.

- Éppen arra gondoltam, milyen más itt a munka, mint a kórházban - felelte mosolyogva.

Millie az íróasztal melletti vendégfotelba telepedett.

- Ugyan nem tartozik rám, de a más ebben az esetben jobbat vagy rosszabbat jelent?

- Sokkal jobbat. Imádok a gyerekek mellett dolgozni.

- Erre számítottam.

- Bár be kell vallanom, eleinte féltem egy kicsit. Annyi mindent olvasni az újságban az intézetekben elkövetett erőszakos cselekedetekről.

Millie bólintott.

- Ez igaz. Cole szerint azonban nem mindegy, hogy egy gyermek valamilyen szerencsétlenség következtében válik-e árvává, vagy eleve olyan környezetből származik, ahol az erőszak mindennapos dolog. Szívesen foglalkoznánk persze ilyen gyerekekkel is, de ehhez teljesen másfajta háttérre lenne szükségünk.

- Szerintem már az is valami egészen különleges, amit eddig csináltatok.

- Valószínűleg igazad van. Jefftől is mindig ezt hallom.

- Ő pedig nagyon jól néz ki. - Elissa az asszony íróasztalán álló kis fényképre célzott, amely Jeffről meg Millie-ről készült a harmincéves házassági évfordulójuk alkalmával. Idősebb koruk ellenére úgy festettek, mint egy ifjú szerelmespár.

- Hát persze, előtte jól megnéztem magamnak az apját meg a nagyapját is. Azok is eléggé forróvérű férfiak hírében álltak - felelte az asszony pajkosan.

- Ugyan már! Nyilván nem a külseje miatt mentél hozzá. Amikor mesélsz róla, azonnal érezni lehet, hogy ő a legfontosabb számodra a világon.

- Eltaláltad! - Millie felkacagott. - Akárhogy nézne ki, akkor is szeretném. Mégsem sajnálom, hogy ilyen jóképű. Az igazat megvallva, a kapcsolatunk még mindig olyan szenvedélyes, mint az első időkben.

- Irigyellek! - Elissa már többször elgondolkozott azon, hátha az ágyban tanúsított ügyetlensége és tapasztalatlansága vezetett végül ahhoz, hogy Cole a munkájába temetkezett.

Millie odahajolt hozzá.

-- Nem kell beszélned róla, ha nem akarsz, de már egész idő alatt furdalja az oldalamat a kíváncsiság. Tényleg házasok vagytok?

- Hát persze. Cole sohasem mesélt rólam?

- Ez a jéghegy? A világ minden kincséért sem árulna el semmit sem a magánéletéről. Miután idejöttél, csak annyit kért, hogy a gyerekeknek ne beszéljek a kapcsolatotokról.

- Nyilván megvan rá az oka. Valóban házasok vagyunk, de majdnem öt éve nem láttuk egymást.

- Miért?

Elissa elmosolyodott.

- Mire vagy kíváncsi? Hogy miért házasodtunk össze, hogy miért nem élünk együtt, hogy miért nem váltunk el, vagy hogy miért vagyok itt?

- Tulajdonképpen mindenre, ha a bizalmadba fogadsz. - Millie közelebb húzta a fotelt az íróasztalhoz. - Csupa fül vagyok.

Elissa habozni látszott.

- Rendben - sóhajtott fel Millie végül. - Igaz, hogy rettentően érdekel az egész, és belehalok, ha nem meséled el, de akkor is barátnők maradunk, ha egyetlen kérdésemre sem válaszolsz.

Hát persze, Millie tényleg kíváncsi, de emellett kedves és megértő is. Elissa úgy döntött, nem mond el neki mindent, de azért a bizalmába fogadja.

- Cole és én azért vagyunk még házasok, mert egyikünk sem nyújtotta be a válópert. Hat hónapig éltünk együtt, azután elhagytam.

- Te hagytad el? - Az asszony döbbenten meredt a munkatársnőjére. - Jaj, ne haragudj, nem úgy értettem! Csak arra gondoltam, hogy Cole...

- Hogy Cole csodálatos férfi, ugye?

- Pontosan. És nemcsak a külseje, hanem a jelleme alapján is. Ezt mindig újra és újra felfedezem a közös munka során.

- Igazad van. - Elissa nem sértődött meg. Millie helyében valószínűleg ő is ugyanígy viselkedett volna. - Tényleg csodálatos ember. Csak amikor összeházasodtunk, még nagyon fiatalok voltunk, valószínűleg túl fiatalok.

- És most?

- Nem tudom. Azért jöttem, hogy véget vessek ennek a helyzetnek. Azonban fogalmam sincs, miként. Mindenesetre ez így már nem mehet tovább.

Millie megértően bólogatott.

- Köszönöm a bizalmat. Nyugodt lehetsz, nem fecsegem ki a titkaidat. Már az első perctől kezdve biztosra vettem, hogy jó barátok leszünk.

Odakintről gyerekkacaj hallatszott be a szobába.

- A gyerekek még mindig a sportfelszerelésnek örülnek - jegyezte meg Elissa könnyedén.

- Valóban. - Millie bólintott, és figyelmesen méregette gondosan kilakkozott körmeit. - Remek ajándék. Nem mindenkinek jutott volna eszébe. - Felnézett munkatársnőjére. - Jól csináltad.

Elissa megdermedt.

- Én? De miért...? Hogy találtad ki?

- Nem ment nehezen. A rendszeres adományozók közül nem lehetett senki, hiszen mindegyik szeretné levonni az összeget az adójából. Másrészről viszont olyan embernek kellett lennie, aki ismeri az árvaházat. Emellett pedig természetesen rendelkezik a megfelelő anyagi forrásokkal. Cole-tól hallottam, hogy nem vagy gazdag, de aztán eszembe jutott a tévésorozat, hátha hosszú lejáratú kötvényekben tartottátok eddig az összeget.

- Teljesen igazad van. A testvéreimmel huszonöt éves korunkban kaptuk meg a pénzt.

- És Cole-nak sejtelme sincs az egészről?

- Nincs. És nem is akarom, hogy legyen. Azt hiszem, ha sejtené, ki adományozta a játékokat, még inkább tönkremenne a kapcsolatunk.

- Én hallgatok, mint a sír. Megígérem - nevetett Millie. - Szerintem azonban feleslegesen aggódsz. Mindenkitől szívesen veszi a segítő szándékot. Nyugodtan meg kellene beszélned vele ezeket a dolgokat.

Elissa nem hitte, hogy ez jó ötlet lenne. Cole amúgy is minden alkalommal, amikor beszélgetni kényszerült vele, bosszúsnak látszott. A fiatalasszony egyre gyakrabban tette fel magában a kérdést, vajon miért nem adta be a férje már rég a válókeresetet.

Millie az órájára pillantott.

- Későre jár. Végignézem a postát, azután hazamegyek. Viszlát holnap!

Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor ismét visszafordult. - Egyébként tervezel más adományokat is?

- Nem - nézett fel Elissa meglepetten. - Legalábbis még nem gondolkoztam rajta. - Ö is felállt. - Akkor holnap! Hozok magamnak valami innivalót, aztán folytatom a munkát.

Elissa úgy húsz perccel később visszatért az irodájába. Millie már elment de kiválogatott néhány levelet, amiket le kellett gépelni. A kupac tetején egy szaktábor kiadványa feküdt, külön árvaházaknak szóló rendkívüli ajánlattal. Az ár azonban még így is túl magasnak tűnt ahhoz, hogy minden gyerek részt vehessen a táborozáson. Az igazgató odafirkantott megjegyzése egyértelművé tette, hogy a férfi ezzel elintézettnek látja az ügyet. Vagy mindenki megy vagy senki.

Elissa határozottan a telefon után nyúlt. Amit most tesz, azt nem Cole-ért vagy önmagáért teszi, egyedül csak a gyerekekért. Ráadásul elég nagy a kockázat hogy esetleg rajtakapják.

4. FEJEZET

Cole a sötét nézőtéren ült, de minden igyekezete ellenére sem tudott odafigyelni a színjátszó csoport által előadott bohózatra. Csak akkor döbbent rá, hogy egész este Elissán járt az esze, amikor a nézősereg hangos nevetésben tört ki.

Milyen gyakran ült a saját tanulóévei alatt is ennek az iskolának a dísztermében a különböző rendezvényeken! Most pedig, mint az árvaház igazgatója, kötelességének érezte, hogy jelen legyen, ahányszor csak valamelyik védence a színpadra lépett. Ezt egyébként az alkalmazottaitól is elvárta. Még olyanok is eljöttek, akik szabadnaposok lettek volna. Mint például Elissa.

Az asszony olyan közel ült hozzá, hogy a könyökük összeért. Cole legszívesebben elhúzta volna a kezét, de nem akarta, hogy Elissa észrevegye, milyen hatással van rá a közelsége. A felesége parfümjének jól ismert illata gyengéd emlékeket ébresztett benne.

Önkéntelenül is eszébe jutott a házasságuk előtti időszak. Tudta, hogy Elissa még szűz, ezért a testi érintkezések területén mindig nagyon visszafogta magát.

Ez ugyan rendkívül nehezére esett, de nem akarta a lányt elijeszteni. Még abba is beleegyezett, hogy csak a házasságkötésük után feküdjenek le egymással.

Ezért hónapokig csak csókolóztak. Ebben viszont Elissa mesteri szintre fejlődött.

Cole igyekezett a darabra figyelni. Mindy, az egyik árvaházi kislány valóban tehetségesen játszott, a darab pedig felettébb szórakoztatónak ígérkezett, mégsem tudta lekötni a férfit. Vajon csak Elissa parfümjének köszönhető, hogy újra feltámadtak benne ezek az örök feledésre ítélt emlékek?

Újabb hahotázás riasztotta fel töprengéséből. Mindy időközben lenyűgöző játékával az egész közönséget magával ragadta. Nem is játszotta a szerepet, hanem élte. Cole-t büszkeség töltötte el. Mindig így érzett, ha az árvaház valamelyik lakója kiemelkedő teljesítményt nyújtott. Az ilyen élmények ellensúlyozták azt a rengeteg nehézséget, amelyekkel nap mint nap meg kellett küzdenie.

Cole eltűnődött, vajon ugyanezt érezné-e, ha a saját gyermekei állnának a színpadon. Vajon lesznek-e egyáltalán gyerekei? Valószínűleg nem. Nem fog még egyszer megházasodni. A szívét már odaajándékozta valakinek - méghozzá annak a nőnek, aki itt ül mellette, a sötétben.

A darab véget ért. Cole és Elissa bekapcsolódtak a nézők lelkes tapsviharába.

- Csodálatosak voltak, ugye? - kérdezte Elissa, miközben rámosolygott a férfira. Ma este különösen csinosan nézett ki. Művészien font copfját feltűzte, sminkje jól kiemelte zöld szemét és érzéki száját, barackszínű ruhája pedig lágyan redőzött nőies domborulatain. A hosszú, kecses nyakában függő vékony aranylánc tette teljessé kimondottan csábító megjelenését.

- Igen, kitűnően játszottak. - Cole alig bírt magával. A lánc mágnesként vonzotta a tekintetét, szinte kiabált utána, hogy megcsókolja a felesége nyakát.

- Hogy bírod ezt?

Elissa kérdésétől a férfinak egy pillanatra még a lélegzete is elállt. Hát ennyire nyilvánvaló lenne, mi jár a fejében?

- Én még csak rövid ideje dolgozom az árvaházban, de így is legszívesebben sírva fakadnék a büszkeségtől. Számodra nyilván még felemelőbb érzés lehet átélni valamelyik védenced sikerét. - A fiatalasszony kitörölt egy könnycseppet a szeme sarkából.

Cole megnyugodott. Ha a felesége valóban a közelében akar maradni három hónapig, erőt kell vennie magán. Nem szabad folyton a múlton rágódnia.

- Ez az érzés sohasem múlik el. Mindig büszke vagyok a növendékeinkre.

Nem folytathatták a beszélgetést, mert az igazgatót máris körbevette a gyereksereg, és innentől kezdve egészen hazáig egy másodpercre sem maradhattak négyszemközt. Amikor a busz az utolsó kanyart is bevette, látták, hogy az ebédlőben ég a villany. Millie autója a ház előtt állt, és az asszony már messziről integetett nekik.

- Ha már az előadásra nem mehettem el, legalább az ünneplésben a segítségetekre leszek. Szolgáljátok ki magatokat! Mindenkinek jut jégkrém meg sütemény!

Cole futó öleléssel üdvözölte az asszonyt.

- Mihez is kezdenék nélküled? - Azután a hűvös esti levegőben megvárták, amíg mindenki kiszáll a buszból, és bemegy a házba, Elissa maradt utolsónak.

A karjában hozta a kis Shannát.

- De hiszen még nem is vagyok álmos! - tiltakozott a kislány ásítozva. - Én is kérek sutit!

- Ne aggódj, majd félreteszek neked néhányat! - ígérte Elissa, és Cole-ra mosolygott. - Lefektetem Shannát.

A gyermek a fiatalasszony vállához simulva lehunyta a szemét.

- Mindig kimaradok a legjobból!

Cole éppen fel akarta ajánlani a segítségét, amikor megjelent Tiffany.

- Majd én segítek neked, Elissa. Neked pedig elteszek egy hatalmas szelet tortát, Shanna. Reggelire rögtön meg is eheted!

Az igazgató mindenkit ellátott édességgel, végül magának is vett, és elvonult egy nyugodt sarokba, ahonnan zavartalanul figyelhette a vidám nyüzsgést. Éppen csak hogy leült, amikor felbukkant Elissa, és hevesen megragadta a karját.

- Gyere gyorsan! Tiffany-vel valami nincs rendben. Az ágyán fekszik, és úgy sír, mintha eljött volna a világvége. Ne haragudj, hogy zavarlak, de egyszerűen sejtelmem sincs, mit tegyek!

A férfi felrohant a lépcsőn, és a szobához sietett, amelyben Tiffany lakott harmadmagával. E pillanatban csak a kislány tartózkodott odabent. Hangosan zokogva kuporgott az ágyán.

Cole tehetetlenül megállt a küszöbön. Hogyan segíthetne ebben a helyzetben?

Egyáltalán mit tud Tiffanyről? Már majdnem visszaszaladt Elissáért, amikor észrevette az ágy lábánál fekvő, gombócba gyűrt levelet. Felemelte, és kisimította a borítékot. Egy üdvözlőkártyát tartalmazott, rajta Tiffany írásával a cím. E fölé a címzett ismeretlen szöveget bélyegezték. Cole most már mindent értett. Az ágyhoz lépett, és némán magához szorította a kislányt.

Tiffany úgy kapaszkodott belé, mint egy fuldokló, aki az utolsó mentőöv után kap.

- Meglásd, minden jóra fordul! - vigasztalta a férfi. - Tudom, hogy érzed most magad. De hidd el, nem vagy egyedül!

Elissa újra meg újra ellenőrizte, hogy a két órája főzött kávé még mindig elég meleg-e. Persze nagyon könnyen meglehet, hogy Cole már nem jön be a konyhába. Talán egyenest aludni megy, miután beszélt Tiffanyvel. Akkor egész végig hiába várt.

Jönni fog, súgta egy belső hang. Elissa egyrészt szerette volna hallani, mi történt Tiffanyvel, másrészt ki akarta használni az alkalmat, hogy végre valami komolyabb beszélgetést próbáljon kezdeményezni a férjével, akiről a többéves házasságuk ellenére szinte semmit sem tud. Már három hete dolgozott az árvaházban, Cole mégis ugyanolyan hűvösen és visszautasítóan viselkedett vele szemben, mint amikor megérkezett.

Egyszer csak nyílt az ajtó, és a férfi lépett be rajta. Kimerültnek látszott. Elíssának rögtön feltűnt, hogy Cole tekintetéből ezúttal hiányzik a megszokott gyanakvás.

- Kérsz kávét?

- Igen, köszönöm. - A férfi leült az asztalhoz. Elissa elétette a gőzölgő feketét, és helyet foglalt Cole jobbján.

A hatalmas konyhában tökéletes rend uralkodott. Az óriási lábasok takarosan sorakoztak a tálalón, az öreg tűzhely pedig csak úgy csillogott a tisztaságtól. Minden azt sugallta, hogy az itt dolgozó emberek nagy gonddal és szeretettel látják el a munkájukat.

- Hogy van Tiffany?

Cole a csészéjére meredt.

- Alszik. Majdnem egy órába tellett, mire megnyugodott. Azt hiszem, kénytelen leszek egy gyermeklélekgyógyászt hívni hozzá.

- Tehetek érte valamit?

- Akarod tudni, mi történt? - érdeklődött a férfi kimérten.

- Kedves lenne, ha elmesélnéd, de nem kötelező. Csak segíteni szeretnék.

- Ő, persze, a nagy jótevő! - jegyezte meg a férfi csípősen.

Elissát a férje szavaira ismét megszállta a reménytelenség. Már megbánta, hogy egyáltalán megpróbált közeledni hozzá. Szemmel láthatóan csak az idejét vesztegette.

- Mondd csak, kibe törölted a lábad, mielőtt én idejöttem volna? - A fiatalasszony hirtelen felállt, és az ajtóhoz ment. - Te nyertél, Cole. Magadra hagylak. Jó éjszakát!

Már a kilincsre tette a kezét, amikor a férfi visszahívta.

- Várj, kérlek!

Elissa gyomra összerándult. Megtorpant, de nem fordult vissza. Nem akarta, hogy a férje meglássa a könnyeket a szemében. Mi lehet az oka, hogy Cole-nak még mindig ekkora hatalma van fölötte? Miért nem aludt ki köztük ennyi év alatt sem a láng?

- Tiffany édesanyja kábítószeres.

- Tudok róla.

- Már évek óta elvonókúrákra jár, de mindig visszaesik. Most pedig nyomtalanul eltűnt. Megszökött a kórházból, és ezzel végképp szertefoszlatta Tiffany vele kapcsolatos álmait.

- Ez borzalmas! - Elissa sápadtan nézett maga elé. - Nem csoda, ha ennyire kiborult szegény lány. Hiszen abban sem lehet biztos, él-e még az anyja!

- Ráadásul nem csak az anyját veszítette el - folytatta szomorúan Cole - hanem az élete nagy álmát is. Ezt csak az értheti meg, aki szintén család nélkül nőtt fel. Az édesanyja léte reményt jelentett számára. Legalább álmodhatott arról, hogy valamikor még igazi otthona lesz.

Elissa együtt érzően felsóhajtott.

- Értem. Minden itt lakó növendék családot meg igazi otthont szeretne, és arról ábrándozik, hogy egyszer majd örökbe fogadják. Azok a gyerekek pedig, akiknek legalább az egyik szülőjük él még, úgy érzik, közelebb állnak a kívánságuk megvalósításához, mint a többiek. - A fiatalasszony lassan eljött az ajtótól, és újból leült, ezúttal azonban az asztal másik végénél.

- Pontosan - bólintott Cole.

Elissa szótlanul figyelte a férfit. A konyhai világosság dacára körülvette őket az éjszaka bársonyos csendje. Olyan csend volt ez, amely szemlátomást még Cole-t is elhallgattatta, hiszen ideérkezése óta most fordult elő először, hogy a férfi nem utasította rendre.

Bárcsak lezárhatná már életének ezt a szakaszát! Bárcsak ne verne hevesebben a szíve, ha megpillantja Cole-t! Bárcsak ne gondolná, hogy ő a legvonzóbb, legodaadóbb ember, akivel valaha is találkozott!

Elissa hirtelen észrevette, hogy a férfi szája enyhén megvonaglik. Felébredt benne a kíváncsiság. Mire gondolhat most? Tíffanyre vagy esetleg a saját gyermekkori álmaira?

- Te is reménykedtél abban, hogy a nagyapád eljön érted?

- Erre még emlékszel? - nézett fel Cole meglepetten.

- Hát persze. Hiszen veled voltam, amikor megkaptad a levelet.

A férfi keserűen felnevetett.

- Valóban. Úgy látszik, a rossz hír mindig postán érkezik. Egyébként valóban reménykedtem benne, hogy a nagyapám eljön értem. Egészen addig, amíg meg nem írta, hogy hagyjam békén.

Elissa még jól emlékezett Cole arckifejezésére, amikor megkapta a levelet.

Akkor is, mint mindig, a kis gyümölcsöskertbe vonultak vissza, ahol megismerték egymást. A fiú örömteli izgalommal húzta elő a zsebéből a borítékot.

- Hát válaszolt nekem a nagyapám! - újságolta. - A tudakozótól kértem el a munkahelyi számát. Talán eddig még azt sem tudta, hogy van egy unokája.

Elképzelhető.

Elissa azonban rögvest veszélyt szimatolt. Sejtette, mi állhat a levélben, mert egyet addigra már megtanult: jómódú, befolyásos férfiak nem tévesztenek szem elől olyanokat, akikhez valami érdekük fűződik. Még ma is nagyon vágyott arra, hogy jól megmondhassa a véleményét az öregnek.

Cole magában olvasni kezdett, majd kísértetiesen elsápadt.

- Nem akar engem - jelentette ki egyszerűen, és a levél lassan a földre vitorlázott. - Egész végig tudott róla, hogy létezem.

Életében egyedül ekkor látta őt sírni Elissa. És ekkor ölelte át őt az első alkalommal. Ennek a felnőtté válás küszöbén álló fiúnak a karjában tanulta meg, mit jelent egymással megosztani a fájdalmat.

Elissának már az emlék is könnyeket csalt a szemébe. Cole mindig is ügyelt arra, hogy senkit ne engedjen túl közel magához, nehogy csalódás érje. A nagyapja visszautasítása után még zárkózottabbá vált. Egyedül Elissa előtt nyitotta meg a szívét. A fiatalasszony csak később értette meg igazán, micsoda kitüntetést is jelentett ez.

Most már átérezte a férfi állandó félelmét attól, hogy elhagyják. Értette már azt is, mekkora kockázatot vállalt azzal, hogy feleségül vette. Ő pedig elhagyta.

Nem csoda, ha Cole gyűlöli őt ezért.

- A legjobb az egészben, hogy azóta már fel szeretné venni velem a kapcsolatot.

- Tessék? - kapta fel a fejét az asszony.

- Három éve kaptam a nagyapámtól egy meghívást. Azt írta, mégis méltónak bizonyultam a család figyelmére, hiszen lediplomáztam, és elhelyezkedtem egy jól menő ügyvédi irodánál. Mostantól kezdve tehát tárt karokkal vár.

A férfi arcáról semmilyen érzelmet sem lehetett leolvasni, Elissa mégis tudta, mennyire megbántották ezek a szavak.

- Te persze azt válaszoltad neki, hogy most már nem érdekel az egész.

- Nagyjából, csak nem ilyen barátságos stílusban.

- Talán egy kicsit elhamarkodtad a döntést. Igaz, méltatlanul viselkedett veled, mégis a nagyapád. És mindig is családot akartál.

- De nem ilyet - felelte Cole konokul. Látszott rajta, nem szívesen beszél erről. Felsóhajtott és legyintett egyet. - Hagyjuk a múltat! Hogy vannak a testvéreid?

- Kösz, jól. Egyébként üdvözletüket küldik.

A férfi hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

- Nem hiszel nekem? Csak azért nem adtam át korábban, mert eddig meglehetősen elutasító magatartást tanúsítottál irántam, és nem tudtam, hogy ez a családom többi tagjára is vonatkozik-e.

- Mindig is szerettem a testvéreidet.

- Hát akkor ők boldogok lehetnek!

- És az édesanyád hogy van?

- Köszönöm, jól. Ámbár vele nem találkozunk túl gyakran. Soha nem bocsátotta meg nekünk, hogy abbahagytuk a sorozatot.

Cole alig figyelt arra, amit a felesége mondott. Csak elbűvölten meredt rá, és végül a nyakláncára mutatott.

- Ennek biztos nagy érzelmi értéke van számodra.

- Nem, nem feltétlenül. - A fiatalasszony megcsavarta a láncot. - Magamtól kaptam a születésnapomra.

- Értem.

A férfi gyanakvó hangjára Elissa felkapta a fejét. Vajon miért zavarja Cole-t a gondolat, hogy esetleg valaki mástól kapta a láncot? Attól fél, hogy van valakije? Hát nem tudja, hogy soha nem létezett számára senki más, csak ő?

Egy pillanatig mindketten hallgattak, azután ismét Elissa törte meg a csendet.

- Holnap reggel beszélek Tiffanyvel.

- Jó ötlet. Azt hiszem, néhány napig nem engedem iskolába. Először szeretném megnézetni egy pszichológussal.

Tekintetük egy pillanatra összetalálkozott, azután Elissa megköszörülte a torkát, és lesütötte a szemét. Az lenne a legokosabb, ha elvonulna lefeküdni. Nem akart azonban addig elmenni, amíg Cole fel nem szólítja rá. Még mindig hatalmában tartotta a férfiból áradó vonzerő. Önkéntelenül is a tekintetét kereste újra. Valami furcsa izzást látott Cole szemében, és megbűvölten közelebb hajolt hozzá.

Forróság járta át a testét. Bár a kapcsolatukban mindig is a férfi bizonyult a szenvedélyesebbnek, most heves vágy ébredt benne.

- Cole - suttogta, és azt kívánta, hogy...

Mit is? Hogy a férfi megölelje? Vagy megcsókolja? Igen. Azt kívánta, hogy megcsókolja.

Cole viszonozta a pillantását. Elissa rájött, hogy a férje is vágyakozik utána. Mielőtt azonban engedhetett volna az érzéseinek, sóvárgása már el is tűnt.

Kétségek ébredtek benne. Nem tudta, hogyan viselkedjék, nem tudta, hogyan tehetné boldoggá a férfit. Talán a szemében látott izzást is rosszul értelmezte...

Egy kicsit hátrébb húzódott, és ezzel megtörte a pillanat varázsát.

Cole szenvedélye szinte azonnal dühvé változott. Sötét szeme majdhogynem gyűlölettel meredt a feleségére. Elissa önkéntelenül is összerezzent.

- Ne aggódj! - sziszegte a férfi. - Eszemben sincs ilyesmikre vesztegetni az időmet! Már annak idején sem láttam sok értelmét. - Azzal kiviharzott a konyhából.

Elissának zsongott a feje. Néhány másodperc alatt sikerült előbb vágyat, azután meg gyűlöletet ébresztenie a férjében.

És miért? Mert fél tőle. Bárcsak lenne elég bátorsága ahhoz, hogy beszéljen vele a gondjairól!

5. FEJEZET

- Tessék! - nyújtott oda Millie egy jókora köténytt a munkatársnőjének. - Szülinapi tortát kell sütnünk Gregnek. Én pedig mindig mindent összekenek, amikor a konyhában teszek-veszek.

- Talán át kellene öltöznöd! - jegyezte meg Elissa az asszony drága, egyedi kosztümjére pillantva.

- Sajnos nincs másféle ruhám - felelte Millie. - Jeff igazán eszményi férj, de mindig is nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy jól öltözött legyek. - Színpadiasan felsóhajtott. - Én pedig alkalmazkodom hozzá.

- Ez valóban nemes gesztus - vigyorodott el Elissa, és maga elé kötötte a köténytt. - Mekkora legyen a torta? Egy hagyományos méretű legfeljebb nyolc vagy tíz emberre elég, itt pedig ötvenhét gyerek van... Talán meg kellene kérnünk Mindyt, hogy számolja ki nekünk.

- Elég egy átlagos méretű tortát sütnünk. Greg a szülinapi zsúrjára csak a legjobb barátait hívta meg. Vedd elő a szekrényből a sütőformát, légy szíves!

Negyedóra múlva elkészült a tészta, és Millie belétöltötte a formába. Elissa beáztatta a piszkos edényeket, közben pedig kinézett az ablakon a kertbe. Cole egy csapat gyerekkel játszott. Éppen ugrókötéleztek. Mindy tartotta a kötél egyik végét, a férfi a másikat.

- Egészen különleges adottsága van arra, hogyan kell gyerekekkel bánni - jegyezte meg Millie.

- Igazad van. Nyilván született tehetség.

Az asszony zavartan megköszörülte a torkát.

- Tudom, hogy csak egy kotnyeles vénség vagyok, aki mindenbe beleüti az orrát, és semmi közöm hozzá, de...

Elissa mosolyogva fordult idősödő barátnője felé.

- Mire vagy kíváncsi?

- Hadd mosogassak el, te pedig törölgess!

- Meg akarsz vesztegetni?

- Talán. - Millie felvette a mosogatórongyot, és elkezdte tisztogatni a keverőtálakat. - Cole átkozottul jól néz ki.

- Ez igaz.

- Csodálatosan bánik a gyerekekkel, tapintatos és kedves, ráadásul rendkívül férfias jelenség.

Elissa elnyomott egy mély sóhajtást. Ezek szerint Millie arra akar magyarázatot kapni, miért futott zátonyra a házasságuk. Elmondja neki? Elmondja, hogy óriásit hibázott, és mennyire szeretné jóvátenni ezt a baklövést, ha lehetőséget kapna rá? Nem. Ez lehetetlen. Még a barátságuk ellenére is.

Millie pajkosan rákacsintott, miközben odanyújtotta a vizes tálat.

- Szóval, az ágyban is olyan lehengerlő, mint ahogy kinéz?

Elissa érezte, hogy elvörösödik, és a műanyag edény kicsúszik a kezéből, majd hangos koppanással a tálalóra esik.

Millie úgy tett, mintha mi sem történt volna.

- Sugárzik belőle az érzékiség, lehetetlen nem észrevenni. Nem mintha engem még érdekelne, végül is a gyerekeim annyi idősek, mint ti. Vak lennék azonban, ha nem tűnne fel. Az, ahogy mozog, ahogy néz, meg az a heves természete...

- Hát, izé, na igen... - Elissának elakadt a szava, az asszony annyira találó jellemzést adott Cole-ról. A házasságuk története biztos hatalmas csalódást okozna neki. - Még szűz voltam, amikor összeházasodtunk, sajnos nincs összehasonlítási alapom - felelte ezért kitérően.

- Értem. - Millie letörölte a kezéről a habot, majd suttogva folytatta: - Szinte biztos vagyok benne, hogy Cole rendkívül hasonlít Jeffre. Az ilyen férfiaknál nagy szerepet játszik a szenvedély. És hogy ez mennyire fontos, néha csak évek múlva derül ki. Ha a házasság válságba kerül, a hálószobában még akkor is sok minden megoldható.

Elissa együtt nevetett az asszonnyal. Mégis megkönnyebbült, amikor megcsörrent a telefon, és emiatt félbeszakadt a társalgás.

- Megyek már - mondta, és a tálalóra dobta a törlőrongyot. Felvette a kagylót, majd néhány sort feljegyzett a telefon melletti tömbre. - Cole-t keresték - magyarázta. - Valamelyik ügyfele lehetett. Ha itt elkészültem, majd az íróasztalára teszem az üzenetet.

- Túl sokat dolgozik - sóhajtott fel Millie, és Elissa örült, hogy végre más irányba terelődött a beszélgetés.

Amikor a torta már a tálalón hűlt, a két nő elhagyta a konyhát. Elissa épp előző nap vásárolt egy izgalmasnak ígérkező könyvet, ezért elhatározta, hogy az egész előtte álló szabad délutánt olvasással fogja tölteni. Már csak Cole irodájába kellett bemennie, hogy átadja az üzenetet.

Miközben az íróasztal közepére helyezte a cédulát, észrevett egy kupac kézírásos lapot, legépelni felirattal a tetején. Cole borzalmas csúnyán írt, Elissa mégis egész jól el tudta

olvasni. A férfi láthatólag több mindenen dolgozott egyszerre, és nem jutott hozzá, hogy rendbe tegye a dolgait.

A fiatalasszony bekapcsolta a számítógépet, majd türelmetlenül várta, hogy beinduljon a szövegszerkesztő program. A könyvének sajnos várnia kell. Most először is néhány órát gépelni fog, azután gyorsan eltűnik az irodából, mielőtt még Cole észrevenné. Ezzel legalább úgy érzi, segíthet valamit a férfinak.

Már majdnem fél nyolcra járt az idő, amikor Cole visszaindult az irodájába.

Az ajtó alatt halvány fénycsík vonta magára a figyelmét. Furcsa, elfelejtette volna eloltani a villanyt? Azután meghallotta, hogy valaki gépel a számítógépén. Csodálkozva lépett be a szobába, és a küszöbön megtorpant.

Amikor nem látta Elissát a vacsoránál, arra gyanakodott, hogy az asszony a városba ment. Csak nehezen állt ellen a kísértésnek, hogy ne kezdjen nyomozni utána. Most azonban már rájött, mivel töltötte a felesége a délutánt.

- Mit keresel itt? - förmedt rá, csak hogy az érzelmeit leplezze.

Elissa ijedten ugrott fel, és a szívéhez kapott.

- Jaj, de megijesztettél! - nevetgélt zavartan, mert a férfi barátságtalan viselkedése elbizonytalanította. - Ne nézz már rám ilyen mérgesen! Nem csináltam semmi rosszat! - A kupacra mutatott, ami néhány órával azelőtt még tízszer akkorára magasodott. - Csak egy üzenetet akartam az íróasztalodra tenni, amikor megláttam ezt a papírhegyet. Gondoltam, segítek vele egy kicsit, ha elkezdem beírni őket a gépbe. - Kinyújtóztatta elgémberedett ujjait, azután megint ökölbe szorította a kezét. - Hány óra van tulajdonképpen?

- Fél nyolc.

- Te jó ég! Fel sem tűnt, hogy ennyire elrepült az idő!

Cole a felesége válla fölött a képernyőt fürkészte.

- Nem tartozik a munkaköri kötelességeid közé, hogy nekem dolgozz.

Annyira közel hajolt az asszonyhoz, hogy érezte parfümje illatát.

- Hiszen csak segíteni szerettem volna neked. Végül is a szabad délutánommal azt csinálok, amit akarok.

- Gondoskodni fogok róla, hogy kifizessék neked túlórában.

Elissa égnek emelte a tekintetét.

- Cole, ne légy már ilyen gyerekes! Nem tudnál inkább barátságosan mosolyogni, és csak annyit mondani, hogy köszönöm?

- Köszönöm - ismételte a férfi, a mosoly viszont elmaradt. - Már hetek óta itt hevert ez a rengeteg feljegyzés. Eddig egyszerűen nem futotta az időmből, hogy begépeljem őket.

- A hetek óta nem is kifejezés. Néhány írás júliusi keltezésű. Adj még tíz percet, és az összessel elkészülök!

- Rendben. Ettél már?

Elissa nem válaszolt, csak megrázta a fejét.

- Akkor addig én hozok egy szendvicset.

- Az jó lenne. Köszönöm!

Cole negyed óra múlva érkezett vissza. A nyomtató épp az utolsó oldalt nyomtatta, Elissa pedig közben a port törölgette az íróasztalról.

- Egyszerűen nem tudtam megállni - szabadkozott zavartan. A férfi az asztal közepére állította a tálcát, amelyen két csésze kávé, egy szendvics meg egy szelet születésnapi torta kínálta magát. Megint felidéződött benne a múlt. Annak idején is hasonló kép fogadta, amikor esténként hazatért. Az egész lakás tiszta és rendes, a konyhában pedig, ahol a felesége felszolgálta a szeretettel elkészített vacsorát, rendszerint friss virágillat úszott a levegőben.

- Mit csináltál akkoriban napközben? - érdeklődött Cole, miközben elmélyülten szemügyre vette a csészéjében lévő sötét folyadékot.

- Mármint amikor még együtt éltünk? - kérdezett vissza Elissa, és jóízűen beleharapott a szendvicsébe.

A férfi csak bólintott.

- Hát... sétálni mentem, takarítottam, kiállításokra jártam, szakácskönyveket tanulmányoztam, különböző ételeket próbáltam ki... szóval semmi különöset.

Harapott egyet a kenyeréből.

A neonfényben általában nem mutatnak előnyösen az emberek, Elissának azonban még mindig annyira makulátlan volt a bőre, hogy az éles fény csak tovább hangsúlyozta arcának tisztaságát. Az idő persze őt is megváltoztatta. A szakításuk óta igazi felnőtt nő lett. Cole-nak tetszett ez az új Elissa. Nemcsak a külseje, hanem az ereje meg az önbizalma is.

Ma már biztosan ragaszkodna hozzá, hogy megteremtse a saját, külön életét, tanulna vagy dolgozna. Mennyire meggondolatlanul indultak annak idején a közös útjukra! Elissa csak őérte élt, neki pedig semmi más nem járt a fejében, csak a munkája.

- Sokat hibáztunk - jegyezte meg Cole elgondolkodva. - Jóval több időt kellett volna veled töltenem. Észre kellett volna vennem, hogy boldogtalan vagy. Sajnálom.

Elissa visszatette a szendvicset a tálcára, és hálásan a férfi karjára tette a kezét.

- Köszönöm, hogy ezt mondod. Nem fogod elhinni, de rengeteget jelentenek nekem ezek a szavak. Mindketten hibáztunk. A jövőben azonban tanulhatunk a hibáinkból.

- Igen, bizonyára - bólintott rá Cole, anélkül hogy végiggondolta volna, mit is beszél.

- A jövő héten néhány napra el szeretnék utazni San Diegóba. Kayla és Patrick visszajönnek a nászútjukról. Én is szeretnék ott lenni Patrick új kutatólaboratóriumának a megnyitóján. Ellenedre lenne, ha csütörtöktől szabadságot vennék ki?

- Nem, dehogyis. Millie mondta, hogy eddig még egyáltalán nem vettél ki szabadnapot. Akármikor elutazhatsz. - Cole a szíve szerint megkérdezte volna, hogy visszajön-e utána, de feleslegesnek tartotta, hiszen úgysem hitt volna neki.

Egyébként meg ha most nem megy el, megteszi majd máskor. Egy napon bemegy a szobájába, és meglátja, hogy eltűnt. Ez elkerülhetetlen.

- Te nem ismered Patricket, ugye?

Cole a fejét rázta.

- Állatorvos azon a kutyamenhelyen, ahol Kayla a gyakorlatát töltötte. Sokáig nagyon jó barátok voltak, mielőtt egymásba szerettek volna.

A nyomtató elcsendesedett. Elissa egy halom teleírt lapot halászott ki az adagolóból, majd átnyújtotta a férfinak.

- Parancsolj, az irományok.

- Köszönöm.

- Szívesen. És ha máskor is segítségre lenne szükséged, csak szólj! Örülnék neki.

Elissa felemelkedett, majd lassan Cole is követte őt. Egy kicsit tanácstalanul álltak egymással szemben. A férfi figyelmesen nézte a jól ismert vonásokat.

A felesége még mindig csodaszépen nézett ki, de tulajdonképpen számára nem ez jelentette a legtöbbet. Másként is szerette volna - ha engedi, örök életében.

- Jaj, Cole! Ne nézz már ilyen morcosan! Minden rendben lesz! - Elissa kivette a férfi kezéből a papírokat, majd az íróasztalra helyezte őket. Azután, mielőtt még Cole észrevehette volna, mire készül, odament hozzá, és átkarolta a derekát.

Ez a váratlan mozdulat tökéletesen védtelenné tette a férfit. Minden józan észérv ellenére viszonozta az ölelést, és magához szorította feleségét.

Akaratlanul is belefeledkezett a közelség bódító érzésébe. Hiszen már olyan régen történt, hogy Elissa arca az övéhez ért, keze a vállán nyugodott, karcsú, de nőies teste hozzásimult! Lejjebb hajtotta a fejét, hogy beszívhassa az asszony hajának illatát. Valósággal reszketett a vágytól, és semmit sem kívánt jobban, mint hogy eggyé váljanak...

Csakhogy túl elevenen élt benne a fájdalom, amelyet Elissa okozott neki. Most már végre túltette magát a múlton, nem akarta elölről kezdeni. Lassan leeresztette a karját.

A felesége halk tiltakozása majdnem ismét elgyengítette, de sikerült ellenállnia. Elissa anélkül, hogy elengedte volna őt, hátrahajtotta a fejét, és a szemébe nézett. Tekintetét a férfi - ha nem ismerte volna jobban a feleségét - kifejezetten vágyakozónak tartotta volna.

A fiatalasszony azután valami egészen hihetetlen dolgot művelt. Cole mellkasára helyezte a kezét, lábujjhegyre állt, és gyengéden megcsókolta. Nem túl szenvedélyesen, mintha el akarná őt csábítani, viszont nem is vigasztalóan, mintha csak szánalomból cselekedne. A férfi testének minden sejtje sóvárgott azután, hogy viszonozza a csókot. Annyira egyszerű lett volna engednie a kísértésnek!

Cole nem akart erre gondolni, nem akarta felidézni, hogy a felesége egyszer már visszautasította. Akármilyen erősnek érezte is a kísértést, nem csókolt vissza. És amikor Elissa kibontakozott az ölelésből, majd bizonytalanul rámosolygott nem viszonozta a mosolyát.

- Talán nem is érdemlek mást. - A fiatalasszony arca elkomorult. - Bárcsak...

Végül mégsem mondta ki, mit kíván. Vállat vont, és szó nélkül elhagyta az irodát.

Cole is magába fojtott egy kimondatlan kívánságot. Szerette volna ismét a karjába zárni Elissát, és megcsókolni. Ha egy másodperccel tovább tart az ölelés, a vágya győzedelmeskedett volna az újabb csalódástól való félelme felett.

Még félóráig az irodájában maradt, kivárta, hogy az izgalma alábbhagyjon.

A felesége végtére is néhány napra elutazik. Ez idő alatt majdcsak összeszedi magát, és visszanyeri a kellő erőt a távolságtartáshoz.

Elissa megállt a húgáék háza előtt. Még le sem állította a motort, amikor Kayla meg Falion már ki is rontottak a házból. Szabályosan kirángatták az autóból, és olyan hévvel üdvözölték, mintha évek óta nem látták volna egymást.

- Hogy vagy? - kérdezte Kayla leplezetlen kíváncsisággal.

- Én inkább azt szeretném hallani, te hogy vagy, így közvetlenül a nászutatok után.

- Egyszerűen remekül. Azt hiszem, Patrickkel megfogtam az isten lábát.

Falion a húga fehér autóját tanulmányozta.

- Már megint szökésben vagy? - érdeklődött a hátsó ülésen fekvő bőröndre mutatva.

- Nem. Azt az árvaházba viszem.

Kayla és Falion félreérthetetlen pillantást váltottak egymással.

- Nem úgy van, ahogy gondoljátok - sietett megjegyezni Elissa.

A két, hozzá annyira hasonló arcon ugyanaz a hitetlenkedő kifejezés jelent meg. Két zöld szempár szegeződött rá gúnyosan, két száj vigyorodott el csibészesen.

Mielőtt azonban még sarokba szoríthatták volna őt, ismét kivágódott a ház ajtaja, és megjelent Patrick. Kayla férje magas volt, szőke, ragyogó kék szemekkel. Teljesen úgy festett, mint egy filmhős.

- Csókoltatom a három kedvenc asszonyomat!

Elissa kibontakozott a testvérei öleléséből, hogy a sógorához léphessen. A férfi megragadta a kezét, és megszorította.

- Isten hozott, Elissa!

- Tehát még mindig meg tudsz különböztetni bennünket.

- Hát persze. Sőt, külön előny, hogy mindjárt hármas kiszerelésben fordultok elő. Ha valamiért megunom Kaylát, rögtön hozzátok megyek majd, és úgy teszek, mintha nem venném észre a különbséget.

Elissa elmosolyodott.

- És nekünk ez miért lenne jó?

- Rendkívül szórakoztató vagyok - felelte a férfi somolyogva.

- Nocsak! Kayla nem is mondta!

Patrick a szívére tette a kezét.

- Jaj, ez fájt!

- Nem is érdemelsz mást, ha négy hét házasság után már más nőkről álmodozol.

- Hiszen csak elméletileg értettem! - A férfi szerelmes pillantást vetett Kaylára. - Most, sajnos, magatokra hagylak benneteket. Még elő kell készítenem a megnyitót. Remélem, azért kibírjátok nélkülem!

A testvérek összenéztek, és elnevették magukat.

- Nem fogod elhinni - simult hozzá Kayla búcsúzóul -, de örülünk, hogy elmész. Egyébként már máskor is előfordult, hogy magunkra maradtunk, és egész tűrhetően átvészeltük.

- Rendben. Későn jövök, nem muszáj megvárnod.

Kayla gyengéd tekintettel nézett távolodó ifjú hitvese után.

- Nem gondoljátok, hogy piszok nagy szerencsém van?

- Dehogynem - ugratta Falion. - És még néhány hónapig nem is fog eloszlani a szemed elől a rózsaszín köd. Gyerünk, Elissa! - fordult a másik húgához. Megmutatom a szobánkat. Remélem, megtartottad a régi jó szokásodat, és nem kezdtél el horkolni!

Elissa imádta ezt a nővérére annyira jellemző, könnyed hangnemet. Közelséget és összetartozást fejezett ki. Mégsem érezte magát felhőtlenül boldognak. Valami hiányzott.

Bárcsak itt lenne Cole! A férfi is mintha valahogy hozzátartozott volna az életéhez, akárcsak a testvérei, akikkel egyszerre született, és együtt nőtt fel.

Elissa belemerítette kanalát a hatalmas adag eperfagylaltba. Az ízletes fokhagymás kenyér és spagetti után a fagylaltkehely épp megfelelő befejezésnek ígérkezett.

- Csodálatos! - mormolta csukott szemmel, és élvezettel hagyta, hogy a hideg, krémes massza elolvadjon a szájában. - Jaj, gyerekek, annyira szeretek veletek lenni! - Elnyújtózott a kanapén, és végignézett testvérein. Kayla, hátával a kanapénak dőlve, a padlón terpeszkedett. Agyonmosott bermudát és jobb napokat látott, színes felsőrészt viselt. Hosszú szőke haját lófarokba fogta. Arcán sminknek nyomát sem lehetett felfedezni.

Falion persze a tökéletes ellentétének látszott. A méretre szabott nadrág meg a színben hozzáillő selyemblúz rendkívül elegánsnak hatott. Csinos arcán tökéletes smink, hullámos haja szakszerűen beszárítva.

Elissa akaratlanul is elmosolyodott, amikor lepillantott virágmintás nyári ruhájára, amely alól elővillant napbarnított lába. Személyiségükben legalább annyira különböztek egymástól, mint öltözködésükben.

- Van nálatok valami újság?

Falion és Kayla sokatmondó pillantást váltottak.

- Tőlünk kérdezed? Hiszen neked kellene mesélned! Elvégre te tértél vissza a férjedhez! Ne is várakoztass bennünket tovább! - szólította fel a húgát Falion határozottan.

Elissa most már valóban sarokba szorult. A testvérei biztos nem tágítanak, amíg mindent ki nem szednek belőle.

- De hiszen nem élünk együtt! - nyögte. - Legalábbis nem úgy, ahogy gondoljátok.

- Drága Elissa, honnan veszed, mit gondolunk? - pislogott Kayla ártatlanul. - Mondd csak, Falion, neked megfordult a fejedben a szex a testvérkénkkel kapcsolatban?

- Dehogyis! - vigyorgott amaz. - Hová gondolsz? Annál is kevésbé, mivel úgy hallottam, az valami meglehetősen vad dolog lehet! Elissa, nem kell beavatnod a részletekbe, de legalább egy kicsit mesélhetnél!

- Na várjatok csak! - Elissa felkapta az első, keze ügyébe eső párnát, és a testvéreire célzott.

Kayla ünnepélyesen bólintott.

- Ez azt jelenti, hogy nem. Cole és kedves felesége az önmegtartóztatás hívei.

A lányok nevetésben törtek ki, és Elissa hirtelen remekül érezte magát. Tudta, hogy a testvérei majd gondoskodnak róla, és csak jót akarnak neki.

Miután a nevetés elhalkult, belefogott a mondókájába.

- Jó helyem van az árvaházban. Nagyon szeretek a gyerekek mellett dolgozni.

- Szóval a lényegről nem vagy hajlandó beszélni. Rendben, jól elvagy az árvaházban. És aztán? Ez minden?

- Már költöttem egy kis pénzt új sportfelszerelések vásárlására - folytatta Elissa rövid töprengés után.

- Ez ellen nincs is kifogásom, ameddig nem rosszul értelmezett bűntudatból teszed - szögezte le Falion komolyan, majd szinte zavartan megköszörülte a torkát. - Miután elküldted nekünk a tábor ismertetőfüzetét meg a csekkeket, Kayla és én rendeltünk némi ruhát a gyerekeknek.

- Cole már tud róla, hogy van pénzed? - szólt most közbe Kayla is.

Elissa a fejét rázta.

- Még csak sejtelme sincs róla. És most, hogy akár rátok is kenhetem a dolgot, nem is akarom, hogy legyen.

- Nem is meséltél még Cole-ről! - vetette közbe Falion szemrehányóan. - Sokat változott?

- Meglehetősen. Azt hiszem, időközben felnőtt. És az árvaház a mindene.

- Még mindig dühös rád, amiért elhagytad? - érdeklődött Kayla.

- Igen, sajnos. Eléggé haragtartó - sóhajtott Elissa.

- Akkor nem kellett volna engednie, hogy idáig fajuljanak a dolgok! Hiszen gyakorlatilag nem kínálkozott számodra más lehetőség! - fortyant fel Falion.

- Ne légy igazságtalan! Nagyon kedves tőled, hogy a pártomat fogod, de én is felelős vagyok azért, hogy így alakult a házasságunk.

Falion a homlokát ráncolta.

- Szóval téged hibáztat? Hát ez jellemző rá!

- Ugyan már! Egészen másmilyen, mint amilyennek gondolod. Cole valóban kivételes személyiség. Látnod kellene, milyen jó érzéke van a gyerekekhez!

- Rendben van, tud bánni a gyerekekkel. De mégiscsak vacak férj! - erősködött Falion.

- Mindketten túl fiatalok voltunk - védekezett Elissa. - Csak félig az ő hibája, ami történt. Nem kell mindent az ő nyakába varrnod!

- De összetörte a szívedet!

- Én hagytam el.

Faliont ez még mindig nem győzte meg.

- Beszéltetek végre a válásról?

Elissa megdermedt.

- Nem. Természetesen nem.

- És miért nem, ha szabad kérdeznem? Nem ezért mentél oda? - faggatódzott Kayla.

Elissa ijedten nézett egyikükről a másikukra.

- Hogy jut ilyesmi eszetekbe?

- Akkor magyarázd el, miért kerested meg ilyen hosszú idő után! - Kayla várakozásteljesen elmosolyodott.

- Mert... - Elissa hirtelenjében azt sem tudta, mit mondjon. - Mert pontot szerettem volna tenni az ügy végére.

- A pont pedig a válást jelenti, ha nem tévedek - makacskodott Falion.

- Nem! Egyáltalán nem akarok válni!

- Ezek szerint még mindig szereted?

- Nem, de...

- Akkor meg? Elissa, ne viselkedj ilyen gyerekesen! Ha bármit is jelentesz neki, már rég utánad jött volna. Itt az ideje, hogy felnőj! Mindkettőtöknek az lenne a legjobb, ha békében elválnátok.

Elissa felugrott.

- Nem! - sikoltott fel kétségbeesetten. - Honnan is sejthetnéd, mit érzek én, vagy mit érez Cole? Elképzelhető, hogy már nem szeretem. Annyira összezavarodott bennem minden! Egyet viszont biztosan tudok: még ma is olyan sokat jelent nekem, hogy nem akarok nélküle élni. Nem akarok elválni.

Falion elégedetten elvigyorodott.

- Tehát azért jöttél ide, hogy erre végre ráébredj?

Elissa döbbenten meredt a nővérére.

- Igen. Milyen igazad vari! De akkor is utálom, ha így bánsz velem!

- Mármint azt, ha rákényszerítelek, hogy beszélj az érzéseidről?

- Igen. Sokkal egyszerűbb hazugságban élni. - Elissa megdörzsölte fájó halántékát. - Megbolondít a közelsége. Bármennyire szeretnék is ismét az élete részévé válni, iszonyatosan félek, hogy egyszer csak a szemembe mondja: nincs már hely számomra a szívében.

- Talán ugyanazt gondolja, mint te - szólt közbe megint Kayla.

- Talán. - Elissa összekulcsolta a kezét az ölében. - De mit tegyek, ha már nem szeret?

- Hogy viselkedik veled szemben? - tudakolta Falion.

- Legtöbbször rám sem néz. - Elissa a viszonzatlan csókra gondolt. Tulajdonképpen nem bántotta a visszautasítás, mert tisztán érezte a férfi izgalmát. Bár Cole mindig tökéletesen uralkodott magán, neki is akadt olyan testrésze, amelyet nem befolyásolhatott észérvekkel. Még ha nem is mutatta, az ölelés meg a csók benne is felébresztették a vágyat.

- Ha nem érdekelnéd Cole-t, bánhatna veled úgy is, mint a többi alkalmazottjával - vetette fel Falion józanul. - Sokkal fontosabb az a kérdés, hogy te szereted-e még őt, vagy sem.

- Nem tudom. De még ha úgy is lenne, akkor sem lehetnék biztos benne, kapok-e tőle egy újabb lehetőséget. Szerintem soha többé nem fog megbízni bennem.

- Miért nem próbálsz meg tenni valamit érte? - somolygott Kayla. - Minden férfinak megvan a maga gyengéje.

- Mire célzol? - értetlenkedett Elissa.

- Egyszerűen csábítsd el! Utána aztán a tenyeredből fog enni.

6. FEJEZET

Elissa leállította az autóját az udvaron. Végre hazaért. Az otthon szó alatt nem az árvaházat vagy kényelmes lakrészét értette. Az otthon Cole-t jelentette.

A fiatalasszony a főépülethez sietett. Alig múlt hét óra. A legtöbb gyerek még a nappaliban lesz. És valószínűleg Cole is.

Csakugyan, a férfi gyermekekkel körülvéve ott ült a tévé előtt a kanapén, a kis Ginával az ölében.

- Mikor jön vissza Elissa? - kérdezte éppen Tiffany.

- Talán ma este. De az is lehet, hogy még egy ideig San Diegóban marad. Egyelőre még nem telefonált, hogy mikor jön.

Elissa a homlokát ráncolta. Megbeszélték, hogy aznap este tér vissza. Miért nem képes Cole ezt megmondani a gyereknek?

- Ne felejtsétek el, hogy csak átmenetileg van itt! Néhány hónapig segít Millie-nek, de nem tartozik az állandó munkatársaink közé.

Elissa legszívesebben azonnal közbeszólt volna, de visszafogta magát. Hiszen valamennyire Cole-t is meg lehetett érteni. Nem akarta, hogy a gyerekeknek csalódniuk kelljen. És most már a fiatalasszony azzal is tisztában volt, miért jött vissza, miért akarta viszontlátni a férjét, és miért nem gondolt a válásra.

Erre Falion hívta fel a figyelmét. Cole-nak azonban valószínűleg sejtelme sincs arról, mennyit jelent neki.

Azért jött vissza, mert szereti a férfit. Mindig is szerette. De hogyan vegye rá, hogy egy újabb esélyt adjon neki?

Elissa mély lélegzetet vett, lesimította a ruháját, és elszántan belépett a nappaliba.

- Jó estét mindenkinek! - köszönt barátságosan.

A gyerekek egy szempillantás alatt köré gyűltek. Gina, Shanna és Tiffany rögtön a nyakába ugrottak, ő pedig szeretetteljesen magához szorította őket.

- Mikor jöttél meg?

- Hogy érezted magad?

- Hoztál nekünk valamit?

Elissa jókedvűen nevetett.

- Ennél vidámabb üdvözlésben még sohasem részesültem! Ami pedig a kérdéseiteket illeti: igen, pompásan éreztem magam, mégis örülök, hogy ismét veletek lehetek. És persze hogy hoztam valamit!

Több mint egy tucat szempár meredt rá kíváncsian. Még Cole is odafordította a fejét. Elissa majdhogynem bocsánatkérően nézett rá.

- Kayláék közelében van egy nagyszerű pék. Nem tudtam ellenállni, és mindannyiunknak hoztam négercsókot.

- Négercsók! - ámultak el a gyerekek.

- Az a kedvencem! Megehetjük még ma este? - fordult Shanna Cole-hoz könyörgően.

A többiek is várakozásteljesen pillantottak a férfira. Elissa attól félt, hogy Cole bosszús lesz, mint mindig, ha úgy érezte, hogy a felesége túl közel került a gyerekekhez. Pedig Elissát igazán semmi hátsó szándék nem vezérelte, egyszerűen örömet akart szerezni nekik.

- Az autóban hagytad? - Cole felállt.

- Igen. Négy kartonnal.

- Akkor segítenünk kell. Shanna, szólj a többieknek, akik már a szobájukban vannak! A többiek várjanak meg itt!

A termet lelkes csatakiáltás töltötte be, amíg Elissa és Cole kimentek az autóhoz.

- Haragszol? - kérdezte a fiatalasszony, amikor már hallótávolságon kívülre értek.

- Nem. Miért tenném?

- A négercsókok miatt. Attól tartottam, hogy ezt is csak valami olcsó trükknek fogod tartani, amivel be akarom lopni magam a gyerekek szívébe. Egyet azonban mondhatok: hiányoztak nekem, és egész idő alatt azon töprengtem, mivel szerezhetnék nekik örömet.

- Soha nem is állítottam az ellenkezőjét - felelte a férfi, hitetlenkedő arckifejezése azonban egyértelműen elárulta, mit is gondol valójában.

- Nem is kellenek ahhoz szavak. Olyan beszédesen tudsz hallgatni, mint senki más.

- Ha ezt bóknak szántad, akkor köszönöm szépen.

Elissa az ajkába harapott. Ez a beszélgetés nem vezet sehová. De akkor miről társalogjanak? A múltról? Vagy a jövőről?

- Hogy vannak a testvéreid? - váltott témát Cole.

- Kösz, jól. Üdvözletüket küldik.

- Ebben kételkedem.

Elissa megtorpant.

- Semmi bajuk veled!

- Falionnak igen.

- Lehet, hogy nem ért veled egyet mindenben, de alapvetően kedvel téged.

A férfi gúnyosan elmosolyodott.

- Akkor kíváncsi lennék, hogyan viselkedik az olyan emberekkel, akiket nem szeret. Alighanem leköpdösi és megrugdossa őket...

- Cole!

- Legalább jól érezted magad?

- Igen. Patricket annyira lekötötte az új laborja, hogy általában magunkra maradtunk.

- És ahogy benneteket ismerlek, ez idő alatt csak fagyit ettetek meg trécseltetek.

Elissa felnevetett.

- Hát persze! - Akaratlanul is tett egy lépést a férfi felé. Azt kívánta, bárcsak megölelné és megcsókolná. Erezni akarta Cole kemény, kisportolt testét. Körülöttük feszültséggel telt meg a levegő.

- Cole! - suttogta, miközben még közelebb ment.

A férfi elfordult.

- Az a te kocsid?

- Igen. - Elissa igyekezett összeszedni magát. Nehezére esett leplezni csalódását. - Az a fehér Honda. A kartonok az anyósülésen vannak.

A férfi közömbös arccal előszedte az autóból a dobozokat, és nem tett megjegyzést a hátsó ülésen tornyosuló ruhahegyre.

- Odabent találkozunk! - vetette oda foghegyről, majd néhány kartonnal a kezében a főépület felé indult.

Elissa egyedül maradt a sötétben. Hiába szereti Cole-t, ez még nem elég ahhoz, hogy újra megnyerje magának. Azzal, hogy otthagyta, elveszítette a bizalmát.

Ösztönösen érezte, hogy nem győzheti meg őt szavakkal. Cselekednie kell.

A férfi egykor nagyon szerette őt. Ezek az érzelmek azóta sem halhattak ki belőle teljesen. Különben miért nem kezeli őt ugyanolyan távolságtartóan, ámde barátságosan, mint a többi alkalmazottat? Újra életre kell keltenie benne a szerelmet. Nyilván nem lesz egyszerű, de ez az egyetlen esélye. És mivel ő már felismerte, Cole a végzete, semmi sem tarthatja vissza attól, hogy legalább próbát tegyen.

- Rendeltünk mi könyveket, Millie? - Cole kinyitotta a hatalmas, könyvekkel, nyomtatványokkal és különféle munkafüzetekkel teli kartont.

- Egy pillanat, épp telefonálok - szólt vissza az asszony.

Az igazgató elhűlve meredt a hosszú listára.

- A szaktáborból? Ez valami tévedés lesz - jelentette ki fennhangon, amikor Millie odalépett hozzá.

- Mi történt? - kérdezte az asszony, és pillantása a kinyitott dobozra esett. - Mi van benne?

- A munkaeszközök meg a tankönyvek a természettudományi szaktáborhoz.

- Micsoda? De hiszen azt nem engedhetjük meg magunknak!

- Valóban nem. Azonban úgy látom, valaki más már ki is fizette. - Cole ugyan örült a gyerekek miatt, mégsem szabadulhatott attól a kellemetlen gyanújától, hogy valaki szántszándékkal bolondot akar csinálni belőle.

- A te műved? - nézett Millie-re kérdőn.

- Az enyém?! - horkant fel az asszony meglepetten. - Azt hittem, erről már eleget beszéltünk! Jeff ugyan nagyvonalú ember, de ő sem mondana le az adókedvezményről.

Millie állta a férfi kutató pillantását. Miért is hazudna neki? Eddig sem tette soha. Mindig is nyíltan kimondta a véleményét.

Kopogtak az ajtón, Elissa lépett be.

- Zavarok?

- Nem - válaszolta Millie. - Engem keresel?

- Igen. Kifizettem a számlákat, és a kitöltött csekkeket az íróasztalodra tettem. Még alá kell írni őket.

Az ablakon beáramló napfény aranyszínűre festette Elissa szőke fürtjeit. Az egyszerű, rózsaszín, bokáig érő nyári ruhából kilátszott napbarnított karja.

Cole legszívesebben megkérte volna Millie-t, hogy menjen ki az irodából. Azután magukra zárta volna az ajtót, hogy a karjába kapja Elissát. Csókokkal és simogatásokkal keltette volna fel a felesége vágyát...

Bosszúsan elhessegette magától ezeket az értelmetlen ábrándokat. Köztük nincs helye a szenvedélynek! Akármilyen nagy is a kísértés, mindenképp ellenáll.

Tudta, hogyan viszonyul a felesége a testiséghez, és meg akarta kímélni magát a további megaláztatásoktól.

Elissa a dobozra mutatott, amely még mindig az íróasztalon állt.

- Mi ez?

- Én is épp ezt akartam kérdezni tőled - kérdezett vissza a férfi.

- Tőlem? De hiszen én nem is rendeltem semmit! - A fiatalasszony közelebb lépett, és kíváncsian bekukucskált a dobozba. - Ha jól látom, a természettudományi szaktábor kellékei. Ezek szerint valaki befizette az összes gyereket. - Elissa boldogan elmosolyodott. - Hát ez nagyszerű! Vajon ki lehetett az?

- Fogalmam sincs. - Cole fürkésző tekintettel mérte végig a feleségét. - Azt hittem, neked lesz valami ötleted.

- Ne nézz így rám! - Elissa tiltakozóan maga elé emelte a kezét. - Ennyit azért nem keresek nálatok!

Cole arca azonban komor maradt, mire a felesége is elkomolyodott.

- Millie-vel épp egy hete beszéltünk arról, hogy a tábort minden kedvezmény ellenére sem tudjuk kifizetni. Örülök neki, hogy azért akadt valaki, aki állja a költségeket.

Elissának ugyanúgy nem lehetett semmi oka arra, hogy hazudjon, mint Millie-nek. És a fizetéséből valóban nem telne arra, hogy ilyen összegekkel dobálózzon. Akkor miért nem hisz neki Cole?

- Látom, jó helyen járok - szólt be valaki az ajtóból. Egy hordár lépett be, s egy dobozokkal megrakott kocsit tolt maga előtt. - Ezt a szállítmányt hoztam.

Mivel az igazgató szoborrá dermedten meredt az újabb dobozhalomra, Millie írta alá az átvételi elismervényt.

- Ez már megint micsoda?

Elissa elszántan megragadott egy ollót, és átvágta a spárgákat.

- Ruhák! - újságolta, miután vetett egy pillantást az első dobozba. - A gyerekeknek! - nézett Cole-ra. - Úgy látszik, az a valaki, aki elküldte őket a táborba, a jó megjelenésüket is fontosnak tartja.

- Ez az ügy egyre rejtélyesebb - jegyezte meg Millie szélesen mosolyogva.

- Szerintem pedig egyáltalán nem mulatságos! - utasította rendre Cole.

A két nő, a férfira ügyet sem vetve, kicsomagolta a maradék kartonokat.

- Vacsoránál majd megmondjuk a gyerekeknek. Hogy fognak örülni!

- Én egyáltalán nem örülök! - jelentette ki az igazgató rosszkedvűen. - Itt valami bűzlik. Mind megfelelő méret. Honnan tudhatta ezt a titokzatos adományozó? Talán megkérdezte valakitől telefonon, mekkora ruhákat küldjön? És ha igen, kitől?

Munkatársnői, akik épp a padlón rendezgették a ruhákat, zavartan egymásra meredtek.

- Engem senki sem hívott fel - szólalt meg Elissa végül.

- Engem sem - csatlakozott Millie. - Miért érdekel ennyire a feladó? Nem mindegy, kitől kaptuk a bőkezű adományt? Nem tudsz egyszerűen mosolyogni és köszönetet mondani?

- Nem. Nem tudok.

Millie felállt.

- Nos, rendben. Akkor csak vesztegesd az idődet azzal, hogy értelmetlen nyomozást folytatsz! Bár talán jobb lenne, ha azzal foglalkoznál, mit kezdjünk az újonnan felmerülő nehézségekkel. - Felemelt egy levelet az íróasztalról, és Cole orra elé tartotta. - A rendezők ragaszkodnak ahhoz, hogy hét gyerekre jusson egy felnőtt kísérő. Ez azt jelenti, hogy hárommal kevesebb van, mint kellene.

Cole eddig nem is gondolt erre.

Millie-nek azonban rögtön eszébe jutott legalábbis egy félmegoldás.

- Jeff meg én szívesen elkísérnénk benneteket. Még nem terveztünk semmit sem a hétvégére. De még így is hiányzik egy fő.

Az igazgató törni kezdte a fejét. Az árvaházban dolgozó részmunkaidős egyetemistákat nem kérheti meg. Nem engedheti meg, hogy elmulasszák az óráikat. Akkor viszont kihez fordulhatna?

- Elissa, lenne kedved velünk jönni? - hallotta Millie-t.

- Ugyan már! - vágott közbe azonnal a férfi. - Biztos nincs kedve hozzá.

A felesége elmosolyodott.

- Ez az, Cole! Ne fogd vissza magad! Mindig nagyon tanulságos, ha az emberek kimondják, amit gondolnak.

- Nem úgy értettem. - A férfi már megbánta meggondolatlan szavait. - Természetesen szabadon döntesz, hogy velünk jössz-e. Csak nem feltételeztem, hogy érdekelnének a természettudományok.

Cole-t az igazat megvallva riasztotta a gondolat, hogy négy hosszú napig együtt legyen Elissával. A táborban nem lesz irodája, ahová visszavonulhatna.

Ráadásul tapasztalatból tudta, hogy a kísérők a nap legnagyobb részét egymás társaságában töltik, hiszen a gyerekeket lefoglalja az oktatás. Hogyan bír majd ellenállni a kísértésnek, és nem közeledni a feleségéhez, amikor kimondhatatlanul kívánja őt? Elvégre ő is csak férfi!

- Tévedsz, nagyon is érdekelnek - felelte habozás nélkül Elissa. - Köszönöm, hogy engem javasoltál, Millie. Már alig várom az indulást!

A természettudományi tábor Santa Barbara északkeleti határánál feküdt. A terep dimbes-dombos volt, és természeténél fogva nem különösebben termékeny.

Néhány lelkes mezőgazdász azonban különleges tápoldatok és újszerű öntözőberendezések segítségével valóságos kis paradicsommá varázsolta ezt a területet.

Cole sétálni indult. Semmi okom rá, hogy rosszkedvű legyek, hajtogatta magában. A tábor kiváló, az idő csodálatos, a gyerekek boldogok.

Mintha azonban a sors csipkelődni akarna vele, szinte azonnal Elissa bukkant fel a látóterében. Felesége eddig rendszerint bő vászonruhákat hordott, amelyek csak sejteni engedték nőies formáit. Viszont amióta idejöttek, állandóan szűk farmert és felsőrészt viselt, amely már semmit sem bízott a képzeletre. Ebben a környezetben természetesen ez tűnt a legcélszerűbb öltözéknek, a férfi mégsem szabadulhatott a gyanújától, hogy mindezzel csak össze akarja zavarni őt a felesége.

Elissa rámosolygott.

- Nem lenne kedved egy rövid sétához? Ez a keskeny ösvény egy kis folyóhoz vezet, amely a szárazság ellenére még mindig nem apadt ki.

Cole csatlakozott hozzá. Bár úgy vélte, hibát követ el, ha a feleségével tölti az idejét, mégis élvezte a társaságát.

- Azt hiszem, még sohasem láttalak farmerban - jegyezte meg, miközben átbújtak a zöld levélsátor alatt. Ritka fűféléket, különböző fajta mohákat fedeztek fel, és hallgatták a folyó zúgását, amely nyugati irányba haladt, a tenger felé.

Elissa a füle mögé simította a haját.

- Ez igaz - vallotta be. - Te is tudod, hogy nem nagyon szeretek nadrágot hordani, de itt mégiscsak az a célszerű viselet.

- Szerintem remekül áll.

- Ó! - Elissa boldogan pillantott fel. A szeme elsötétült, majdhogynem átvette a sötétzöld mohapárnák színét. - Köszönöm a bókot.

Lelassította a lépteit. Milyen gyakran éltek át már hasonlót! Az egymáshoz tartozás pillanatait, messze távol a valóságtól.

Cole szíve szerint sutba dobta volna bosszúságát és fájdalmát. Arról is szívesen megfeledkezett volna, hogy Elissa öt éve elhagyta, és hogy bizonyára ismét el fogja hagyni valamikor. Kész lett volna újra megbízni benne, és hinni a közös jövőjükben.

A fiatalasszony elpirult férje kutató tekintete alatt, majd szégyenlősen elfordult. Eközben megbotlott egy kőben, és elveszítette az egyensúlyát. Mielőtt még a földre zuhant volna, Cole elkapta, egyik karjával a derekát, a másikkal pedig a karját ragadva meg.

Ám Elissa néhány másodperccel később kibontakozott a karjából. A férfi nem szívesen engedte el.

- Köszönöm, hogy megfogtál!

- Szívesen, de legközelebb vigyázz, hová lépsz!

Most Cole ment előre. Felesége közelsége felébresztette a vágyát, de nem szerette volna, ha ezt Elissa észreveszi rajta.

- Egyre csak csodállak, milyen jól kijössz a gyerekekkel - törte meg végül a csendet az asszony.

- Pedig egyáltalán nem esik nehezemre. Valószínűleg még jól emlékszem a saját gyermekkoromra.

- Nem hinném, hogy egyedül ez lenne az oka - tűnődött el Elissa. - Vannak olyan emberek, akiknek veleszületett adottságuk, hogy mások helyébe tudják képzelni magukat. Nézd csak meg Millie-t! Ő például nem árvaházban nőtt fel.

- Viszont felnevelt négy gyereket. Egyébként igazad van. Millie egészen különleges teremtés. Fogalmam sincs, mihez kezdenék nélküle. Hallottad, hogy Jeff-fel nemrég ünnepelték a harmincadik házassági évfordulójukat?

Cole izgalma időközben lecsillapodott. Most már nyugodtan be merte várni Elissát, amikor az ösvény némiképp kiszélesedett. Hamarosan elérték a folyót, és néhány percig az örvénylő vizet figyelték, amely kanyarogva keresett utat magának a sziklák között.

- Igen, láttam a fényképet az íróasztalán. Még mindig úgy néznek ki, mint egy szerelmespár. Bárcsak az én szüleim is ilyenek lennének! Az ő házasságuk azonban leginkább egy bokszmeccsre hasonlított. A válásuk mindannyiunk számára megkönnyebbülést jelentett.

- Én mindig úgy képzeltem, hogy a szüleim olyan boldogan éltek, mint Millie meg Jeff. Persze ez valószínűleg aligha több, mint gyerekes ábrándozás, mégis sok mindenen átsegített.

- De miért ne lehetett volna így? - Elissa felnézett.

- Ezt már sohasem fogom megtudni. Bár az apám egy egész vagyonról lemondott, hogy elvehesse az édesanyámat.

- Néha úgy érzem, az ember csak azokat a dolgokat képes értékelni, amiért meg kell szenvednie. Ha valamit túl könnyen megkap, nem is bánja annyira, ha elveszíti.

Vajon Elissa az ő helyzetükre céloz? Hiszen Cole tényleg nem hozott túl nagy áldozatokat a kapcsolatuk érdekében! Elissa viszont abbahagyta az iskolát, elhagyta megszokott környezetét, a családját, csak hogy vele élhessen.

- Igazad van - ismerte el.

- Ezt komolyan mondod? - fordult felé a nő meglepetten. Eközben egy hajtincse beleakadt az útszéli bozótba. Rángatni kezdte, hogy kiszabaduljon.

- Engedd, hadd segítsek! - Cole lefejtette a bokorra gabalyodott tincset.

Elissa hálásan tekintett rá.

A férfi azonban ahelyett, hogy elengedte volna a haját, lazán az ujja köré csavarta. Pont olyan selymes volt a tapintása, ahogy az emlékezetében élt. A tekintetük egymásba fonódott. A folyó zúgása, a fáradhatatlan madárcsicsergés és a fák levelein végigsimító szél susogása eggyéolvadt, mintha valami varázslatos muzsikaszó venné őket körül. A valós világ egy pillanatra eltűnt, és nagyon messzire került - még Cole számára is.

Elissa szeme elsötétült, a szája reszketett. Várakozóan Cole-ra nézett. A folytatás egyedül a férfitól függött.

Cole-t ezúttal is elviselhetetlen vágy kerítette hatalmába. Most azonban veszélyt szimatolt, hiszen már nem tudta gyűlölni a feleségét. Bosszúsága minden eltelt másodperccel csökkent.

Akarata ellenére is kedvelni kezdte Elissát. Vajon ez már a barátság kezdete lenne? Soha nem akadt még női barátja, ezért sejtelme sem lehetett, egyáltalán képes lenne-e erre a szerepre. Ráadásul a barátság állhatatosságot kíván. A barátokra a megbocsátás jellemző, amire viszont a szerelmesek általában nemigen hajlanak.

- És ha ismét elhagysz? - kérdezte.

- És ha nem?

A férfi elmosolyodott, de a szeme nem nevetett. Elengedte a hajtincset, és elfordult. A barátság talán lehetséges. A bizalom azonban nem.

Elissa a tábor főbejáratának közvetlen közelében található kis könyvtár felé igyekezett. A gyerekek meg a felnőttek többsége már visszavonult, és neki feltétlenül nyugalomra lett volna szüksége, hogy átadhassa magát a gondolatainak. Az olvasóteremben odalépett az ablakhoz, és kinézett az éjszakába. Esett az eső, ezt azonban alig vette észre. Felidézte magában a jegyessége emlékeit. Azóta sem felejtette el a férfi lakásán töltött hosszú órákat. Cole magához ölelte és csókolta, ő pedig kimondhatatlanul élvezte ezt, bár tudta, a férfinak hatalmas erőfeszítésébe kerül, hogy uralkodjon magán.

Homlokát a hűvös ablaküveghez nyomta. Cole nehéz szívvel, de elfogadta a kívánságát, hogy a házasságkötésükig meg akarja őrizni a szüzességét. A nászéjszakájuk nyilván emiatt sikerült olyan rosszul. Elissa már az esküvői előkészületeket is gyűlölte, a rá nehezedő állandó nyomás miatt. A hosszadalmas szertartás meg ünneplés után pedig egyenesen úgy érezte magát, mint valami áldozati bárány, és nem merte Cole-nak bevallani, hogy semmi egyébre nem vágyik, mint elaludni a karjában. Csak ezzel magyarázható, hogy nem hozta tűzbe a férfi szenvedélye.

A kudarc hatására aztán megalapozatlan félelmei támadtak, hogy ő nem is képes arra a feltétlen odaadásra, amit a férje várna tőle, és később sem hagyott időt Cole-nak a hosszú, gyengéd előjátékra. Minden alkalommal sürgette a férfit, hogy essenek hamar túl a dolgon, hiszen úgysem hevülhetnek fel azonos hőfokra.

Elissának az ágyban tanúsított magatartása lehetett mindenekelőtt az oka, hogy tönkrement a házasságuk. Hiszen férje számára a testi vágyainak elutasítása a férfiasságának megvetését jelentette.

Vajon áthidalhatja-e még valaha is a köztük keletkezett szakadékot? Képes lesz-e most másként viszonyulni a testiséghez? De miért is változtak volna meg az ellenérzései Cole szenvedélyes természetével szemben?

Nem számít! - biztatta magát. Ha csak úgy nyerheti el ismét a férfi szívét, hogy beengedi az ágyába, ez sem lehet akadály. Kell adniuk maguknak még egy esélyt.

- Elissa?

A fiatalasszony az ajtó felé fordult, és Cole-t pillantotta meg.

- Mi történt? - kérdezte aggódva.

- Semmi. Csak meg akartam róla győződni, hogy minden rendben van-e. Olyan csendesen viselkedtél ma este.

Elissa figyelmesen szemügyre vette a jól ismert arcot. Újra megállapította magában, milyen jóképű. Hát nem csoda, hogy ez a férfi éppen őbelé lett szerelmes? Mivel érdemelte ezt ki? És főleg miként lehetett olyan ostoba, hogy elhagyta őt?

Bátortalanul odament Cole-hoz, és kézen fogta.

- Gyere, üljünk le! - szólt neki félénken, majd az egyik kanapéhoz vezette a nyitott kandalló elé, amelyben vidáman lobogott a meleget adó tűz.

- Mit akarsz? - érdeklődött Cole gyanakvóan, miközben leült.

- A többiek már lefeküdtek? - tért ki a válasz elől Elissa, és a kanapé másik végébe telepedett.

- A legtöbben igen. Néhány nagyobb gyerek még a szobájában olvas.

Tehát egyedül vannak, senki sem fogja őket megzavarni. Az asszony eltöprengett, mivel is kezdje a beszélgetést.

- Gondolkoztam kettőnkről. Ahányszor csak megpillantalak, felelevenedik bennem a múlt. Mindketten sokat változtunk, és azt hiszem, időközben felnőttem már annyira, hogy néhány dolgot más megvilágításban lássak.

Cole mozdulatlanul ült, az arcizma sem rándult. Elissa mégis folytatta.

- Ma már tudom, miben hibáztam. Mindenekelőtt abban, hogy elhagytalak. Akkoriban azonban úgy véltem, menthetetlen a házasságunk. Most már belátom, hogy tévedtem.

A férfi lassan ráemelte a tekintetét. Mintha még soha nem lett volna ilyen gyönyörű a felesége, mint ezen az estén, a kandallótűz lobogó fényében. Akárcsak valami titokzatos lény egy elérhetetlen álomvilágból.

- Mit nézel? - Elissa az ajkába harapott. Ő már mindent bevallott, most félénken várt a férfi válaszára.

Cole nem tudott megszólalni. Inkább cselekedni szeretett volna. Lassan közelebb csúszott a feleségéhez, amíg a térdük össze nem ért. Elissa bármikor elhúzódhatott volna tőle, de ez eszébe sem jutott. Ahelyett, hogy tiltakozott volna, odasimult a férfihoz, és csókra nyitotta a száját.

Cole ajka bizonytalanul érintette meg az övét, mert még mindig arra számított, hogy Elissa majd eltaszítja magától. Feleségének azonban a legkevésbé sem állt szándékában visszautasítani őt. Belekapaszkodott férje karjába, és olyan szenvedéllyel viszonozta a csókot, hogy maga is meglepődött.

Elissa édes illata, puha bőre sokkal nagyobb kísértést jelentett számára, mint hitte volna. Nem volt képes megálljt parancsolni a szenvedélyének.

Az asszony olyan odaadóan csókolt, hogy a férfi a legmerészebb álmaiban sem számított volna erre. Cole vágya egyre nőtt. A szívverése felgyorsult, a vére szinte száguldott az ereiben. Már alig bírt magával, mégis visszafogta a mozdulatait, nehogy elijessze feleségét.

Azonban Elissa is többre vágyott. A férfihoz simult, miközben nyelvük érzéki játékba kezdett. Cole már-már megadta magát a pillanat varázsának. Hogyan is állhatna ellen?

Szája elszakadt felesége ajkától, majd gyengéden a fülcimpájára tapadt. Elissa felsóhajtott, és önkéntelenül is hátrahajtotta a fejét, így a férfi láthatta a szenvedélyt a tekintetében. Egy pillanatra eltűnődött, vajon nincs-e valami különleges jelentősége annak, hogy az egyetlen nő, akit valaha is szeretett, most váratlanul visszatért az életébe.

Ezúttal Elissa kereste az ő ajkát. Cole engedelmesen hagyta, hogy felesége nyelve a szájába vándoroljon, nem kezdeményezett. Megértette, hogy Elissának saját tapasztalatokat kell gyűjtenie. Neki kell eldöntenie, meddig akar elmenni.

- Cole! - suttogta a fiatalasszony, miközben ajka megérintette a férfi nyakát, a nyelve pedig végigsimított a bőrén.

Cole most már fájdalmasan vágyakozott utána, mégis mozdulatlan maradt.

Elissa gyengéden a foga közé fogta a fülcimpáját. A férfi majdnem elveszítette az önuralmát. Legszívesebben letépte volna a feleségéről a ruhát, hogy ott helyben a magáévá tegye, ám az a boldogító érzés, hogy most Elissa közeledik hozzá vágytól remegve, többet ért minden másnál. Mindig is erre vágyott.

A fiatalasszony időközben beleült Cole ölébe, és ott izgatóan mocorogni kezdett. A férfinak nehezére esett, hogy ne érintse meg bensőségesen. Pedig valószínűleg korábban ezzel követte el a legnagyobb hibát, hogy nem hagyott elég időt Elissának. Alapjában véve csapnivaló szerető lehetett. Ifjúkori türelmetlensége és attól való félelme miatt, hogy esetleg elvesztheti őt, egyszerűen fejetlenül viselkedett. Azt hitte, megnyerheti őt mindent elsöprő szenvedélyével.

Elissa egyre hevesebbé váló csókjai lehetetlenné tették a további töprengést. Cole gyengéden megfogta a fiatalasszony mellét. A könnyed mozdulatra Elissa megdermedt. A férfi érezte a visszautasítást.

- Cole, én...

A férje eltolta őt az öléből.

- Ne aggódj! - gúnyolódott a felfokozott izgalomtól rekedtes hangon. - Még nagyon jól emlékszem a házirendre: hozzáérni tilos. Ugye igazam van?

A férfinak újabb megaláztatást kellett elviselni. De mi lehet vele a baj? Miért találja őt Elissa ennyire visszataszítónak? Hiszen csak a szerelmét akarja! Miért kezeli őt a felesége úgy, mint egy vadállatot, aki éppen rárontani készül áldozatára?

- Hibát követtünk el, amikor összeházasodtunk - jegyezte meg végül keserűen.

Elissa közben felállt. Cole jól láthatta a tükörképét az ablakban.

- Ezt nem mondhatod komolyan - felelte a felesége boldogtalanul.

- Sohasem kellettem neked. Ha ezt mindjárt az elején be mered vallani, rengeteg szenvedéstől megkíméltél volna mindkettőnket.

- De hiszen ez nem igaz! - tiltakozott kétségbeesetten Elissa. - Én ragaszkodtam hozzád. Csak éppen a magam módján.

- Szóval nem hagytál volna el, ha életem végéig kézen fogva mászkálok veled, és legfeljebb szerelmes levelekben fejezem ki a vágyamat. Férfi vagyok, Elissa, nem iskolás fiú, aki beéri annyival, hogy a játékszered lehet.

- Nem értelek.

- Férfi vagyok, méghozzá szerintem egyáltalán nem meglepő szükségletekkel rendelkező férfi. Reméltem, hogy már elég felnőtt vagy ahhoz, hogy ezt megértsd, de szemmel láthatóan tévedtem.

Elissa összerándult, mintha megütötték volna.

- Nincs igazad.

- Nincs? Csak nem akarod azt állítani, hogy nem érezted magad minden alkalommal kellemetlenül, amikor lefeküdtünk egymással?

- Rosszul ítéled meg a helyzetet, Cole. Csak össze voltam zavarodva. Minden olyan gyorsan történt, és féltem, hogy elveszítem az önuralmamat.

- Látod, még most is összevissza beszélsz! Hiszen az egésznek épp az a célja, hogy elveszítsd az önuralmadat!

Elissának könnyek szöktek a szemébe. Semmit sem kívánt jobban, mint hogy visszaszerezze a férjét. Ehelyett azonban mi történt? Még jobban elidegenedtek egymástól.

Kimerülten lerogyott a puha kanapéra, és kezébe temette az arcát. Cole ezt a mozdulatát úgy értelmezte, hogy látni sem bírja őt, ezért feldúltan elhagyta a szobát.

A fiatalasszony elkeseredetten idézte fel magában az elmúlt percek történéseit. A forróság, amely az imént eléntötte, teljesen új élményt jelentett számára. A teste valósággal égett a férfi keze alatt, és szívesen érezte volna ezt mindenhol. Viszont egyik pillanatról a másikra rátört a félelem. Vajon miért? Hiszen szereti őt! De már öt éve is szerette, és az akkor sem bizonyult elégnek!

Buta vagy, tett magának szemrehányást rögtön a következő pillanatban. Öt éve a testiségtől való félelme legyőzte a szerelmét. Ma a szerelem fog diadalmasan kikeveredni a csatából. Hiszen valami máris elkezdődött! Csak annyit kell elérnie, hogy a szenvedély, amely néhány perce fellobbant benne, nagyobb lánggal égjen. Ez az egyetlen esélye arra, hogy a férfit az ágyába csalogathassa. És ha ez sikerül, a szívéhez is képes lesz majd utat találni.

Szombat reggel Elissa és Millie teljes nyugalomban ültek a reggelizőasztalnál.

A gyerekek annál jobban zsibongtak, és már türelmetlenül várták, vajon milyen örömteli meglepetéseket tartogat még számukra a táborozás utolsó napja. Millie újabb csésze kávét töltött ki kettejüknek.

- Remekül szórakoztak a gyerekek a táborban - jelentette ki, munkatársnője arcát fürkészve. - Mivel egyedül én ismerem a nemes adakozót, szeretném megköszönni, hogy ezt lehetővé tetted nekik.

- Szívesen. Élvezem, ha néha-néha jót cselekedhetek. Akár azt is lehetne mondani, hogy egyszerű önzés az egész.

- Cole-nak továbbra sem akarsz elárulni semmit?

- Nem, semmi esetre sem. Igazság szerint még a házasságunk előtt illett volna szólnom neki ezekről a hosszú lejáratú kötvényekről, amelyek most lehetővé teszik számomra a jótékonykodást. Nem viselné el, hogy már akkor is eltitkoltam előle valamit. Lehet, hogy dühében menten kidobna.

Az előző este történtek után ez nem is lenne csoda, tette hozzá gondolatban.

Millie megfogta Elissa kezét.

- Ugyan semmi közöm hozzá, és nem is kell rá válaszolnod, ha kellemetlen, de semmi esély sincs arra, hogy kibéküljetek?

- Bárcsak lenne! - sóhajtott fel a fiatalasszony boldogtalanul. - De én nem hiszek benne. Soha nem voltam jó felesége, és ez azóta sem változott. - Elkeseredetten bámult a csészéjébe. - Nagyon szeretem őt, de ez nem elég. Mindenben csalódást okoztam neki.

- Csalódást? Hát ezt meg hogy érted? - döbbent meg Millie.

- Hát... - Elissa a haja tövéig elpirult. Millie-n kívül egyetlen ember sem létezett a világon, akivel ilyen jellegű beszélgetést folytathatott volna. Elszánta magát arra, hogy felhagy a szégyenlősködéssel, hátha új barátnője hasznos tanácsokkal tud majd szolgálni.

- Másik férfi is van az életedben? - puhatolódzott Millie óvatosan.

Elissa elszörnyedt arccal meredt rá.

- Dehogy van! Egész más a bajom. Egyszerűen fogalmam sincs, mit tegyek, hogy megfeleljek a férjemnek az ágyban.

Az asszony úgy fogadta a vallomását, ahogy számított rá. Arcizma sem rezdült, nyugodtan belekortyolt a kávéjába.

- Mire célzol pontosabban? - kérdezte azután. - Cole, szenvedélyes férfi. Néhányszor már megfigyeltem, hogyan néz rád. Biztos vagyok benne, hogy kíván téged. Talán kételkedsz benne?

Elissa a fejét rázta.

- Nem, szó sincs ilyesmiről - folytatta panaszosan. - Sohasem tudtam, mit tegyek, hogyan viszonozzam a szenvedélyét. Szűzen mentem férjhez, és mivel annyira tetszett a csókolózás, sohasem ábrándoztam el azon, mi jöhet még utána. Ő valami buzdításra vagy legalábbis beleegyezésre várt, én viszont egyszerűen képtelennek éreztem magam arra, hogy továbblépjek. Végül a menekülés tűnt a legkönnyebb megoldásnak.

- És most mi a helyzet?

- Most azt kívánom, bárcsak másként állnának a dolgok. - Elissa zavarában ujjával kis köröket rajzolt a térítőre. - Tegnap este megcsókolt, és minden remekül ment egészen addig a pillanatig, amíg többet nem akart. Én persze hirtelen megbénultam, és Cole természetesen újra megharagudott rám. El akartam neki magyarázni, mi történt, de rá kellett jönnöm, hogy tulajdonképpen magam sem értem az egészet.

- Elissa, hidd el, még nincs veszve semmi! Megígérem, hogy segítek. Először azonban felelj nekem őszintén! Szeretnél lefeküdni Cole-lal?

- Igen. Bár fogalmam sincs, hogyan csinálhatnám jobban, mint annak idején.

Millie elmosolyodott.

- Erről majd később tárgyalunk. Éltél már át igazi kielégülést?

Elissa legszívesebben az asztal alá bújt volna szégyenében.

- Nem - suttogta.

- Rendben. Akkor most már legalább tudjuk, hol kell kezdenünk. Ha visszaértünk Ojaiba, kiveszünk néhány könyvet a könyvtárból. Meglásd, ha tájékozódsz egy kicsit, és legalább elméleti ismereteket szerzel, máris jobban fog menni minden.

- Ez ésszerűen hangzik - ismerte el Elissa.

Millie óvatosan körülnézett, hogy biztos legyen benne, nem hallgatja őket senki.

- A férfiaknál máshogy működik a testiség, mint nálunk, nőknél. Mi könnyűszerrel elleplezhetjük a vágyainkat. Rajtuk azonban annyira nyilvánvalóan látszik, hogy lehetőségük sincs eltitkolni. Mi nők jóval több beleérző képességgel rendelkezünk, ezért el tudjuk őket fogadni olyannak, amilyenek. Nekik pedig épp erre van szükségük.

- És hogyan éreztessem ezt Cole-lal, ha már akkor elmenekül, amikor véletlenül megpillant?

Millie rákacsintott.

- Ezen mától fogva változtatunk. A házi feladatod éppen az lesz, hogy amikor csak lehetőséged nyílik rá, hozzáérj.

Elissa megrázta a fejét.

- Nem, erre nem vagyok képes.

- Pedig egyszerű. Érintsd meg a karját, veregesd meg a vállát vagy a hátát!

Menj olyan közel hozzá, hogy a tested súrolja az övét, és meg fogod látni, mi történik. Te hozzászoksz majd a közelségéhez, ő pedig észre fogja venni, hogy fel akarod kelteni a figyelmét.

7. FEJEZET

Elissa kényelembe helyezte magát a kanapén, és érdeklődve szemlélte az ölében fekvő könyvet. Millie valóra váltotta ígéretét, és elkísérte a könyvtárba.

Ott aztán addig nem nyugodott, amíg egy rakás ismeretterjesztő munkát össze nem válogatott neki.

Elissának először meglehetősen kínosnak tűnt ez a vállalkozás, de Millie ragaszkodott ahhoz, hogy először tanulmányozza át mindkét nem testének felépítését, mielőtt újabb tanácsokat kapna tőle. A fiatalasszony csodálkozva lapozta át a jórészt tizenéveseknek szóló munkákat. A fényképek annyira egyértelműen megmutattak mindent, hogy szinte nem is hagytak nyitott kérdést.

Elissa egy csapásra rájött, a tájékozatlansága akadályozta meg abban, hogy az ágyban is igazi társa lehessen Cole-nak. Vonzalomból ment hozzá, és még a férfi teste is tetszett neki, de rendkívül riasztotta, hogy közeledési kísérleteire nem tudott megfelelő módon válaszolni. Ez mostantól másképp lesz... legalábbis ha lesz kettőjük között következő alkalom.

Amióta hazatértek a táborból, Cole képtelen volt a munkájára figyelni- Az íróasztalán csak gyűltek a befejezetlen ügyek aktái. Többször is megfordult a fejében, hogy elvonul az ügyvédi irodájába, hiszen akkor legalább nem látja Elissát nap mint nap. Ezt azonban mégsem tette meg, mert nem szerette volna hosszabb időre magukra hagyni a gyerekeket.

Lehet, hogy egyszerűen az utcára kellene tennie Elissát. Talán nem ez az egyetlen lehetősége, hogy nyugalomban élhessen?

Nem! Nem küldheti el őt! Bár a felesége felelős azért, hogy ilyen pocsékul érzi magát, hogy már ébren is csak róla álmodik, mégis be kell vallania, keresi a közelségét, és meg sem próbálja magát távol tartani tőle. Étkezések alkalmával melléje ül, ilyen-olyan ürüggyel felkeresi az irodájában, és állandóan figyeli, ahogy a gyerekekkel foglalkozik. Szinte úgy viselkedik, mintha már alig várná a következő hideg zuhanyt. Hát még az sem elég neki, ahogy a táborban utasította őt vissza Elissa? Akármelyik lélekgyógyász őrültnek nyilvánítaná. És mégis: mit tegyen? Ha esetleg éppen ő nem kereste a feleségét, biztos, hogy a fiatalasszony bukkant fel mellette, és mintegy véletlenül hozzáért.

Igen, hozzáért. A karjára tette a kezét beszélgetés közben, megsimította az ujját, amikor az ebédnél odanyújtotta neki a sótartót, a vállára támaszkodott, amikor a férfi számítógépének képernyőjén megnézett valamit, sőt ekkor még a melle is lágyan a felkarjához nyomódott.

Cole szinte állandó izgalmi állapotban élt. Furcsamód egyre inkább hozzászokott, és ami még meglepőbb, egy idő után élvezni kezdte a helyzetet.

- Zavarok? - Cole-nak fel sem tűnt, hogy Elissa belépett az irodájába. - Nocsak, milyen gondterhelt vagy! Talán valami váratlan nehézség merült fel?

A férfi a betűkkel teleírt képernyőre meredt, amelyben a felesége tükörképét is felfedezte. De nem is kellett látnia őt, hogy rájöjjön, milyen közel van hozzá, mert máris körülvette parfümjének jól ismert illata.

- Igen, épp egy váláson dolgozom.

Elissa masszírozni kezdte a férfi elmerevedett nyakizmait. Ő pedig ahelyett, hogy elhúzódott volna, megadóan tűrte. Fejét előrehajtotta, és érezte, hogy oldódik benne a feszültség.

- Hm, ez mennyei! Kérlek, folytasd!

- Szerintem valami más bajod is vari. Én rögtön észreveszem rajtad.

- Igazad van - ismerte el Cole rögtön. - Meglehetősen kényes helyzetbe keveredtem.

- Éspedig?

- A nagyapám írt nekem. - A férfi, amint kimondta, legszívesebben rögtön vissza is szívta volna ezeket a szavakat.

Elissa döbbenten abbahagyta a masszírozást.

- És mit írt?

Cole gyengéden letolta a felesége kezét a válláról, majd a görgős irodaszékkel odafordult felé. Bár Elissa hangja nyugodtan csengett, mégis észrevette, mennyire együtt érez vele. A férfi úgy nézett rá, mintha most látná először. Egy érett, megértő asszony állt előtte, akinek az elmúlt évek során sok mindent kellett a maga kárán megtanulnia.

Cole-nak tetszett ez a megváltozott Elissa, mert valami egészen újfajta nyíltságot és kedvességet fedezett fel benne.

- Nem fogod elhinni, de azt akarja, hogy New Yorkba menjek, mert közben rájött, hogy mégiscsak egy család vagyunk - közölte Cole keserűen. - Csak tudnám, miért nem akkor hívott, amikor szükségem lett volna rá!

- Az igaz, hogy egy bolond öregember - felelte Elissa -, és szerintem sem érdemli meg, hogy tárt karokkal fuss hozzá, de... - A hangja itt hirtelen elakadt. - De nem kérted ki a véleményemet, ugye? - mosolyodott el zavartan.

- Azért szívesen meghallgatnám. - A férfi egy levelet húzott elő az egyik kupac alól, és odanyújtotta neki.

Elissa olvasni kezdte az írást. Cole közben figyelte őt. A lemenő nap besütött az ablakon, egyenest az aranyszőke hajkoronájára. A férfira ismét rátört a sóvárgás, ami a felesége közelében mindig elfogta. Azonban a múlt héten, a táborban, amikor elfeledkezett magáról és megcsókolta, egy életre megtanulta a leckét.

És mégis. Magát sem tarthatja teljesen ártatlannak abban, hogy idáig jutottak.

Heves viselkedésével elrémisztette a feleségét. Egyszerűen nem tudta megmutatni neki a testi szerelem szép oldalát. Elissa egyetlenegyszer sem elégült ki a karjaiban, bármennyire is szerette volna megajándékozni őt ezzel az élménnyel.

A múltat már nem lehetett meg nem történtté tenni, de Cole hirtelen úgy érezte, legalább bocsánatot kellene kérnie. Vajon Elissa hajlandó lenne újrakezdeni?

- Ugyancsak határozott hangvétellel íródott - vélte a felesége, miközben leengedte a levelet. - Ettől függetlenül a nagyapád, és el kellene fogadnod a meghívását. Amíg nem

ismered meg őt személyesen, azzal sem jöhetsz tisztába, mit veszítesz, ha elzárkózol a találkozás elől.

- Az lehet. Kölyökként mennyire vágytam rá, hogy magához hívjon! Azonban a sorsomra hagyott. Egészen addig nem érdekelte, mi történik velem, amíg ügyvéd nem lettem. Most bezzeg már méltó lennék hozzá! Nem, eszemben sincs felvenni vele a kapcsolatot! Ő aztán a közelében sem jár annak, amit én a rokoni összetartás alatt értek. Mindig is olyan családot szerettem volna, mint a tiéd.

- Mint az enyém? - ámult el Elissa. - Nos, mi aztán igazán nem büszkélkedhettünk azzal, hogy mintacsalád lennénk! A szüleim csak magukra gondoltak.

- Elképzelhető. De lehet valami szebb három nővérnél, akik mindenben összetartanak?

- Ez már igaz. Valóban nem panaszkodhatom, hiszen mellettünk tucatnyi gyerek álmodozik arról, hogy egyszer igazi otthonra leljen. Én egyébként téged irigyellek.

- Engem?

- Igen. A céljaidat. - Elissa az íróasztal szélére telepedett. - Huszonöt éves vagyok, és még mindig fogalmam sincs, mit kezdjek a jövőmmel. Hát nem borzasztó?

- Nem, szerintem sokan vannak hasonlóan ezzel. Bár kétségkívül kiegyensúlyozottabbak lehetnek azok, akik valami határozott cél felé tartanak.

- Szívesen foglalkoznék gyerekekkel - folytatta Elissa. - Talán visszamegyek az egyetemre, és szerzek valami ilyen irányú képesítést. Vagy pedig...

A fiatalasszony szavai úgy röppentek el Cole füle mellett, hogy még az értelmüket sem fogta fel. Nem tehetett róla, de csak a hangjának lenyűgöző csengésére tudott figyelni. Szinte beleborzongott ebbe az élménybe. Hirtelen világossá vált előtte, hogy Elissának ismét sikerült a szívébe férkőznie.

Felesége a mondat közepén elhallgatott, és riadtan pillantott rá.

- Mi történt? Miért nézel ilyen furcsán?

Cole egyszerűen képtelennek érezte magát, hogy levegye róla a tekintetét. Vajon mikor történt a varázslat? És hogyan sikerült Elissának megint a bűvkörébe vonnia őt?

- Semmi, csak rájöttem, mennyire megkedveltelek megint - felelte a férfi elképedve. - Azt hiszem, barátok lettünk újra.

- Örülök, hogy végre leesett a hályog a szemedről - mosolygott rá kedvesen Elissa. Cole már számtalanszor látta ezt a mosolyt, de most először ért el hozzá igazán.

- Tulajdonképpen régebben nem is kedveltelek - tűnődött el a férfi. - Vagy szerettelek, vagy gyűlöltelek. Nem létezett számomra középút.

- És most?

Cole elgondolkodva vonta fel a szemöldökét.

- Azt hiszem, jó barátok lehetnénk.

Elissa lecsúszott az íróasztalról, odament hozzá, és föléje hajolt. A férfi ekkor már sejtette, hogy meg akarja csókolni. A fiatalasszony közelsége elfeledtette vele azt az elhatározását, hogy nem ad több lehetőséget a megalázó visszautasításra.

Elissa ajka a szájára tapadt.

Cole-ban azonnal fellobbant a szenvedély. Magához akarta vonni a feleségét, de megtanulta a leckét, ezért inkább nem tett semmit. Egyszerűen hagyta, hogy megtörténjen, amit Elissa kíván.

- Ez jólesett - jelentette ki az asszony elégedetten.

- Nekem is - válaszolta a férfi. - Kár, hogy nem lehetett mindig így. - A hangjából őszinte sajnálkozás csendült ki. - Soha nem állt szándékomban, hogy megijesszelek. Csak annyira kívántalak, hogy nem bírtam magammal. Nagyon sajnálom, ha a heves viselkedésemmel megsértettelek. Több időt kellett volna hagynom...

- Csitt! Ne kérj bocsánatot! Én sem fogok. Fiatalok voltunk, tapasztalatlanok, mindketten sokat hibáztunk. Én azóta sokat tanultam.

Ez az utolsó mondat szíven ütötte Cole-t. Fájdalmasan elhúzta a száját.

- Mi történt? Mi bajod van? - csattant fel Elissa.

Hát nem egyértelmű?

- Ki az? - kérdezte a férfi, bár tudta, hogy ilyesmit kérdezni már-már az önsanyargatással határos cselekedet.

- Tessék? - nézett rá értetlenül az asszony, de aztán világosság gyúlt az agyában. - Jaj, Cole! Nem próbálkoztam más férfiakkal! Ma már valóban több fogalmam van a testi szerelemről, de a tudásom pusztán elméleti - magyarázta, és elpirult. - Vannak ugyanis dolgok, amiket nem lehet könyvből megtanulni.

- Te könyveket olvastál a nemi életről?!

Elissa komolyan bólintott.

- Szeretnéd látni, mit tanultam?

Cole igent intett.

A fiatalasszony megragadta a kezét, és felhúzta a székről. Most egymással szemben álltak. Egyre növekvő vágya ellenére a férfi nyugton maradt.

Elissa lábujjhegyre állt, és megcsókolta. Aztán a mozdulatai bátrabbak lettek. Cole sejtette, hogy Elissa így akarja leküzdeni a saját félelmeit, ezért uralkodott magán.

- Most nyisd ki a szád!

- Miért? - érdeklődött a férfi az ártatlant játszva. Nagyon is jól tudta a választ, de szerette volna a feleségétől hallani.

Elissa szégyenkezve elpirult. Bátor lesz, vagy elszalad? Cole visszatartotta a lélegzetét.

- Mert különben megharagszom - felelte a felesége kitérően.

Cole rosszallóan megcsóválta a fejét.

- Nekem ennyi nem elég.

- Igazad van. - Elissa beletúrt a férfi sűrű hajába, majd közelebb húzta magához. Cole a tenyerébe vájta a körmeit, úgy fohászkodott magában, hogy ne veszítse el az önuralmát.

- Nyisd ki a szád, hogy rendesen megcsókolhassalak! Vagy ennél is többet szeretnél hallani? Hozzá akarok érni a nyelvedhez. Mármint a nyelvemmel...

Mielőtt Elissa befejezhette volna a mondatot, Cole már birtokba is vette a száját. Eddig még csak nem is sejtette, milyen izgatóak lehetnek a szavak is!

Irtózatos erőfeszítésébe került, hogy még mindig ne nyúljon hozzá a feleségéhez. Görcsösen belekapaszkodott az íróasztal lapjába. Nyelvük játéka egyre vadabbá vált, az asszony csípőjének mozgása nemkülönben. A férfi vágya most már elérte azt a határt, hogy valóságos fájdalmat okozott az önmegtartóztatás.

Elissa félbehagyta a csókot, és Cole szemébe nézett.

- Nem akarsz ennél többet, ugye?

A férfi megrázta a fejét.

- Akkor sem, ha megkérlek rá?

- Ma este még akkor sem.

Elissa elmosolyodott. Cole ezzel a mondattal zöld utat adott neki. Most már veszélytelenül folytathatta élvezetes felfedezőútját. Megcsókolta a férfi állát, nyakát, kéjesen szívogatta a fülcimpáját, és végül a keze is vándorútra indult.

Végigsimított a hasán, azután megállapodott az övnél. Cole felnyögött, és ez megtorpanásra késztette Elissát. Tisztán érezte a férfi feszültségét, ezért inkább visszatért a szájához.

Elissa időközben már úgy kapaszkodott Cole-ba, mint valami fuldokló. A lélegzete szabálytalanná vált. Amikor egy lépést hátrált, látszott, hogy az ajka megduzzadt, a tekintete pedig kielégítetlen vágyat sugároz. A férfi érezte, hogy ebben a pillanatban mindenre készen állna.

Még soha nem kívánta őt ennyire.

- Nos - köszörülte meg a torkát a felesége bizonytalanul -, nem is tudom, mit mondjak.

- Mit szólsz a jó éjszakát-hoz?

Elissa meglepődött.

- És ha még semmi kedvem elmenni?

- Akkor én kívánok jó éjszakát!

Cole időt akart adni Elissának, hogy átgondolhassa, mi is történt közöttük.

A fiatalasszony bólintott, és lassan az ajtóhoz ment. Onnan még egyszer visszanézett.

- Ez még csak az első fejezet volt - közölte.

- És mennyi van összesen? - vigyorodott el a férfi.

- Kilenc.

- Hát akkor alig várom a folytatást!

Elissa egy utolsó, ellenőrző pillantást vetett az ünnepien megterített asztalra. A Millie-től kölcsönkapott, fehér damasztabrosz kifejezetten elegánsan hatott. A fehér étkészlet, a virágcsokor és a bor még fokozták ezt a hatást. A melegítőn egy tál friss gombával fűszerezett csirkeragu illatozott.

A fiatalasszony azért választotta ezt az ételt, mert könnyen melegen lehetett tartani, ráadásul Cole is nagyon szerette.

Az órájára pillantott. Tizenhárom perc múlva hat. Egy csomag gyufával a kezében az asztalhoz lépett. Meggyújtsa már most a gyertyákat? Nem, ahhoz túlságosan remeg a keze. Egyébként is hangulatosabb, ha a férfira bízza ezt a feladatot.

Vajon mitől lehet ennyire ideges? A szíve a torkában dobogott, a gyomrában furcsa bizsergést érzett. Behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Cole mindjárt megérkezik!

És ha most sem sikerül? Kezébe temette az arcát. Azóta, amióta a férfi mesélt neki a nagyapja leveléről, minden megváltozott közöttük. Kapcsolatuk sokkal kiegyensúlyozottabb lett, túlzás nélkül állíthatta, hogy igazi barátokká váltak.

Bár Elissa sejtette, mire számít majd Cole, ha vacsorázni hívja, mégis megtette.

A férfi pedig igent mondott. Innen tehát már nincs visszalépés. Szilárdan elhatározta, hogy ezen az estén mindenképpen elcsábítja Cole-t. Remélhetőleg Millie nem tévedett, és egy házasság válságai csakugyan áthidalhatók a hálószobában, s a szenvedély átlendít a balszerencsés időszakokon.

A fiatalasszonyt kopogtatás riasztotta fel a gondolataiból. Elissa rögtön elkomolyodott, majd csendben fohászkodni kezdett, hogy túlélje ezt az estét, és ne rontson el megint mindent. Végtére is csak egy kis boldogságra vágyott, mindkettőjük számára. És azok után, amit az elmúlt évek során át kellett élniük, ezt valószínűleg bőven meg is érdemelték.

Két órával később a fenséges vacsora és a kitűnő bor jóvoltából Elissa félelme is alábbhagyott. Ő állt fel elsőnek az asztaltól, és letelepedett a kanapéra. Cole követte. Szorosan mellé telepedett, hogy a térdük összeért.

- De hiszen te becsíptél! - ugratta a feleségét.

- Na, ide figyelj! - tiltakozott Elissa, és letette a borospoharát a kisasztalra. - Ez még csak a második fejezet!

- Viszont alig ettél valamit, és ennyi pont elég éhgyomorra.

- Nem is igaz, ettem egy kis salátát - védekezett a fiatalasszony. Csak ne lenne ennyire ideges!

Cole a kanapé háttámlájára fektette a kezét, és gyengéden hozzáért Elissa vállához.

- Tudom, mire gondolsz - jelentette ki, miközben a szemével a tekintetét kereste. - Azt hiszed, határozott terveim vannak, mert elfogadtam a vacsorameghívást. Azonban tévedsz. Egyszerűen csak néhány órát kettesben szerettem volna tölteni veled. Ez úgyis épp elég ritkán fordul elő. Nem várok el tőled semmit. Csak élvezem, hogy van egy jó barátom. - Érzéki mosolyától Elissának még a lélegzete is elakadt. - Tehát lazíts nyugodtan!

Könnyű azt mondani! A fiatalasszonyt már Cole puszta jelenléte is rendkívül feszültté tette.

- Tehát tényleg nem értesz semmit? - kérdezte.

- Miről beszélsz?

- Rólad, Csakis rólad. Nézd meg magad! - Elissa előrehajolt, és megérintette a férfi ingét. - Ez egy fehér ing, ugye? Semmi különleges, gondolná az ember.

- Kedvesem, miről beszélsz? - nézett rá csodálkozva Cole, majd gyengéden végigsimított a nő kezén, amely még mindig a vállán pihent.

- Ezzel a mozdulattal meg akartál nyugtatni, ugye?

A férfi bólintott. Szemmel láthatóan egyre kevésbé értette az egészet.

- Márpedig egyáltalán nem hatott megnyugtatóan, épp ellenkezőleg! Olyan volt, mint egy aprócska áramütés. És az inged, a feltűrt ujja, ez mind annyira érzéki... Jaj, hiszen fogalmad sincs, mennyire!

Cole meglepődve az alkarjára meredt.

- Érzéki? Ostobaság!

- Ennek a megítélését nyugodtan rám bízhatod. Persze én sem tudom, miért érzem így. Vajon a meztelen csuklód az oka, vagy csak elképzelem, hogyan néztél ki, amikor éppen feltűrted az inged ujját? Mindegy. Az a fontos, hogy megértsd, mit szeretnék mondani.

- Hát, vagy megbolondultál, vagy részeg vagy. - A férfi nem akart hinni a fülének.

- Sem ez, sem az. - Elissa felnevetett. - Csak próbálom megfogalmazni az érzéseimet. Mindig is irigyeltelek azért, hogy olyan céltudatosan élsz. Ezt a tulajdonságodat még ma is csodálom. Képes vagy érvényesülni, és megingathatatlan az önbizalmad. Téged az Isten is vezetőnek teremtett.

- Azt hiszem, túlbecsülsz. A gyerekek kapcsán gyakran kerülök olyan helyzetbe, amikor fogalmam sincs, mitévő legyek. Mégis döntéseket kell hoznom. Ilyenkor a megérzéseimre hagyatkozom. Furcsa módon a legtöbb ember, akivel találkozom, megbízik az ítéletemben. A te jelenlétedben egyébként ennek ellenére meglehetősen sűrűn elbizonytalanodom.

- Micsoda? Most gúnyolódsz? - Elissa végre tényleg feloldódott. Kezdte élvezni a társalgást.

- Amikor megismertelek, csodaszép voltál, és a tévészerepléseidnek köszönhetően eléggé híres is. Mindig azon tűnődtem, mit lát bennem egy ilyen lány. Ezért dolgoztam annyit akkoriban. Bizonyítani szerettem volna neked.

Elissa megfogta a kezét.

- Nem hiányzik a nagyvárosi ügyvédi iroda?

- De, néha. Bár sohasem adnám fel az árvaházi munkám, itt még sincs igazi kihívás. Az lenne a legjobb, ha össze lehetne kötni a kettőt.

Elissa még mindig fogta Cole kezét. A barna, hatalmas tenyér mellett a karcsú keze szinte átlátszónak hatott, mégis úgy találta, a két kéz tökéletesen illik egymáshoz.

- Nem kaptál ajánlatokat?

- Munkaügyben?

- Nem. Nőktől.

Cole a mutatóujjával megemelte Elissa állát, hogy a szemébe nézhessen.

Igéző mosolyától a fiatalasszony térde remegni kezdett. Vajon hány nő próbálkozott már nála? És mennyivel osztotta meg az ágyát?

- Te vagy a feleségem - jelentette ki a férfi nagyon egyszerűen.

Elissa még halványan emlékezett arra, hogy el akarta őt csábítani, de először ezt a fontos kérdést szerette volna tisztázni.

- És miért nem adtad be a válópert?

Cole habozott egy kicsit.

- Mert nem vágytam másra, csak rád.

Szavai ugyan még messze estek egy igazi szerelmi vallomástól, de kezdetnek megfeleltek. Elissa elengedte a kezét, és a karjába simult.

A férfi most már visszacsókolta, és védelmezőén átölelte. Az asszony szétnyitotta az ajkát, hogy a férfi nyelve érzéki felfedezőútra indulhasson a szájában. Már jól ismerte a csókjait és a szájának ízét. Most azonban egészen más érzések ébredtek fel benne. Amikor Cole az alsó ajkához ért, Elissát elöntötte a forróság.

- Mindig is mesterien tudtál csókolózni, de ma felülmúltad önmagadat - mondta Cole egy idő múlva. Aztán összeráncolta a homlokát, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. - Hány férfit csókoltál már meg?

Elissa nem felelt azonnal. Elbűvölten fürkészte férje száját, amely még mindig nedvesen csillogott a csókok után.

A férfi gyengéden megrázta.

- Hé, figyelsz te rám egyáltalán? Válaszolj!

Mire válaszoljon? Á, igen, most már emlékszik.

- Téged is beleszámoljalak?

- Igen.

Elissa gyengéden a szájába vette Cole alsó ajkát, és megszívogatta. A férfi teste megfeszült. Megragadta a feleségét, és eltolta magától.

- Kérlek, mondd meg!

- Nos, ha muszáj - ingerkedett a fiatalasszony. - Bár inkább folytatnám a csókot. Na mindegy! Szóval: egyet.

- Egyet? Csak egyet csókoltál meg rajtam kívül?

- Nem, veled együtt.

Cole hitetlenkedve nézett rá.

- Már majdnem betöltötted a tizenhetet, amikor járni kezdtünk.

Elissa lendületesen hátradobta hosszú haját, majd felsóhajtott. Nem akart most beszélgetni. Hogyan szerezze vissza ismét a férfi figyelmét? A teste mintha lángokban állt volna, a melle megduzzadt, végre érezte azt a fájdalmas sóvárgást, amelyről annyit olvasott, és amely most csillapításra vágyott.

- Hát jó - engedett végül. - De, ugye, folytatjuk, amint ezt megbeszéltük?

- Igen. Nos, miért csak engem csókoltál meg?

- Ó, Cole, értsd már meg végre! Amikor tizenkét éves voltam, te már tizenhét is elmúltál, az én szememben szinte felnőtt férfinak számítottál. Egész idő alatt csak rád gondoltam. Azt akartam, hogy érdekeljelek, nem mint a barátod, hanem mint nő. A korombéli fiúk nem vehették fel veled a versenyt. Most már folytathatjuk?

- Uramisten, mivel érdemeltem ki én egy ilyen nőt, mint te?.- nyögött fel Cole, és szorosan magához húzta a feleségét.

Végre, gondolta a fiatalasszony boldogan, majd lehunyta a szemét, hogy jobban oda tudjon figyelni az érzéseire. Most érdekes módon nem kerítette hatalmába a félelem. Vissza akarta szerezni Cole-t, és bármit kész lett volna megtenni ezért.

A férfi végigcsókolta a nyakát, majd szája a rövid ujjú nyári ruha kivágása felé vándorolt. Elissa szándékosan választotta ezt a rózsaszín ruhát, nemcsak azért, mert jól hangsúlyozta hajának szőkeségét, hanem főképp azért, mert elöl gombolódott.

- Most abba kellene hagynunk - mormolta Cole.

- Miért?

- Mert nem akarom elveszíteni az önuralmamat.

Elissa hátrahajtotta a fejét.

- Talán az olyan rossz lenne? - incselkedett vágyakozva.

A férfi zihálva a felesége vállára hajtotta a homlokát.

- Még nem megy, Elissa. Még nincs elég erőm.

A fiatalasszony megrökönyödésében eltátotta a száját.

- Nincs elég erőd ahhoz, hogy szeress?

- Nem. - Cole felemelte a fejét, és a szemébe nézett. - Ahhoz, hogy kibírjam az újabb visszautasítást.

Elissát mélyen megrendítette a férfi tekintetéből sugárzó fájdalom. A szemébe könnyek gyűltek. Kisimította Cole haját a homlokából, és megcsókolta az ujját.

- Nem foglak elutasítani, de azt nem ígérhetem, hogy nem leszek ideges. Még meg kell ismernem a testemet. Az elméleti résszel már tisztában vagyok, a gyakorlat azonban, sajnos, nem megy egyedül. Gyere át velem a hálószobába, és segíts!

Feszülten visszatartotta a lélegzetét. A férje arcán kétely, vágy és fájdalom keveredett. Már annyiszor visszautasította őt, hogy igazán nem csodálkozhatott, ha nem bízott benne.

- Jó, akkor következzen a gyakorlati oktatás! - Cole felállt, és magához vonta feleségét.

Elissa megkönnyebbülten felnevetett. A férfi hajlandó újabb esélyt adni neki, ő pedig ha törik, ha szakad, élni fog vele.

Szorosan egymáshoz simulva mentek át a hálószobába. Cole lekapcsolta a villanyt.

- Nem hagyhatnánk égve? - kérdezte a felesége.

- Azt hittem, sötétben nagyobb biztonságban érzed magad.

- Talán régen valóban így gondoltam. Most azonban látni szeretnélek. Az biztosan segít.

- Nézd, Elissa - kezdte Cole fojtott hangon -, nem kell, hogy megtörténjék.

A felesége átölelte.

- Dehogynem, meg kell tennünk! Azt akarom, hogy végre boldogok legyünk egymással. Most pedig hallgass, és csókolj meg!

Férjének nem kellett több biztatás. Amikor Elissa megérezte a kezét a derekán, ösztönösen hozzászorította a csípőjét. A farmernadrágon keresztül érezte a férfiasságát. Ez alkalommal azonban elmaradt a szokásos szorongás. Végre készen állt, hogy hozzájuttassa Cole-t azokhoz az örömökhöz, amelyekben miatta nem lehetett része soha.

- Csodálatos, hogy végre felnőttél! - mosolyodott el a férfi.

- Szerintem is.

Cole a nyári ruha gombjaival kezdett bíbelődni. Elissa közben a vállába kapaszkodott, mert a térde egyre jobban remegett. Ezúttal nem a rémülettől, hanem mert már alig győzte kivárni, hogy végre a meztelen bőrét becézgessék férje ajkai.

A férfi minden mozdulata mintha apró áramütés lett volna, ám Elissa most nem riadt vissza. Szerette volna végre átélni azokat a csodálatos élményeket, amelyekről az elmúlt napokban annyit olvasott.

Cole végül lesimította a ruhát a válláról, és engedte, hogy a földre hulljon.

Megfogta Elissa kezét, majd a szájához emelte. Nyelve végigsiklott a kézfején, azután lassan, egyenként a szájába vette minden ujját, és szívogatni kezdte.

Az asszony sosem hitte volna, hogy a keze ilyen érzékeny, de most már tudta: ha Cole hirtelen abbahagyná a szerelmi játékot, tiltakozna. Ezért engedelmesen odanyújtotta a másik kezét is. Mindegy, hogy remeg a lába, és kihagy a lélegzete. Ebben a pillanatban nem kívánt mást, mint kiélvezni azt a bizsergető érzést, amit a férfi ingerlő játéka váltott ki belőle.

Amikor már arra számított, hogy Cole végre a mellére is sort kerít, a férfi letérdelt, és megcsókolta a hasát.

Elissa lábai majdnem felmondták a szolgálatot. Belekapaszkodott a férjébe, hogy el ne essen.

- Még, még! - nyögte.

A férfi tudta, mire vágyik. Az ágyhoz vezette őt, levetkőztette, és lefektette.

Elissa érezte a hátán a hűvös vászonlepedő érintését, a következő pillanatban pedig Cole forró, nedves ajkát a mellbimbóján. A gyönyör, amely váratlanul végighullámzott a testén, majdnem az eszét vette.

A férfi nyelvével és kezével egyik kéjes sóhajtást a másik után csalta ki belőle.

Amikor felemelkedett, hogy ismét birtokba vegye a száját, Elissa csalódottan tiltakozni kezdett. Cole azonban bebizonyította, hogy a csókjaival is képes még gyönyörteli meglepetéseket okozni neki. És a gyakorlati oktatás még épphogy csak elkezdődött!

Cole keze óvatosan a felesége combjai közé siklott.

Te jó ég, el sem hiszem, hogy ez megtörténhet velem! - futott át Elissa agyán hirtelen. Meztelenül fekszik az ágyon, és a férje egyik kezével a mellét simogatja, a másikkal pedig a legőrültebb érzéseket váltja ki belőle.

- Ennél furcsább oktatásban még sohasem részesültem - jegyezte meg zihálva, és remélte, hogy Cole nem veszi észre, mennyire bizonytalan.

A férjét azonban nem téveszthette meg. Túlontúl jól ismerte ahhoz.

- Ne félj! - suttogta gyengéden.

- Nem, nem félek. Csak...

- Ideges vagy?

Elissa bólintott, majd egész testében megremegett, ahogy a férfi ujja merész játékba kezdett.

- Csináld ezt még egyszer! - lihegte.

Cole eleget tett a kérésnek, és a kéjes borzongás visszatért.

- Még soha nem éltem át ehhez hasonlót - sóhajtott Elissa.

A férfi ránézett. A szeme elsötétült a szenvedélytől.

- Már az is határtalan élvezetet okoz, hogy láthatom, mennyire felizgultál.

Elissa arra vágyott, hogy örökké tartson ez a pillanat. Akaratlanul is szétnyitotta a combját, és hagyta, hogy Cole szinte a végtelenségig fokozza izgalmát. Elissát teljesen magával ragadta a szenvedély. Tehetetlenül hánykolódott, nyögdécselve szólongatta kedvesét, majd hirtelen egy kéjes sikoly kíséretében magasra emelte csípőjét, és végre csodálatos boldogsággá oldódott benne a sóvárgó feszültség.

Cole meghatottan ölelte őt magához. Most lehetett szemtanúja először, hogy Elissa elérte a beteljesülést.

- Éppen olyan volt, mint a könyvekben - mesélte az asszony, miután egy kicsit megnyugodott. - Teljesen elfeledkeztem magamról. - Várakozásteljesen Cole-ra nézett.

A férfi gyengéden megsimogatta az arcát, a nyakát meg a vállát, mintha saját magának is meg kellene győződnie arról, hogy nem álom, hanem valóság, amit átélnek.

- Miért nézel rám ilyen furcsán? - tudakolta Elissától.

- Mert furcsállom, hogy még ilyen sok ruha van rajtad.

- Ezen könnyen segíthetünk - felelte Cole, és azonnal elöntötte a forróság.

Gyorsan elkezdte kigombolni az ingét.

- Várj! - Elissa lefogta a kezét. - Hadd csináljam én!

Sebtében megszabadította a férfit a fölösleges ruhadaraboktól. Amikor az alsónadrágját is lehúzta, már semmi sem maradt titokban előtte. Cole izgalma tisztán látszott. Elissa félelem nélkül a férfi combja közé térdelt, és leplezetlenül bámulta őt.

- Hozzád akarok érni. Kérlek, mondd meg, mit tegyek! - unszolta.

Mielőtt azonban Cole szóhoz juthatott volna, már magán érezte felesége kezét. Mikor már túl magasra hágott benne a feszültség, magához húzta Elissát.

- Gyere! Szeretni akarlak!

Felesége készségesen megnyílt előtte, és olyan közel húzta őt, hogy testük között parányi rés sem maradt.

- Képtelen vagyok tovább várni! - nyögte Cole. - Nagyon sajnálom!

Elissa rámosolygott.

- Nem is kell, kedvesem. Hiszen hosszú még az éjszaka.

Ezek a szavak jutottak el utoljára a férfi tudatáig, mielőtt mindent elfeledett volna maga körül.

8. FEJEZET

Elissa jólesően nyújtózkodott, majd a másik oldalára fordult, hogy az órára nézhessen. Nemsokára fél hat. Ha észrevétlenül vissza akar lopózni a szobájába, hamarosan indulnia kell.

- Ne menj még! - szólalt meg mellette Cole álmosan, miközben átölelte, és a kezét birtoklóan a csípőjére tette.

- Egy kicsit még maradhatok - felelte a felesége, majd hozzásimult. Élvezte a férfi meleg közelségét.

Ha néhány hete valaki azt mondja neki, hogy egy ágyban fog aludni Cole-lal, biztosan bolondnak nézi az illetőt. Mégis így történt. Három hete gyakorlatilag minden percüket együtt töltötték. A nappalokat a gyerekek mellett, az éjszakát kettesben. Elissa időközben megtanulta, hogy a teste a legcsodálatosabb dolgokra képes. Eddig még csak nem is sejtette, milyen érzések lakoznak benne. Megkedvelte azt a világot, amit Cole-nak köszönhetően fedezett fel, és azt kívánta, bárcsak örökre a magáénak mondhatná.

Most már végre elszánta magát, hogy bevallja a férfinak, mennyire szereti.

Eddig megtartotta ezt magának, mert nem akart semmit sem elkapkodni. Tudta, a múlt árnyai még mindig kísértenek közöttük. Egy darabig természetesnek tartotta, hogy titkolják a viszonyukat. Lassan azonban itt az ideje, hogy az egész világ velük örüljön.

- Egyébként válaszoltam a nagyapámnak - riasztották fel Cole szavai az ábrándozásából. - Megírtam neki, hogy találkozni szeretnék vele.

- És ehhez négy hét kellett? Hogy lehet valaki ennyire makacs?

- Egész egyszerűen nem éreztem magamat biztosnak benne, hogy akarom-e őt látni. Most viszont meg szeretnélek kérni, hogy kísérj el.

Elissa meglepődve a férje felé fordult, és a szemébe nézett.

- Azt szeretnéd, ha veled mennék New Yorkba? Cole, nem is képzeled, milyen boldoggá teszel!

- Akkor jó. Szükségem lesz a megértő támogatásodra, amikor először akadok össze a vén zsarnokkal.

- Szerinted találunk olyan szállodai szobát, ahol tükör van az ágy fölött a mennyezeten?

Cole kisimította a nő haját az arcából.

- Micsoda kéjsóvár bestia lettél!

- Ez igaz. Bánod?

- Soha. Ennél csodálatosabb még aligha történt velem.

- Látod, mindketten képesek vagyunk a változásra.

- Igazad van. Sok minden megváltozott bennünk és körülöttünk.

- Vannak azonban olyan dolgok, amiken nem akarok változtatni. - Elissa felkönyökölt, hogy jobban szemügyre vehesse a férfit. - Nem gondolod, hogy abba kellene hagynunk végre a bujkálást? Hiszen a feleséged vagyok! - Még hozzá szerette volna fűzni, hogy szereti őt, de egyszerűen nem bírta kimondani. - Áruljuk el végre a gyerekeknek, hogy házasok vagyunk! És költözzünk össze hivatalosan is! Cole, kérlek, egyezz bele! Eszemben sincs életre szóló

ígéreteket kicsikarni belőled, de biztos vagyok benne, hogy közösen minden nehézséggel megbirkózunk.

A férfi nem válaszolt semmit, csak kedvetlenül elhúzódott tőle. Ha Elissa nem feküdt volna meztelenül az ágyában, kétségei támadtak volna, hogy ez az idegen, aki ilyen elutasítóan ül az ágy végében, ugyanaz-e, aki néhány órával azelőtt még szenvedélyesen szerette őt.

Úgy érezte, mintha felpofozták volna. Cole nyilván minden alkalommal ezt élte át, valahányszor visszautasította a közeledését. Elissa már akkor is sejtette, hogy megbántja őt, arról viszont fogalma sem lehetett, hogy ez ennyire fájdalmas.

Mégis, ebben a pillanatban nem sajnálta a férfit. Csak egyet szeretett volna: kijutni ebből a szobából, de minél hamarabb!

- Szerintem nem jó ötlet - szólalt meg hosszas hallgatás után Cole. - Nem akarom, hogy a gyerekek csalódjanak vagy összezavarodjanak.

Elissa a nyakáig felhúzta a takarót.

- Miről beszélsz tulajdonképpen? - kérdezte értetlenül. - Miért zavarná ez össze őket? Az igaz, hogy egy kicsit bonyolult az egész, de ha elmagyarázzuk...

- Nem erre céloztam - szakította félbe Cole. - Nem azzal van a baj, hogy bejelentjük, házasok vagyunk. De miként magyarázzam el nekik, hogy egy napon majd itt hagysz bennünket?

- Micsoda? Miért tenném?

A férfi üres tekintettel maga elé meredt.

- Csak három hónapra jöttél, ez az idő pedig nemsokára lejár.

- Ezt nem mondhatod komolyan! - tiltakozott Elissa a könnyeivel küszködve. - Mindazok után, amit közösen átéltünk, nem küldhetsz el!

- Nem is kell. Magadtól fogsz elmenni. Egyszer már megtetted.

- Nem! - kiáltott fel a fiatalasszony kétségbeesetten. - Most másképp lesz! Hiszen megváltoztam!

- Nem hiszem.

Cole szavai véresen komolyan hangzottak. Elissa érezte, teljesen hiábavaló lenne vitatkozni, úgysem tudná meggyőzni őt. Csak most értette meg, hogy a férfi nem vágyott többre testi kapcsolatnál. Az ágyát ajánlotta fel neki, nem a szívét.

- Hát neked az egész, nem jelentett semmit? Kielégítetted a szükségleteidet, és kész?

Cole végre ismét felnézett.

- Te is tudod, hogy ez sokkal több volt. Valami egészen különleges.

- Értem. Különleges élvezeteket élhettünk át, de másra ne számítsak! Hogy lehettem ennyire ostoba?! Miként is képzelhettem, hogy jelentek neked valamit?

Az asszony a fürdőköpenye után nyúlt, és felhúzta. - Hát akkor eddig tartott, Cole.

- Elissa, nem akarom, hogy elmenj! Ne légy mérges!

- Túl sokat kérsz. És ha már ennyire biztos vagy benne, hogy mindenképpen elmegyek, miért nem mindegy, mérges vagyok-e, vagy sem?

- Valaha szerettelek - felelte a férfi lassan. - Még az is lehet, hogy most is szeretni tudnálak. De nem bízom benned.

Elissa térde remegni kezdett. Hihetetlen akaraterejébe került, hogy állva maradjon.

- Sohasem fogsz bízni bennem - jelentette ki, és nem érzett mást, csak határtalan kétségbeesést. A jobb jövőbe vetett hite egy csapásra szertefoszlott.

Bizonyára beletelik egy kis időbe, mire kiheveri ezt a vereséget. - Csak egyet még, Cole - fordult vissza már az ajtóban. - Nem fogsz ilyen könnyen megszabadulni tőlem! Ha százszor is úgy gondolod, hogy elmegyek, nem teszem meg neked ezt a szívességet. Valamikor majdcsak meggyőzlek arról, hogy van még esélyünk.

Cole irodájának ajtaja kivágódott. Millie robbant be, mérgesen becsapva maga mögött az ajtót.

- Úgy látom, felbosszantottak - állapította meg az igazgató, amikor észrevette az asszony arcán a piros foltokat és villámló tekintetét.

- És én még azt hittem, hogy a férfiak híján vannak a beleérző képességnek jegyezte meg Millie szárazon. - Ami egyébként rád valóban áll.

- A magánéletemről nem vagyok hajlandó vitatkozni.

- Nem érdekel! - Millie elszántan lehuppant a vendégszékre. - A mi viszonyunk nem egyszerű főnök-beosztott kapcsolat. Vagy le mernéd tagadni, hogy az évek során barátok lettünk?

- Számomra ez még többet is jelentett, mint egyszerű barátságot, Millie. Te pótoltad a családomat, amelyet mindig is hiányoltam. - Cole hátradőlt.

- Helyes. Akkor akár anyádnak is tekinthetnél. Bár nem fektethetlek a térdemre, hogy kifenekeljelek, pedig szívesen megtenném, de egy pofont azért még könnyen lekeverhetek neked, ha felmérgesítesz.

- Sejtem, mi hozott ki ennyire a sodrodból. Hidd el, már legalább százszor leszidtam magam én is.

- Annál jobb. Akkor tőlem még egyszer megkapod a magadét. És talán ez egyszer majd oda is figyelsz. - Millie keresztbe tette a lábát. - Mit művelsz tulajdonképpen? Miért viselkedsz úgy, mint akinek teljesen elment az esze?

Cole pontosan tudta, mire céloz az asszony, és nem is tagadott le semmit.

Ő is észrevette, hogy Elissa napról napra eltávolodik tőle, és hogy szenved a dolgok alakulásától. Lelkileg őt is megviselte az elhidegülésük, mégsem volt képes tenni ellene.

- Hiszen amúgy is el fog menni. Akkor pedig minek húzzuk az egészet?

Millie színpadiasan a levegőbe emelte mindkét karját.

- Te jó ég! Csak a férfi észjárástól ments meg minket, Uram! - Elhűlten Cole-ra meredt. - Volnál szíves kifejteni, mi jár ilyenkor a fejedben? Ha szereted ezt a nőt, és vele akarsz élni, akkor miért taszítod el magadtól?

- Ez nem ilyen egyszerű. Nem taszítom el magamtól.

- Nem. Csak nem beszélsz vele, és feltűnően kerülöd.

A férfi hallgatása igazolta, hogy csakugyan ez a helyzet. Amiről Millie viszont nem tudhatott, hogy Cole minden éjszaka belopózott Elissa szobájába. Habár minden alkalommal arra számított, hogy elutasítják, a felesége eddig tárt karokkal várta, és újra meg újra biztosította arról, mennyire szereti. A férfi azonban nem hitt a szerelme tartósságában.

- Szerintem most már épp elég ideje nyalogatod a sebeidet folytatta - Millie, miután hiába várt a válaszra. - Az árvaház ugyan remek búvóhelynek bizonyult számodra, de most már gyógyultnak nyilvánítalak. Elmehetsz. Ne menekülj el állandóan a valóság elől! Menj oda, ahová tartozol!

- Fogalmam sincs, miről beszélsz. Ez az én világom.

- Óriási tévedés! Az igaz, hogy tettél itt egyet s mást. Az árvaház azonban csak arra kellett, hogy észhez térítsen. Neked az ügyvédi kamarában a helyed.

- És akkor mi lesz az árvaházzal?

- Majd keresünk egy másik igazgatót, akinek ez az életcélja. Te viszont fogd a feleségedet, és tűnj el innen!

Cole felsóhajtott.

- Ez nem ilyen egyszerű.

- Mert te megnehezíted magadnak - vágta rá az asszony. - Most jól figyelj rám! Mikor leszel már végre felnőtt? Itt az ideje, hogy kézbe vedd a sorsod. Egyedül te vagy érte a felelős, és a házasságodért is. Ha most hagyod, hogy Elissa elmenjen, soha többé nem fogod őt visszakapni. Ami pedig még rosszabb, soha nem fogod túltenni magad a veszteségen. Kaptál még egy esélyt. Használd ki! - Millie felállt, és megkerülte az íróasztalt. Odahajolt a férfihoz, hogy arcon csókolja. - Csodálatos férfi vagy. Megérdemled, hogy boldog légy. Kerekedj felül a félelmeiden, és nyeld már le a buta férfiúi hiúságod!

Elissa lassan visszatette a telefonkagylót. Kapott az élettől már néhány övön aluli ütést, és többször is közel járt ahhoz, hogy kicsússzon a talaj a lába alól. Ez a csapás azonban teljesen váratlanul érte. Arcán könnyek csorogtak végig, és zihálva lélegzett. Ez egyszerűen nem lehet igaz! Mivel érdemelte ki ezt Cole?

Néhány percig eltartott, mire összeszedte magát. Csak akkor indult el a férfi keresésére, amikor már biztosra vette, hogy képes lesz átadni az üzenetet anélkül, hogy zokogásban törne ki.

Fél egy felé járt az idő. Cole még nyilván az étkezőben lehet. Tényleg ott talált rá, amint néhány munkatársával beszélgetett. Amikor meglátta Elissát az ajtónál, azonnal odasietett hozzá.

- Mi történt? - kérdezte, és megfogta a fiatalasszony kezét. - Rossz hírt hozol, látom rajtad.

Elissa habozott néhány pillanatig, hogyan fogjon hozzá. Az elmúlt hetekben már épp elégszer tapasztalta, milyen nehéz az érzéseket szavakba foglalni.

- Nagyon sajnálom! - kezdte könnyezve. - Iszonyúan sajnálom, és azt kívánom, bárcsak segíthetnék rajtad! - Megszorította Cole kezét. - Most telefonáltak. A nagyapád meghalt. Megállt a szíve. Nagyon hirtelen történt.

- Nem! - kiáltott fel a homlokához kapva a férfi, majd sarkon fordult, és üveges tekintettel kimeredt az ablakon. - Mondd, hogy nem igaz! Nem halhatott meg, hiszen még nem is találkoztunk!

Elissa hátulról átölelte a derekát. Cole azonban továbbra is sziklamereven állt.

- Hagyj békén! - fortyant fel, miközben lefejtette magáról a kedveskedő kezeket. - Nem olyan fontos. Már semmi sem fontos - legyintett, azután sietősen elhagyta a helyiséget.

Elissa most már nem tudta visszatartani a könnyeit. A szeme előtt minden összemosódott, de ez már egyáltalán nem érdekelte. Cole-nak úgysem fontos az egész. Ő meg azt hitte, hogy a férfinak éppen most lesz a legnagyobb szüksége a szeretetére meg a barátságára! Hogy lehetett ennyire buta?! Cole-nak igazából semmi szüksége rá. Az egyetlen dolog, amit kíván tőle, az a testi vágyai csillapítása. Azt viszont akárkitől megkaphatja.

Cole nyugtalanul sétált föl és alá az irodájában. A következő New Yorki járat csak másnap reggel indult. Mivel a csomagolás legfeljebb tíz percet vett igénybe, még sok ideje maradt.

Nem érzett mást, csak haragot meg fájdalmat, és az ablaka alatt játszó gyerekek nevetése sem jelentett éppen gyógyírt a bánatára.

A férfi az ablaknál maradt, és figyelte a vidám játékot. Időközben beszélt a nagyapja ügyvédjével, és megtudta tőle, hogy az idős úr őt tette meg egyetlen örökösének. Azt remélte, hogy az unokája majd továbbviszi a cégét. Most már tehát rendelkezésére állt az az összeg, amellyel megvalósíthatja régi álmát: a hőn áhított javítási munkákat az árvaházban.

A pénz azonban semmit sem számított Cole-nak. Sokkal inkább foglalkoztatta az öregúr halála, akit még csak nem is ismert. Bárcsak hamarabb válaszolt volna a levelére! Most már késő! Nem ez az első eset az életében, hogy gyászol, lassan hozzá kellene szoknia. És mégis, most azt érezte, hogy szüksége lenne...

Türelmetlenül folytatta a járkálást. Hirtelen rájött, mire lenne szüksége. Elissára.

Anélkül hogy végiggondolta volna, milyen körülmények között váltak el három órával azelőtt, elindult a fiatalasszony szobája felé. Az ajtó résnyire nyitva volt, de azért bekopogott. Mikor nem kapott választ, belépett. A hálószobából zajokat hallott, közelebb ment hát, készen arra, hogy mentegetőzni kezdjen. Azonban a torkán akadt a szó, amikor meglátta felesége ágyán a bőröndöt. Ez nem lehet igaz!

Nem hagyhatja el, most semmiképpen! Hiszen azt nem élné túl!

Elissa épp egy hálóinget csomagolt be, amikor a pillantása Cole-ra esett, aki még mindig a küszöbön állt szoborrá merevedve.

- Te vagy? - vonta fel a szemöldökét a fiatalasszony szomorúan, és folytatta a csomagolást.

Cole elborzadva figyelte. Hogy viselkedhet ilyen nyugodtan? Elissa közelebb lépett hozzá.

- Egyébként borzalmasan nézel ki. Gondolom, hogy megviselt a nagyapád halála, de nincs még valami más baj is? Valami újabb szerencsétlenség ért?

Cole-t mintha fejbe kólintották volna. Talán még levegőt venni is elfelejtett, de igazából most ez sem érdekelte. A felesége nélkül semmit sem ér az élete.

- Jaj, nem! - Elissa hirtelen megértette, mi döbbentette meg ennyire a férfit. - Mondd, hogy tévedek! - A félig telt bőröndhöz lépett, előrángatott belőle egy fekete ruhát, majd Cole lábához hajította. - Tudod, mi ez? Az egyetlen fekete ruhám! Nem akartalak elhagyni, a New York-i útra csomagoltam! Azt hittem...

A fiatalasszony elhallgatott. Könnyek szöktek a szemébe.

Beletelt egy kis időbe, mire a férfi felfogta felesége szavait. Szóval mégsem akarja elhagyni?

- Elissa!

- Ugyan, hagyj békén! Most már teljesen világos! Sohasem fogsz megbízni bennem! Csak arra vársz, hogy elmenjek! Rendben van, megkapod. Ha ezt akarod, hát elmegyek.

Cole tátott szájjal leste, ahogy a felesége sorra kipakolja a szekrényeket meg a fiókokat, és a bőröndbe hajigálja a ruháit. Nem hitt a szemének. Elissa el fogja hagyni, ő pedig ott áll, és képtelen arra, hogy megszólaljon. Erezte, neki kellene visszatartania, de a fájdalom annyira megbénította, hogy semmit sem bírt tenni.

- Te nyertél, Cole. Nem szívesen vallom be, de most az egyszer szilárdan hittem abban, hogy szükséged van rám - suttogta az asszony fojtott hangon.

- Ez így is van - ismerte be a férfi.

- És mihez? - csapott le rögtön Elissa. - Ó, egyébként a sportfelszerelést meg a tábort én fizettem. Csak azért nem mondtam el, mert féltem, hogy még mélyebbre süllyedek a szemedben. - Keserűen felnevetett. - De ez már úgysem lehetséges. Arról ábrándoztam, egyszer talán majd kiderül, hogy tőlem származtak a névtelen adományok, és emiatt tisztelni fogsz. Fogalmam sincs, hogyan juthatott ilyen ostobaság az eszembe!

- Nem ostobaság - suttogta Cole. - Néhány hete tudtam meg, hogy te vagy a titokzatos jótevőnk. Egészen véletlenül jöttem rá.

- Szóval tudod? - lepődött meg Elissa. - És nem lettél rám mérges?

- Nem. Szerintem nagyon kedves tőled, hogy ilyesmi jutott az eszedbe.

- Nos, most már van annyi pénzed, hogy nem vagy mások adományaira utalva. Az ügyvéded mondta, hogy te vagy az egyedüli örökös. Szívből gratulálok! Helyrehozathatod az árvaházat, az álmaidnak megfelelően támogathatod, és közben nyugodtan élhetsz New Yorkban. Ott biztosan boldogabb leszel, mint itt. Az inkább a te világod.

Az én világom ott van, ahol Elissa, futott át a férfi agyán. Vajon ezt eddig miért nem ismerte fel?

Felesége kihozta a fürdőszobából az illatszeres táskáját. Utoljára ezt is beletette a bőröndbe, majd lecsukta a tetejét. Aztán kitörölte a könnyeket a szeméből.

- Mindig is szeretni foglak, bármi történjék. - Az ajtó felé indult, de a küszöbhöz érve még egyszer letette a bőröndöt. Odafordult a férfihoz, az ajka gyanúsan reszketett. - Los Angelesben majd felkeresek egy ügyvédet. Elindítom a válópert. Utána pedig örökre eltűnök az életedből. - Ismét felemelte a bőröndöt. - Minden jót! Légy boldog!

Cole-t teljes reménytelenség kerítette hatalmába. Végre nem gondolkodott, nem latolgatott, nem mérlegelt, csak kimondta az igazságot: - Szeretlek, Elissa. Kérlek, ne hagyj el!

Sajnos azonban elkésett a vallomással. A fiatalasszony már régen kiment a szobából.

Elissa felemelte a kagylót, és feltárcsázta a jól ismert számot. Testvére két csöngetés után vette fel.

- Halló, Falion? Én vagyok.

- Jaj, mi történt? Hiszen te sírsz!

- Megint itt vagyok Los Angelesben - felelte Elissa, miközben egy újabb sikertelen kísérletet tett, hogy kényelembe helyezze magát a lakása kanapéján. Három éve lakott itt, mégsem érezte magát sohasem igazán otthonosan.

- Tessék?

Elissa könnyek közt elmesélte nővérének az utóbbi hetek eseményeit.

- Most pedig el kell gondolkodnom azon, mit is akarok kezdeni az életemmel.

- Hát, nem sok értelme lenne elsietni a döntést - válaszolta Falion tétován. - Hagyj időt magadnak, és nyugodtan tervezd meg a jövődet!

- Neked már biztos van valami ötleted, Falion. Ismerlek. Kérlek, mondd el, mi jár a fejedben!

- Biztos vagy benne, hogy hallani akarod?

Falion hanglejtéséből Elissa sejthette, hogy semmi hízelgőt vagy vigasztalót nem fog hallani, de már késő lett volna visszakoznia.

- Úgysem tartanád magadban - felelte bizonytalanul.

- Viselkedj végre felnőtt módjára! - fogott bele Falion rövid szünet után. - Ott ülsz a lakásodon, és bőgsz, mert Cole elment a nagyapja temetésére. Szegény Elissa! A férje nem bízik benne! A férje nem szereti! De miért is tenné? Nézz már magadba! Azon bánkódsz, hogy Cole eltűnt az életedből, de valójában te hagytad el őt! - Az utolsó szavakat nagy nyomatékkal, szinte szótagolva ejtette ki.

- Befejezted? - kérdezte Elissa.

- Nem, még nem. Cole megkért arra, hogy kísérd el a nagyapjához. Biztos vagyok benne, hogy a temetésre is magával szeretett volna vinni. Amikor azonban csomagolni látott, elhamarkodott következtetéseket vont le. Szerinted van különösebb alapod csodálkozni rajta? Hiszen egyszer már elhagytad! Vele kellett volna maradnod, hogy meggyőzd: számíthat rád.

Nővére kirohanása annyira felkészületlenül érte Elissát, hogy még sírni is elfelejtett, csak elhűlten hallgatta őt.

- Úgy látom, meg kell védenem magam, csak sejtelmem sincs, hol kezdjem.

- Akár bele se kezdj! Az egész egyes-egyedül a te hibád!

Falion ítélete könyörtelennek tűnt, de igaznak.

- Ó, nem lehet! - sóhajtotta Elissa elkeseredetten. - Már megint megtettem! Másodszor is elhagytam, csak azért, mert nem tudta kimondani, mit jelentek neki!

- Talán nem mutatta ki nap mint nap? - gyötörte tovább Falion.

- De igen - vallotta be Elissa. - Egyébként nem éreztem volna magam annyira boldognak mellette. És ha az, amit irántam érez, nem szerelem, akkor is valami ahhoz hasonló.

- Hát, testvérkém, attól tartok, ezt megint alaposan elrontottad.

Elissa a térdére hajtotta a fejét.

- Ráadásul még azt is a fejéhez vágtam, hogy elválok tőle!

- Hogy lehet valaki ennyire ostoba?! - förmedt rá Falion, de a következő pillanatban már megbánta kifakadását. - Ne haragudj! Tudom, segítenem kellene rajtad, nem pedig szemrehányásokat tenni. Menj el a férjedhez, és mondd el neki az igazat!

- Köszönöm, Falion. Aztán szoríts nekem!

A felvonó ajtaja kinyílt, és Cole kilépett a szálloda vastag szőnyeggel borított folyosójára. Véget ért a temetés, utána felolvasták a végrendeletet is. Másnap még egyszer találkozik majd a nagyapja ügyvédjével, hogy a részleteket is megbeszéljék. Most egyszerűen már túl fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy elgondolkodjék ezeken a dolgokon. Alig várta már, hogy ágyba kerüljön.

Azonban ez sem hozott enyhülést. Aludni ugyanis nem tudott. Amint leoltotta a villanyt, Elissa jutott az eszébe. Már az egész repülőút alatt is csak rá gondolt.

A felesége el akart jönni vele, de ő a beteges gyanakvásával visszariasztotta. Egyedül az ő hibája, hogy így elmérgesedett a helyzet kettőjük között. Meg kell találnia a módját, hogy visszaszerezze. Talán még nem késő.

Amikor a szobájához ért, valaki megszólította.

- Mr. Stephenson! - Az emeleti szobapincér volt az. - Uram, egy pillanat! Meglehet, hogy hibát követtem el, és akkor szeretném rögtön jóvátenni. - A méretre szabott öltönyben feszítő fiatalember idegesen tördelte a kezét.

- Mi történt? - tudakolta Cole.

- A felesége érkezett meg. Megkért, hogy engedjem be, de ha magának ez nem felel meg...

Elissa? Itt? Cole remegő kézzel halászta elő a kulcsát.

- Tökéletesen csinálta! - dicsérte meg izgatottan a fiatalembert. - Egyszerűen tökéletesen!

A férfi otthagyta a zavarodottan bámuló pincért, és belépett a szobába. Elissa kézitáskája a dohányzóasztalon feküdt, cipője a kanapé mellett. A kis asztalkán a férfi kedvenc bora állt két pohár társaságában. Cole megkönnyebbülten fellélegzett. Hát visszajött! Hogy miért, az teljesen mindegy.

Az erkélyen enyhe mozgásra lett figyelmes. Félrerántotta a függönyt, és kilépett a holdfénybe.

- Eddig nem is vettem észre, hogy ennyire szép ez a hely - szólalt meg Elissa, miközben elfordult a nagyváros lenyűgöző látványától, hogy üdvözölje férjét. Szűk, fekete kosztümjében kifejezetten csábítóan nézett ki.

- Talán, mert a mi lakásunkból nem nyílt ilyen szép kilátás - vélte Cole.

- Nem, ezt nem hiszem. Szerintem inkább az az oka, hogy megváltoztam.

Elissa odalépett a férfihoz, és megölelte. - Hogy vagy? - kérdezte.

- Nem is tudom. Egy kicsit kábának érzem magam.

- Nagyon sajnálom, ami a nagyapáddal történt. Milyen kár, hogy még csak nem is találkozhattatok!

- Igen, ez fáj nekem is. Elissa, én...

- Nem, Cole, ne mondj semmit! Először hadd beszéljek én, nehogy elfelejtsek valamit! Sajnálom, hogy elhagytalak. Rengetegszer megígértem, hogy ez többet nem fordulhat elő, aztán az első adandó alkalommal mégis csődöt mondtam.

- Nem kell bocsánatot kérned! Én kergettelek el az átkozott gyanúsítgatásaimmal.

- Néhány dolgot akkor is tisztáznunk kell. Amikor összeházasodtunk, egyáltalán nem álltam a helyzet, magaslatán. Állandóan rettegtem, hogy csalódást okozok neked. Úgy éreztem, semmire sem vagyok jó. Te mindig dolgoztál, tehát még főzni se nagyon főzhettem rád, az ágyban pedig az első pillanattól kezdve gondjaink adódtak. Mindebből téves következtetéseket vontam le, és elhagytalak. Azt reméltem azonban, hogy utánam jössz és visszaviszel.

- Azt hittem, már nem szeretsz, ezért nem akartalak kényszeríteni.

- Ezzel most már én is tisztában vagyok. Régebben azonban szinte már a rögeszmémmé vált, hogy semmit sem jelentek neked. Csak akkor nőtt meg egy kicsit az önbizalmam, amikor megkaptam a pénzem. Elmentem jelentkezni az árvaházba, mert abban reménykedtem, ha rájössz a titokzatos adományozó kilétére, legalább a nagyvonalúságomat tisztelni kezded.

- Neked azonban a gyerekek bizalmát is sikerült elnyerned.

- Igen, ráadásul nem is a pénz miatt. Azt hiszem, ekkor ismertem fel, hogy esetleg önmagamban is szeretetre méltó lehetek. Ezért mertem most visszatérni hozzád.

- Ha nem jöttél volna, én megyek érted.

Elissa megszorította a férfi kezét, és mélyen a szemébe nézett.

- Megértelek, ha már nem bízol bennem, de én akkor is megesküszöm, hogy tiszta szívemből szeretlek, és örökre veled szeretnék maradni. Ha máshogy nem megy, sátrat verek az ajtód előtt, vagy elbújok az autód hátsó ülésén. A legrosszabb esetben megpályázok az irodádban egy ajtónállói állást, és állandóan az utadban leszek.

Cole magához húzta az asszonyt.

- Erre nem lesz szükség - közölte boldogan.

- És miért nem, ha szabad kérdeznem?

- Mert szeretlek, és az életem végéig együtt akarok maradni veled. Veled szeretnék megöregedni, és nézni, hogyan nőnek fel a gyerekeink. Az árvaház mellett fogunk lakni, de rendszeresen átruccanunk majd New Yorkba, az ottani ügyvédi irodámba. Te leszel a feleségem, a szeretőm és a barátnőm egy személyben.

- Nem értelek - csodálkozott el Elissa. - Azt mondtad, hogy szeretsz?

- Igen.

- És elhiszed nekem, hogy én is szeretlek?

Cole akaratlanul is elnevette magát.

- Igen. Hát olyan nehéz ezt megérteni?

- A történtek ellenére még meg is bízol bennem? - faggatózott Elissa tovább.

- Igen, tiszta szívemből. - A férfi előrehajolt, és szájon csókolta. - Ennek bizonyítékául szeretnék adni neked valamit.

- Micsodát? - érdeklődött a fiatalasszony kíváncsian.

Cole előhúzott a zsebéből egy vékony aranygyűrűt, majd Elissa ujjára húzta.

- Ezt öt éve otthagytad, amikor elmentél. Vigyáztam rá, mert reméltem, hogy egyszer majd megint hordani szeretnéd.

- Ó, Cole! - A fiatalasszony szemét elfutották a könnyek. - Köszönöm, hogy megőrizted nekem!

Ismét megcsókolták egymást.

Cole tökéletesen boldognak érezte magát. Mindegy, mit tartogat számukra a jövő, egy biztos: Elissa visszajött, és végre megint ott van, ahová tartozik: őmellette...